

НАШ ДОМ

Духовен Автор: Андре Луис

Чрез медиума Шико Шавиер,

превод Павлина Николова

(<http://spiritismallankardecbg.blogspot.com>)

Глава 1

В Ниските Зони

Аз бях под впечатлението, че съм изгубил всякаква идея за време и пространство. Бях убеден, че вече не принадлежа на света на живите и все пак аз продължавах да вдишвам дълбоко въздух.

От кога бях станал марионетка на непреодолими сили? Не можех да кажа. Чувствах се като затворник, хванат в тъмната килия на ужаса. С настръхнала коса, неконтролируемо биещо сърце, една жертва на ужасен страх, много пъти аз виках като един бълнуващ лунатик. Аз умолявах за милост и протестирах шумно срещу горчивото униение, което беше превзело духът ми. Но моите викове отекваха единствено в тишина или им се отговаряше от ридаещи гласове, още по-трогателни от моя. В други моменти зловец гръмогласен смях раздираше тишината, все едно някакъв непознат спътник трябваше да е наблизо, затворник на безумието.

Диаболични форми, призрочни лица, животински изражения пресичаха пътя ми от време на време, увеличавайки паниката ми. Гледката, когато не беше пълен мрак, беше обляна от една зловеща светлина, като да беше забулена от една зловеща гъста мъгла огряна от слънчевите лъчи.

Така аз продължавах в това странно пътуване. Към какъв край? Кой можеше да каже? Аз знаех само, че продължавах да бягам. Ужасът ме караше на сляпо. Къде бяха моят дом, моята съпруга и деца? Аз бях загубил всякакви чувства за ориентация. Страхът от непознатото и моят ужас от тъмнината бяха нулирали всичките ми сили на разума от самия момент, в който аз бях се освободил от моето физическо тяло в гроба.

Моята съвест ме измъчваше. Бих предпочел липсата на разум или несъществуването. Изобилни сълзи се стичаха постоянно по бузите ми и съвсем рядко аз бивах благословен с по няколко минути сън. Каквато и почивка да имах, тя често беше прекъсвана от чудовищни същества, които ме събуждаха и ме принуждаваха да продължавам да бягам.

Сега аз видях, че се намирам на различно ниво на живота, което се издигаше от излъчванията на Земята. Но беше твърде късно.

Мъката тежеше мъчително на моя ум и когато започвах да правя планове за действие безбройни инциденти ме отвеждаха към объркващите пътища на мисълта. Никога религиозния въпрос не беше надвисвал над мен толкова огромен. Принципи чисто политически, философски и научни, сега ми се струваха от второстепенна важност за човешкия живот. Въпреки, че те бяха ценни придобивки на Земята, аз трябваше да призная, че човечеството не е съставено от преходни поколения, а от безсмъртни Духове в техния възход към една славна дестинация.

Аз бях започнал да осъзнавам съществуването на едно нещо, което стои над всичко, което е материално или интелектуално: Вярата – едно Божествено проявление за човека.

Такъв анализ все пак дойде твърде късно. Вярно е, че аз бях запознат със Стария Завет и често бях чел Евангелието. Но бях принуден да призная, че никога не съм търсил светите писания със светлината на моето сърце. Аз бях приел тълкуването на автори, които не бяха предразположени към чувства и съвест, и които понякога бяха в открито противоречие с фундаментални истини. При други случаи аз бях възприел една църковна гледна точка, влизайки доброволно в един кръг на противоречия.

В действителност аз не вярвах, че съм бил престъпник в моя живот, въпреки че моята философия да живея само за непосредственото настояще ме беше погълнала напълно. Моят земен живот, сега трансформиран от смъртта, не беше по-различен от живота на толкова други хора.

Роден при може би крайно щедри родители, аз бях завършил Университет без много усилия и споделях прахосничеството и пороците на младежта от моето време. По-късно, когато се ожених и създадох семейство, аз бях благословен с деца, спечелих една доходна позиция и бях предпазен от всякакви финансови

проблеми. И все пак, когато изследвах себе си аз чувствах, че бях изгубил време и сега чувах тихите спазми на своята съвест. Аз бях живял на Земята, бях се радвал на нейните блага, пожънал бях добрите неща от живота, и все пак никога не допринесох за изплащането на моя голям дълг. Аз напълно бях игнорирал щедростта на своите родители и техните саможертви, точно както тези на моята съпруга и деца. Аз бях задържал моето семейство егоистично само за себе си.

На мен ми беше даден един щастлив дом, а аз бях затворил вратите си за тези, които търсеха помощ. Наслаждавах се на радостите в моя семеен кръг, и все пак никога не споделих този ценен дар с моето по-голямо човешко семейство. Аз бях пренебрегнал поемането дори на най-елементарните задължения на братска солидарност.

Сега, когато животът ми беше приключил, аз бях като едно парниково цвете неспособно да понесе времето на вечните реалности. Аз не бях култивирал божествените семена, които Отеца на Живота беше посял в душата ми. Те бяха удавени от плевелите на моите ненаситни желаниа за удобство и забавления. Аз не бях тренирал моите способности за този нов живот. Тогава беше съвсем правилно да вляза в него като инвалид, изхвърлен в безкрайната река на вечността, неспособен да плува или като окаян просяк, на края на своите сили, който се скита из пустинята в буря.

Ах, скъпи приятели на Земята! Колко много от вас все още могат да избегнат горчивия път на скръбта като култивират вътрешните полета на своето сърце. Запалете лампата си преди да пресечете прага на сенките. Търсете Истината, да не би Истината да ви хване неподготвени. Потете се и се мъчете сега, да не плачете после.

Глава 2

Кларенсио

- Самоубиец, престъпник! Позорна отрепка! - аз чувах обиди от всички посоки. Но от къде идваха те. Понякога аз улавях мимолетни образи зад тях, докато се плъзгаха в и извън мрака. От отчаяние събрал цялата си сила аз се хвърлях срещу тях. Напразно аз биех въздуха в моя изблик на ярост. Чувах смях, докато те изчезваха отново в сенките.

Към кого можех да се обърна аз за помощ. Измъчваше ме глад и бях пресъхнал от жажда. Изискванията на моето физическо съществуване продължаваха и тук: моята брада продължи да расте, дрехите ми бяха започнали да показват белезите на моята борба. И все пак най-мъчителната част от моето изпитание не беше жалкото изоставяне, в което се намирах, а непрестанните атаки на злите сили, които ме заобикаляха в мрака. Аз бях разстроен и крайно неспособен да контролирам моята ситуация, да претегля нейните причини и да установя нови потоци на мисълта. Но тези обвинителни гласове ме озадачаваха отвъд всякакво въображение.

- Какво търсиш ти, нещастен глупако? Къде отиваш само-убийствена отрепка? - подобни обвинения безспирно повтаряни хвърлиха умът ми в абсолютно объркване. Аз може и да бях окаян, но самоубиец? Никога! Тези обвинения бяха погрешни, доколкото аз можех да видя. Аз бях оставил своето тяло с най-голямо нежелание, след една отчаяна борба със смъртта. Все още можех да чуя последната медицинска диагноза в болницата. Аз помнех ясно ефикасната грижа и болезнените превръзки по време на онези изтощителни дни, които последваха след моята операция на червата. Спомена за последните сцени на земните ми дни беше толкова жив, че аз можех дори да почувствам докосването на термометъра и неприятното убождане на подкожната игла. Накрая последния ми спомен преди моят голям сън: моята съпруга все още млада и трите ми деца, които се взират в мен, измъчвани от перспективата за вечна раздяла. След това, по-късно, моето събуждане за тъжните и влажни околности на един никога не свършващ нощен кошмар.

Защо бивах обвиняван в самоубийство, когато аз бях принуден да се откажа от надеждата, моето семейство и всичко, което имах за скъпо. Дори и най-силният човек би изчерпал емоционалните си сили за съпротива. Така беше и с мен. Твърд и решителен в началото, аз постепенно започнах да изпадам в дълги периоди на депресия, и в моето пълно невежество за съдбата, която е запазена за мен, моята обичайна твърдост и сила се поддаде на униетието.

Все повече и по-често сълзи пълнеха очите ми, дълго потискани в натежалото ми сърце.

Към кого можех да се обърна. С цялата изтънчена интелектуална култура, която бях донесъл със себе си от света, аз не можех да направя нищо за да изменя настоящата си ситуация. Пред безкрайността моето знание беше едно малко сапунено мехурче, духано наоколо от поривистите ветрове на трансформацията. Аз със сигурност не бях обезумял! Не се чувствах различен, усещах, че съзнанието ми е нащрек и че в същността си бях същия човек, със същите чувства и култура, както преди. Моите физиологични нужди продължаваха да съществуват непроменени. Един разяждащ глад преследваше всяка моя клетка; и все пак в моята постоянно увеличаваща се слабост, аз никога не достигнах момента на пълно изтощение.

От време на време се натъквах на някакви диви билки, растящи около обикновени струйки вода. Аз поглъщах лакомо непознатите листа и жадно пиех водата. Можех да поспирам само за по няколко секунди, защото тези непознати сили винаги ме прищпорваха. Често пъти аз вкусвах калта край пътя, спомняйки си с изгарящи сълзи насъщния хляб на старите дни. Често ми се налагаше да се крия от огромни орди на чудовищни същества, които преминаваха с тропот покрай мен като една банда ненаситни зверове. Тези гледки смразяваха кръвта.

Когато моето отчаяние почти беше достигнало своя апогей на мен започна да ми просветва, че някъде трябва да съществува Създател на Живота. Мисълта изглежда ме успокояваше. Аз, който в света мразех всички религии, сега чувствах нуждата от духовна утеха. Като един лекар, който се гордееше със своите ултрамодерни принципи на скептицизма, толкова на мода по мое време,

аз трябваше да призная, че съм пълен провал. Беше изчезнала цялата собствена важност, която изглеждаше толкова истинска в моите очи. Сега аз видях, че трябваше да променя своята мисловна нагласа.

Когато накрая стигнах до предела на своите сили и легнах безпомощен в тинята, неспособен да се вдигна, аз помолих Създателя на Всички Неща да се съжали над мен и да ми дойде на помощ в моето отчайващо положение.

Колко дълго продължи моята молитва? Колко много часове прекарах аз, молейки се като уплашено дете? Не беше възможно да кажа. Знаех само, че изобилие от сълзи се стичаха по бузите ми и цялото ми същество изглежда се сливаше в една мъчителна молба. Дали аз бях напълно изоставен? Не бях ли също и аз дете на Бог, макар и във вихъра на земните суети аз да не бях мислил никога за неговите творения? Знаех, че Вечния Отец би ми простил със сигурност. Не простираше ли той своята любяща грижа към птиците във въздуха и цветята на полето?

Ах, човек трябва да изстрада много за да разбере тайнствената красота на молитвата. Той трябва да познава угризението, унижението и предела на нещастията, за да оцени напълно върховната сладост от Надеждата! В този момент беше, когато плътната мъгла наоколо се изчисти и един човек пристъпи напред. Един пратеник от Небесата! Той беше възрастен мъж, като баща, който се наведе над мен и се вгледа настойчиво в лицето ми с неговите големи ясни очи, и с една доброжелателна усмивка той ми каза:

- Кураж, синко мой! Господ не те е забравил.

Сълзи от сърцето сякаш наводниха самата ми душа. Аз се опитах да изразя своето благодарно облекчение, да му благодаря за утехата, която ми донесе, но имах силата да попитам единствено:

- Кой си ти, великодушен посланик на Бог?

Моят неочакван благодетел се усмихна мило и отговори:

- Името ми е Кларенсио. Аз съм само един брат.

И забелязвайки моето смущение, той добави:

- Ти трябва да стоиш тихо и спокойно. Необходимо е да си почиваш за да възстановиш силата си.

Тогава той повика двама човека, които внимателно очакваха заповедите му.

- Нека осигурим на нашия приятел първа помощ.

Те простряха бял чаршаф на земята и използвайки носилка за спешни случаи, се подготвиха да ме транспортират. Повдигнаха ме внимателно. Тогава Кларенсио каза на асистентите си:

- Нека започнем без забавяне. Аз трябва да достигна Наш Дом колкото е възможно по-скоро.

Глава 3

Колективна молитва

Докато напредвахме от носилката аз видях приятни околности, които бавно се разкриха пред погледа ми. Кларенсио облягайки се на тояга направена от някаква блестяща субстанция спря пред една тежка порта вградена в една голяма стена, която беше покрита с цъфнали лози. Той докосна определено място в стената и портата се отвори широко, а ние влязохме като една тиха процесия.

Един топъл блясък къпеше всичко там. Грациозната игра на светлините в далечината ми напомняше на красив залез в пролетно време. Когато продължихме аз видях пред себе си едни очарователни сгради и красиви градини. При даден знак от Кларенсио моята носилка беше положена на земята и пред нас се появи вход на голяма бяла сграда, подобна на земна болница.

Двама млади мъже в бели туники дотичаха бързо до моята носилка, преместиха ме върху спешна количка и ме отведоха вътре. Преди да си тръгне, аз чух Кларенсио да казва:

- Отведете го в павилиона в дясно. Мен ме очакват другаде сега, но ще се върна да го видя на сутринта.

Аз отправих една благодарствена усмивка за сбогом към този великодушен възрастен мъж, докато бях отнесен в една голяма приятно обзаведена стая и бях положен на едно удобно легло.

Сърцето ми преливаше от благодарност към моите мили помощници. Опитах се да се обърна към тях, но успях единствено да попитам:

- Приятели, моля ви, какъв е този нов свят, в който се намирам? От коя звезда идва тази ярка живителна светлина? Един от тях положи нежна ръка на челото ми, сякаш аз бях един стар приятел и обясни:

- Ние се намираме в духовната сфера близо до Земята, и слънцето, което свети над нас в този момент, е същото, което те е топило на Земята. Все пак нашето визуално възприятие е далеч по-интензивно тук. Ние можем да видим, че звездата, която Господ запали за да насочва нашите дейности, е много по-красива, отколкото някога сме осъзнавали, докато сме на Земята. Нашето Слънце е един божествен източник на живот, който има своя източник на светлина в Създателя на Всички Неща.

Аз усетих дълбоко чувство на благоговение, докато се вирах в нежната светлина преминаваща през моя прозорец. Осъзнах, че на земята аз никога не съм поглеждал нагоре към Слънцето и не съм издигал мисълта си към Единия, който в Неговата безкрайна милост ни го е дал да ни свети в нашето пътуване. Аз бях като един слепец, който след като е живял толкова дълго в мрак е благословен със способността да вижда красотата на природата.

Тогава те ми донесоха някаква стимулираща супа и една чаша хладка вода, освежаваща вода. Водата изграждаше изпълнена с някакъв божествен флуид*1,

защото само малко от нея бързо произвеждаше един съживителен ефект. Храната, дали успокояваща и питателна или необикновено лекарство, ме съживи отвъд моите очаквания; нови енергии проникнаха в цялото ми същество и дълбоки емоции се раздвижиха в дълбините на духа ми. Аз ядох без да съм наясно за преживяването, което скоро щеше да последва. Едва бях приключил, когато небесна музика - едни нежни вълни звук, издигащи се към висшите сфери - започнаха да се носят в стаята ми. Тази прекрасна мелодия влезе направо в сърцето ми.

Аз погледнах към моя помощник за някакво обяснение и той каза:

- Това е вечерната служба на астралния град Наш Дом. Всеки департамент в тази Колония на служене посветена на Христос се настройва към молитвите на Правителствения Дом. Сега остани тук в покой. Аз ще се върна веднага щом службата приключи.

Докато той се приготвяше да си тръгне аз внезапно бях изпълнен с тревога.

- Мога ли да дойда с теб? - помолих се аз.

- Ти все още си слаб, - обясни той, - но ако чувстваш, че можеш...

Тази музика ме беше изпълнила с обновителни енергии, и все пак аз едва успях да се изправя от леглото си. Подпомогнат от моя помощник и с колебливи несигурни стъпки аз достигнах огромната зала, където едно голямо множество се молеше в дълбока тиха концентрация. Деликатните цветни гирлянди, които висяха от бляскаво осветения купол изглеждаха сякаш оформят един символ на по-висша духовност.

Аз едва можех да сдържа чувствата си на поразителна изненада. Изглежда никой не забелязваше моето присъствие. Всички те изглеждаха сякаш очакват нещо. Аз трябваше да се потрудя да задържа всички въпроси, които се формираха в умът ми. На заден фон скоро забелязах една интензивна ярка светлина, която се отразяваше на един гигантски екран. Чрез някакъв процес на напреднала телевизия един чуден храм се появи на екрана малко по-късно. На него беше образът на достопочтен стар мъж, облечен в бяло, седящ в молитва. Около главата му сияеше един ореол от блестяща светлина. Малко под него 72 фигури го придружаваха в мълчалива молитва. С изненада видях Кларенцио сред тях.

Не бях способен да въздържа своето любопитство. Аз подръпнах ръката на моя помощник и той отговори толкова нежно, че думите му приличаха на шумоленето на лек бриз:

- Бъди тих. Всички живущи и институции в Наш Дом се молят с Губернатора чрез проекция на далечно разстояние на звук и светлина. Нека възхваляваме невидимото Сърце на Небесата.

Той едва беше приключил да говори, когато 72-те фигури започнаха да пеят един сладък и изключително красив химн. Когато гледах в Кларенцио, неговото изражение сякаш сияеше с една интензивна силна светлина. Небесните гласове се издигнаха в мелодичен каданс в един прекрасен химн на благодарност.

Мистериозни вибрации на мир и радост започнаха да се носят в атмосферата и с отмирането на звънливите ноти едно прекрасно сърце, синьо със златни лъчи***2** стана видимо над нас на същото разстояние. Започна една нежна музика, изглежда налагаща се от може би далечни сфери, и внезапно ние бяхме обсипани с красиви сини цветя.

Въпреки, че аз с лекота ги виждах, аз не можех да хвана тези мънички цветя с ръцете си. Когато докосвах челото ни те се разтопяваха и при едно докосване на техните флуидни листенца аз почувствах един необикновен приток на енергия, все едно някакъв успокояващ балсам беше положен на сърцето ми.

Веднага щом това впечатляващо служение приключи аз се върнах в залата, внимателно подкрепян от моя помощник. Аз вече не бях боледуващия пациент от преди няколко часа. Първата колективна молитва, на която бях присъствал в Наш Дом беше проработила за радикална промяна в мен. Един неочакван покой изпълни душата ми за първи път от много години на страдание, и сърцето ми, празно от толкова дълго, още един път беше изпълнено с надежда.

Бележка на преводача:

***1** - в терминологията на Спиритизма флуид е субстанцията от магнитно естество, от която е създадено всичко и която може да бъде манипулирана от духовните създания, както и от хора на земята.

Бележка от духовния автор:

***2** - един символен образ, създаден от менталните вибрации на Колонията.

Глава 4

Духовния Доктор

Аз се събудих на следващия ден след един дълбок освежаващ сън. Една приятна светлина навлизаше през моя прозорец, която къпеше с лъчите си всичко в стаята и изпълваше с надежда сърцето ми. Почувствах се като един нов човек, изпълнен с обновена енергия. Аз се почувствах като нов човек, изпълнен с обновена енергия и радост от живота. Само едно нещо затъмняваше душата ми. Липсваше ми моят дом и моето семейство толкова далече.

Безброй въпроси тревожеха умът ми, но чувството ми за облекчение беше толкова голямо, че то успокои духът ми и ме възпря от по-нататъшни размишления. Аз исках да стана и да се насладя на красивите околности, но не можах. Осъзнах, че без магнетизиращата помощ на моя помощник аз нямаше да съм в състояние да напусна леглото си.

Едва бях преодолял множеството преживявания, когато вратата се отвори и влезе Кларенсио, придружен от един приятелски настроен непознат. Те ме поздравиха сърдечно пожелавайки ми мир. Моят спасител от Ниските Зони*3 попита за общото ми здраве и моят помощник дойде бързо за да го информира.

Кларенсио се усмихна и представи своя спътник, брат Енрике де Луна от медицинския персонал на духовната колония. Брат Енрике беше облечен в бяло и лицето му излъчваше благосклонност. Той ме изследва обстойно, след което се усмихна и каза:

- Жалко е, че сте дошли тук по пътя на самоубийството.

Кларенсио остана спокоен, но аз усетих един порив на бунт у себе си.

- Самоубийство? - спомних си обвиненията на онези извратени същества в Ниските Зони. Въпреки че бях благодарен на своите благодетели аз не можех да приема това обвинение.

- Аз вярвам, че вие грешите, - казах аз отчаян - моето тръгване от света имаше други причини. Аз се борих над 40 дена опитвайки се да преодолеея смъртта. Поради една чревна оклузия аз преминах две различни операции.

- Точно така, - продължи докторът спокоен и съвършено помирнен, - но оклузията беше резултат от много сериозни причини. Може вие не сте го премислили достатъчно. Духовното тяло само по себе си представлява една цялостна история на дейностите практикувани на Земята.

Навеждайки се над мен той продължи сочейки към различни части на моето тяло. Нека погледнем в зоната на червата. Оклузията (запушването) се е дължала на ракови елементи, които на свой ред са се породили от една ваша липса на благоразумие

Бележка на преводача:

***3** - Ниските Зони - това са сенчестите региони, където крайно егоцентрични души или такива с една вина на съвестта, се озовават след смъртта.

Глава 5

На лечение

- Ти ли си повереника на Кларенсио?

Въпросът ми беше зададен от един млад мъж с изключително мило изражение. Той се усмихна докато влизаше, носейки нещо подобно на голяма медицинска чанта. Аз кимнах, че съм аз и той се представи:

- Аз съм Лизиас, твой брат. Моят директор, асистент д-р Енрике де Луна те постави под моя грижа до тогава, докато ти имаш нужда от лечение.

- Ти медицински помощник ли си?

- Аз съм един посещаващ здравен служител в Здравния Център. Така аз не само помагам в грижите, но правя и обиколки, предупреждавам лекарите кога е нужна помощ и се грижа за нуждите на новопристигналите пациенти.

Забелязвайки моят интерес, той продължи:

- Тук в Наш Дом съществуват множество такива служители. Естествено като един новодошъл ти все още не си наясно за обхвата на нашите дейности. Само да ти дам идея - има над хиляда пациента само в това отделение, а тази е една от най-малките сгради в нашата болница.

- Това е наистина прекрасно, - възкликнах аз.

Лизиас виждайки, че аз се готвех да продължа да повтарям своите хвалби, се вдигна бързо от своя стол и внимателно започна своето обследване.

- Твоята зона на червата показва сериозни лезии и непогрешими знаци на рак, черния ти дроб е пробит на няколко места, бъбреците ти показват знаци за преждевременен отказ. Знаеш ли какво означава това?

- Да, докторът ми обясни вчера. Тези нарушения са изцяло мое собствено творение.

Забелязвайки моето очевидно засрамване при това признание, той продължи:

- В групата от 80 пациента под моите грижи 57 са в същото състояние както теб. Знаеш ли, че други пациенти пристигат осакатени? Онези, които са злоупотребявали със своето зрение пристигат без очи. Други, които са използвали дарът на ловкостта в престъпления идват при нас парализирани или без крака, докато онези, които са живели сексуално покварени животи, влизат в духовния свят напълно обезумели.

Наш Дом като цяло не е едно селище на триумфиращи духове с огромни успехи. Ние сме щастливи, защото имаме да вършим конструктивна работа и във всяко ъгълче на колонията има работа, защото Господ ни е благословил с възможността да служим.

Той направи кратка пауза и аз възкликнах:

- Моля те, продължи с твоето обяснение, Лизиас. Аз се чувствам толкова спокоен и облекчен. Не е ли това небесния дом за духовните избраници?

Лизиас се усмихна и отговори:

- Нека си припомним старото поучение - Мнозина са призвани, но малцина са избрани.

Взирайки се в далечния хоризонт, погълнат от спомени от неговото собствено минало, той продължи:

- Много религии на земята ни привикват на Небесния Празник. Никой, който веднъж е почувствал съществуването на Бог, не може да отрече това с чиста съвест. Да, мнозина са повикани, но малцина отговарят на този призив. Вместо това по-голямата част от човечеството приема една друга покана. Ние пропиляваме своите възможности отклонявайки се от своя избран път, позволявайки нашите прищевки да управляват живота ни и без да се замислим унищожават тялото ни.

Крайният резултат е, че хиляди от нас напускат света в едно състояние на объркване. Безбройни множества от побъркани, болни и невежи духове, които се скитат, както ти в духовните сфери близо до Земята.

Виждайки моето удивление, той попита:

- Ти вярваше ли, че физическата смърт ни довежда в едни чудни места? Ние трябва да работим усърдно и да изпълняваме трудни служения за да постигнем духовен растеж. Ако ние имаме дългове на планетата, ние неминуемо трябва да се върнем за да ги изплатим, без значение на прогреса, който сме постигнали, да разчупим веригите на омразата и да ги заменим със свещените връзки на любовта. Не би било честно да молим другите да изчистят полето, в което ние самите сме поселили тръни.

Ето това се има предвид, приятелю мой, с казането - Мнозина са призвани, но малцина са избрани. Господ не забравя никого, и все пак толкова малко от нас се сещат за Него.

Изправен пред идеята за индивидуалната отговорност и спомняйки си за своите собствени грешки, аз не можех да омаловажа своята порочност. Но преди да имам време да дам израз на моето самосъжаление моят мил помощник вдигна ръката си и проговори.

- Стоп. Нека се концентрираме върху работата, която трябва да се свърши. Онези, кои се разкайват искрено трябва да се научат да бъдат тихи и да започват отначало.

Той с голямо внимание продължи правейки едно магнетизиращо лечение и докато третираше зоната около червата продължи със своето обяснение:

- Забелязал ли си специализираното лечение на твоите ракови зони? Виждаш ли, всяка искрена работа в областта на медицината се дължи на любящата грижа, но действителното лечение е оставено на пациента. Към теб ще се отнасят с голяма грижа и ти ще се почувстваш така здрав, както си бил в младежките си години на Земята. Ти ще работиш здраво и вярвам, че ще станеш един от най-добрите асистенти в Наш Дом.

И все пак случаят на твоите заболявания ще остане с теб, докато ти не елиминираш всички следи от неблагоприятие и злоупотреба с твоето здраве, които са останали в твоето духовно тяло.

Нашето земно тяло, с което толкова често злоупотребяваме ни е дадено като един благословен инструмент, чрез който ние можем да изцелим нашия дух, ако отдадем себе си на тази задача.

Аз размишлявах задълбочено върху това, което току що бях чул, мислейки за безкрайната милост на Бог и бях трогнат до сълзи. Лизиас спокойно довърши ежедневно лечение и заговори:

- Сълзите са пречистващо лекарство, когато те не са причинени от чувство за бунт. За това плачи, приятелю мой, и облекчи сърцето си. Нека благословим своето физическо тяло с неговите безброй микроскопични клетки, толкова скромни и ценни, толкова ненавиждани и все пак толкова сублимни за службата, която те ни дават. Без тях колко много хиляди години ние щяхме да прекарваме в мъглите на невежеството.

Казвайки това Лизиас положи нежна ръка на главата ми и си тръгна.

Глава 6

Ценен съвет

На следващия ден след вечерната молитва Кларен시오 дойде да ме види придружен от един помощник. Излъчвайки доброта, той попита грижовно:

- Как си ти? Малко по-добре, надявам се?

Като всеки пациент на Земята, който изведнъж се озовава в центъра на вниманието, аз бях разчувстван до самосъжаление. Връщайки се към стария си навик да злоупотребявам с братската любов аз започнах да се оплаквам:

- Аз се чувствам малко по-добре, но все още страдам много. Боли ме под стомаха и чувствам едно странно чувство на мъка в сърцето си. Моят кръст беше тежък, приятели; никога не съм знаел, че аз мога да понеса толкова много страдание. Сега, когато мога отново да мисля ясно, аз чувствам със сигурност, че тези изпитания са изсмукали всичката ми останала сила.

Кларен시오 слушаше с внимание, без да показва и най-малък знак за нетърпение. Той дори изглеждаше заинтересован и неговото поведение ме окуражи да продължа:

- Не само това, моите морални страдания са наистина неописуеми. Сега, когато външната буря е утихнала, благодарение на помощта, която аз получих тук, аз трябваше да се изправя пред една буря в душата ми. Какво беше станало със съпругата и децата ми? Чудя се дали най-голямото ми дете, единствения ми син, е последвал плановете, които правех за него? А какво ли правят моите скъпи дъщери? И съпругата ми, която беше сигурна, че ще умре от самота, ако някога ни разделят, как е прекрасната ми съпруга? Все още усещам нейните сълзи от последните ми мигове на Земята.

Аз не мога да кажа колко време преживявам това кошмарно разделение, моето продължително страдание ме беше ограбило от всички усещания за време. Къде е бедната ми съпруга? Плаче ли редом до студената прах? Или е на дверите на самата смърт? Каква горчива тъга! Каква ужасна съдба за един човек отдаден на своето семейство! Малцина са преминали през това, което съм преминал аз, сигурен съм. Дори на Земята аз страдах години на превратности, горчиви разочарования и болести, а ми бяха дадени само няколко часа щастие в замяна. Тогава аз станах обект на болезнена физическа смърт, последвана от непрестанно мъчение в духа и никога не спираща процесия от нещастия и сълзи! Няма ли някакъв смисъл в постигането на мир?

Аз колкото и да искам да възприема едно оптимистично отношение, не мога да спра да се чувствам с натежало сърце и изпълнен с мъка. Каква нещастна съдба, щедри благодетелю.

В това време моите чувства на самосъжаление достигнаха такива размери, че думите ми дадоха път на сълзите. Кларенсио обаче се изправи спокойно и просто попита:

- Скъпи мой приятелю, наистина ли търсиш духовното си лечение?

Аз кимнах в съгласие, той продължи:

- Тогава се научи да не говориш толкова много за себе си и своите страдания. Самосъжалението е симптом на психическо заболяване, което отнема време и трудно се лекува. Наложително е да си създадеш нови мисловни потоци и да контролираш думите си. Единственият начин за постигане на духовно равновесие е да отвориш сърцето си към Божествената светлина. Ако приемаш необходимото усилие като една потискаща тежест или гледаш на борбата за изкупление като нещо наложено, това е сигурен знак за духовна слепота. Колкото повече ти се спираш на твоите болезнени преживявания, толкова повече ти се обвързваш с тях. Може да си сигурен, че същия Отец, който те приютява и наглежда, също ще се погрижи за любимите ти хора на Земята. Ние със сигурност трябва да разглеждаме семейството като една свещена институция, но винаги да имаме предвид, че това е само един малък клон от Вселенското Семейство под любящото ръководство на единия Божествен Отец. Можеш да разчиташ на нас, за да разрешиш настоящите си проблеми и да нахвърляш планове за своето бъдеще, но нито ти, нито ние имаме време да губим за твоите оплаквания. В тази колония и най-трудната работа ние приемаме за една добре дошла възможност за въздигане, като си спомняме, докато се трудим, натоварени с дълговете си, че Провидението е ненадминато в своята любов. Ако ти също искаш да останеш с нас, ти трябва да се научиш да мислиш правилно.

Междувременно сълзите ми бяха изсъхнали. Думите му ме бяха върнали обратно на себе си. Срамувах се от собствената си слабост и приех друго поведение.

- Докато беше в плътта - продължи Кларенсио, - ти не се ли състезаваше за доходоносни позиции, знаейки техните предимства? Не оценяваше ли легитимните средства за увеличаване на благосъстоянието на своите близки? Не те ли интересуваше просто да си получаваш таксите в интерес на добавяне към комфорта и стабилността на твоето семейство? Тук програмата е една и съща; само подробностите се различават.

На Земята условностите и паричните печалби са управляващите сили, като тук имаме за цел конструктивна работа с трайни ползи за безсмъртния дух. Ние гледаме на страданието като на средство за обогатяване на душата, а на всяко страдание като на една стъпка към нашата божествена цел. Виждаш ли разликата?

Слабите души отхвърлят служението и остават неактивни, отвеждайки оплакванията си до всички. Силните, обаче, приемат задачата, дадена им като

конструктивни стъпки по пътя към съвършенство. Внимавай, никой няма да те обвини, че ти е липсвало земното семейство или някога ще си помисли да унищожи източника на възвишени чувства. Независимо от това, трябва да помниш, че сълзите на отчаянието не ти помагат с нищо. Ако наистина обичаш земното си семейство и искаш да му бъдеш полезен, първо трябва да приемеш ведро твоето настоящо състояние.

Последва дълга пауза. Съветите на Кларенцио промениха потока на моите мисли и аз започнах да размишлявам върху неговата мъдрост. Докато бях все още потопен в дълбок размисъл, моят благодетел, като баща, който забравя негодуванието детето си и отново започва урока със същото спокойствие, попита отново с неговата ярка усмивка:

- А сега как си? Малко по-добре?

Зарадван и успокоен да почувствам, че ми е простено, като малко момче, което е нетърпеливо да се учи, аз отговорих:

- Сега се чувствам по-добре, да разбира по-добре Божествената воля.

Глава 7

Лизиас обяснява

Лизиас идваше ежедневно за моето лечение и Кларенцио продължи да ме посещава редовно. Аз започнах да се чувствам спокойно, докато се стараех да се адаптирам към моята нова ситуация. И все пак, аз забелязах, че бързо правех рецидив всеки път, когато започвах да се занимавам с моите проблеми. Болката, страхът от неизвестното и дискомфорта на неправилно адаптиране се връщаха. И все пак, въпреки всичко, аз чувствах определена вътрешна стабилност.

Извличах голямо удоволствие да се навеждам от прозореца и да гледам

обширния хоризонт. Бях впечатлен от разликата между обкръжението ми

тук и на Земята. Почти всичко изглеждаше подобро копие на Земята: цветовете са по-хармонично смесени и самата същност на нещата е по-деликатна. Земята беше покрита с зеленина и аз можех да видя навсякъде големи дървета, богати овощни градини и прекрасни цветни градини. Отвъд равнината, на която стоеше Наш Дом се издигаха хълмове със светлинни корони, а грациозни сгради се появяваха през интервали на близко разстояние. Тези сгради, с различни стилове, имаха едно общо нещо: изобилие от цветя на входа им. Забелязах някои очарователни малки бунгала сред тях, заобиколени от цветни рози, извиващи се сред бръшлян, който покриваше стените в контрастни цветове.

Птици с брилянтно оперение летяха наоколо, слизаха на групи от време на време над високите, ярки бели камбанарии, които стигаха до небето. Продължих да гледам любопитно от прозореца ми, бях изненадан, че намерих домашни животни

сред дърветата на известно разстояние. По време на тези дълбоки периоди мисленето ми беше изпълнено с безброй спекулации. Като се има предвид, че аз се озовах на астрално ниво, не можех да разбера подобие на нещата тук с тези на Земята. Лизиас, моят услужлив и постоянен спътник, винаги беше готов да обясни:

- Смъртта на физическото тяло не отвежда човека незабавно до чудни сфери. Всеки еволюционен процес напредва чрез дипломиране. Има безброй нива за дезинкарнирани духове, точно както има много чудесни региони за тези, които все още са в плът. Всички души, чувства, форми и неща са управлявани от принципите на естествената еволюция и йерархия.

Само фактът, че съм преживявал лечение в продължение на толкова много седмици без едно посещение от някого, когото познавах на Земята, ме притесняваше до известна степен. Със сигурност не бях единственият в моя кръг от приятели и роднини да се борят със загадката на смъртта. Родителите ми си бяха тръгнали преди мен, както и различни приятели. Защо тогава никой от тях не дойде да ме види по време на моето възстановяване, да донесе малко радост на болезненото ми сърце? Щях да съм доволен дори и на няколко мига на утеха.

Един ден, когато не можех повече да мълча за съмненията си, попитах моя помощник:

- Каж ми, скъпи Лизиас, възможно ли е да се срещнем с онези, които са напуснали Земята пред нас?

- Защо си въобразяваш, че си забравен?

- Да, всъщност аз го правя. Защо никой не дойде да ме види? На Земята винаги съм разчитал безусловно на предаността на майка ми. И до днес не съм чул нищо от нея или от баща ми, който почина три години преди мен.

- Е, ти грешиш за майка си. Тя ти помагаше нощ и ден от момента на кризата, през която мина, преди да пристигнеш тук.

Тя удвои своята помощ, когато ти се разболя за последен път. Ти все още ли не знаеш, че твоят престой в долните сфери продължи повече от осем години? През цялото това време тя никога не изгуби надежда и често идваше в Наш Дом за да се застъпи от твое име. Тя включи услугите на Кларенсио, който започна да те посещава често до момента, в който ти, самомнителния земен доктор, си спомни, че и ти си дете на Бога. Виждаш ли сега?

Чувствах очите ми пълни със сълзи. Не знаех, че съм отсъствал от Земята толкова дълго. Исках да говоря, за да разбера за тези невиджани по размери усилия, но гласните ми струни изглеждаха неми. Сърцето ми беше прекалено изпълнено за да ми позволи да говоря.

- В деня, в който се помоли с цялото си сърце - продължи Лизиас, - когато осъзна, че всичко във Вселената принадлежи на Всемогъщия ни Отец, дори

твоите сълзи бяха различни. Както знаеш, дъждът може понякога да бъде творчески, а друг път разрушителен. Господ не чака нашите молитви да ни обича. И все пак, точно както мръсното огледало не може да отразява светлината, то абсолютно необходимо за нас да очистваме себе си и изграждаме възприемчиво отношение, за да разберем Неговата безгранична доброта. И така, не е Отеца, който се нуждае от нашето наказание, а ние сме тези, които се нуждаят от него за невероятната служба, която ни оказва.

Виждаш ли? Кларенсио, в отговор на молбите на посветената ти майка, нямаше никакъв проблем да те намери, но на теб ти отне толкова време да намериш Кларенсио. Казаха ми, че когато майка ти е чула, че ти си пробил от сенките в светлината, е плакала от радост.

- А къде е майка ми сега? - извиках най-сетне. - Ако е възможно, искам да я видя и да я прегърна, да падна на колене в краката ѝ.

- Тя не живее в Астралния Град - информира ме той - тя обитава високи сфери, където работи, не само за твое добро, а за доброто на много хора.

Като отбеляза разочарованието ми, той добави:

- Сигурно ще дойде да те види. Когато някой желае сериозно нещо, то вече е наполовина получено. Тук имаме твоя собствен пример. За много години ти се скита на случаен принцип, плячка за страх, стрес и разочарование. И все пак, веднага щом почувства необходимостта от божествена помощ, ти разшири диапазона на твоите психически вибрации и получи видения и помощ.

Окуражен от обяснението, което току-що бях получил, аз възкликнах решително:

- Тогава го пожелавам с цялото си сърце и тя ще дойде.

Лизиас се усмихна многозначително и като си тръгна, добави този приятелски съвет:

- Добре, но имай предвид, че всички заслужаващи заявления трябва да съдържат три основни предпоставки: активна воля, постоянна работа и заслуги. С други думи, човек трябва първо трябва да си пожелае, след това да работи в посока на това желание и накрая да бъде заслужаващ за това, което иска.

Той тръгна усмихвайки се, докато аз изпадах в дълбоко размишление, чудейки се как такава огромна програма би могла да бъде изразена в толкова малко думи.

Глава 8

АДМИНИСТРАТИВНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

За първи път след няколко седмици при интензивно лечение се осмелих да изляза навън в компанията на Лизиас. Гледката на улиците ме впечатли. Широките пътища, граничещи със сенчести улици, които се простираха пред нас, бяха изпълнени с чист въздух и атмосфера на дълбоко духовно спокойствие. И все пак аз не видях никъде никакви признаци на бездействие или леност. Вместо това градските улици бяха претъпкани. Гледах как тълпите минаваха покрай мен. Някои изглеждаха погълнати в мислите си, докато други се усмихваха сърдечно, докато минаваха. Лизиас, виждайки моята изненада, бързо започна да обяснява:

- Сега сме в района на Министерството на Помощта. Всичко, което виждаш тук, всички сгради и къщи, са или институции, където се извършват дейностите на нашата юрисдикция или са дом за нашия работещ персонал и инструктори. В министерството се подпомагат пациентите, чуват се молитви и се отговарят, планират са земни прераждания и се промотират спасителни групи, насърчавани от името от онези, които обитават ниските духовни зони или страдат на Земята. Тук всички проблеми, свързани с човешкото страдание, се изследват и се проучват решенията.

- Значи има Министерство на Помощта в Наш Дом? - попитах аз.

- И защо не? Всички наши дейности тук се контролират от организация, която постоянно се подобрява под ефективния надзор на онези, които наблюдават нашите съдби. По време на нашите колективни молитви, не забеляза ли нашия Губернатор, заобиколен от седемдесет и двамата му помощници? Те са Министрите на Астралния град. Колонията, чиято цел по същество е работа и постижение, е разделен на шест Министерства, всеки под ръководството от дванадесетте Министри. Шестте Министерства са наречени: Министерство на Възстановяването, на Помощта, на Комуникацията, на Изясняването, на Издигането и на Божествения съюз. Първите четири ни свързват със Земята; другите две ни свързват с по-висшите сфери. Така ти виждаш, че нашият духовен град е наистина една преходна зона. Най-грубите, най-материалните дейности се извършват от Министерството на Възстановяването. Най-възвишено е Министерството на Божествения Съюз. Кларенсио, нашият приятелски инструктор, е един от Министрите на Помощта.

- Никога не съм си представял възможността да намеря такава пълна организация след смъртта на физическото тяло.

- Да, - продължи Лизиас, - злото на илюзията е много плътно в

сферите на плътта. Обикновеният човек не знае, че всички прояви на

ред около него произхождат от по-високите нива. Точно както Природата става градина, когато се поддържа от човека, така че умът, притъпен в примитивните същества, е преобразуван в творческа сила, вдъхновена от функционирането на съзнанието в по-високи сфери. Всяка полезна организация на материалното ниво има своите първични корени в по-висшите духовни светове. Но тези на Наш Дом имат историята като на големите градове на Земята.

- Разбира се. Всички нива близо до Земята притежават свои собствени специфики, природа и уникална история. Наш Дом е старо селище, основано от група от бележити португалски пионери, които след смъртта си създават духовните нива над Бразилия през шестнадесети век. Според анализите на нашата Колония, тези заселници в началото са се сблъскали с огромни и изтощителни трудности тук. Има препятствия в невидимите зони, близо до Земята така, както и на самата Земя. Огромните райони с неразработен потенциал тук са сравними с големите открити пространства забранен терен на Земята.

- Работата на пионерите беше наистина трудна и обезкуражаваща, дори и за по-силните духове. Зоната, която изобилства от нежни вибрации и величествени сгради сега, беше също така населена с други по-примитивни жители, чиято архитектура отразяваше елементарните им умове и които изпълваха атмосферата с неразвитите си мисли. Все пак основателите не се обезкуражиха. Те продължиха усилията си, следвайки примера на заселниците от Стария свят на физическото ниво. Те само заместиха с постоянна работа, братски солидарност и духовна любов насилието, войната и робството.

В този момент достигнахме до голям, артистично проектиран квадрат, пълен с красиви градини. В центъра му стоеше великолепен дворец, коронован с величествени и възвишени кули, чиито върхове достигнаха толкова високо, че изчезваха от поглед.

- Тук, където сега стои Правителствения Дом, заселниците поставиха крайъгълният камък на Колонията.

Като посочи двореца, продължи:

- Този площад е събирателна точка на шестте министерства, за които ти казах. Те започват от Правителствения дом и се простират в триъгълна форма. Нашият отдаден Губернатор живее тук. Персонал от три хиляди души му помагат в административните му задължения. Той е най-сериозния и неуморен работник в Колонията. Министрите пътуват понякога в други сфери, за да се подновят техните енергии и да придобият нови знания, ние също така имаме навика си за забавления. Само Губернаторът няма свободно време. Докато той настоява ние да предприемаме периодични ваканции за почивка, той сам работи без прекъсване, жертвайки дори часовете за сън. Изглежда, че той намира своята награда в никога не свършващата служба. Аз съм тук от четирийсет години и с изключение на колектива молитви, никога не съм виждал Губернатора на никакви публични развлечения. И все пак излъчването на могъщия му ум достига всеки клон на дейност и неговата бащина помощ включва всички и всичко тук.

След продължителна пауза приятелски настроеният помощник продължи:

- Само преди малко, ние отпразнувахме сто и четиринадесетата годишнина от великодушното му управление.

Лизиас продължи да върви в откровено мълчание, докато аз, като вървах напред и гледах със страхопочитание страховитите камбанарии, които сякаш пробуждаха небето.

Глава 9

Проблемът на храненето

Зашеметен от гледката на великолепните градини, помолих Лизиас да си почине с мен за известно време на една пейка наблизо и той с готовност се съгласи. Бях изпълнен с приятно усещане за мир, гледайки грациозните пръски цветна вода, която се издигаше във въздуха, образувайки сложни модели.

- Който наблюдава тази огромна трудова колония - казах замислено, - стига до въпроси за всякакви евентуални проблеми. Например, проблем на доставките. Тук няма министерство на икономиката, нали?

-Този клон на службите - отговори Лизиас, - преди заемаше много по-голямо значение тук. Тогава нашият губернатор реши да намали, колкото възможно е броят на практиките, които могат да ни напомнят за чисто физически явления. Следователно дейностите на Отдела за Доставки бяха ограничени до просто разпространение, под пряк контрол на Централната Администрация. Всъщност това беше много важно решение. Нашите записи показват, че преди един век Колонията е претърпяла големи проблеми да адаптира нейните жители към принципа на простотата. Много новодошли в Наш Дом, все още напоен със земни пороци, настояли за най-екстравагантно настаняване, включително разнообразни ястия и стимулиращи напитки. Само Министерството на Божествения Съюз, поради присъщите му характеристики, отклонило такива злоупотреби; останалите прекарвали времето си, претоварени с проблеми от този сорт. Нашият Губернатор, обаче, не спести никакви усилия да сложи край на омразната ситуация, внасяйки решителни мерки срещу нея в момента, в който той пое административните си задължения в астралния град.

- Някои от нашите по-стари мисионери ми казаха за това време. Те казват, че по молба на губернатора са дошли двеста инструктори от една много висока сфера, за да разпространяват нови теории за дишането и

абсорбиране на живи елементи от атмосферата. Многобройни лекции

били дадени по този въпрос.

Много от нашите собствени експерти били против тези иновации на основание, че тъй като Колонията служи като преходна зона, би било несправедливо и опасно да се поставят новопристигналите духове на такива драстични промени. Те вярваха, че такива промени могат да причинят сериозни проблеми и увреждане на духовните тела на нашите пациенти. Но Губернаторът не се предаде.

- За тридесет години лекциите, илюстративните примери и техническите

обясненията продължили без прекъсване. Различни издигнати духове стигнаха до там, че да формират публични протести срещу действията на Губернатора. Те многократно претърпяваха Министерството на Помощта с пациенти, които се обявяваха за жертви на новата оскъдна диета. По време на такива кризи, тези, които бяха против промяната, засилиха атаката си. И все пак Губернаторът никога не прибягна до наказание. Вместо това той призоваваше критиците си в Правителствения Дом по един бащински начин, разяснявайки целите и ползите от новата програма, подчертавайки нейното превъзходство като ефективно средство за духовност. За най-упоритите той щеше да организира учебни екскурзии до по-високи сфери, печелейки така голям брой от тях.

След дълга пауза аз казах:

- Моля те, Лизиас. Как свърши тази градивна борба?

- След двадесет и една години на постоянни усилия от страна на губернатора, Министерството на Издигането поддаде и намали доставките си до строго необходимото. На Министерството на Изясняването обаче му отне много време да последва този добър пример, благодарение на по-големия брой свикнали с логическите и математическите науки духове, работещи там.

Те бяха най-упоритите противници, все още вкоренени в техните земни идеи, че поглъщането на протеини и въглехидрати е незаменимо за човека. Те настояваха да запазят идеите си тук и всяка седмица изпращаха на Губернатора дълги доклади, пълни с предупреждения и наблюдения, тестове и цифрови данни, подкрепящи техните претенции. Такова нахалство достигна до точката на арогантност, и все пак търпението на Губернатора никога не го провали.

След като реши да не действа сам, той получи помощта на

високо развити същности, които ни ръководят през Министерството на Божествения съюз, и заедно разгледаха всеки един от тези документи подробно. Докато учените умножаваха аргументите си и правителството беше задържано за известно време, опасни смущения се развиваха в отдела по Възстановяване, сега известен като Министерство на Възстановяването. Някои от по-малко развитите духове бяха хванати в духа на бунта на тези в Министерство на Изясняването и действаха просто отчайващо. Атмосферата на размирици раздели Колонията, излагайки Наш Дом на опасни атаки от жителите на ниските зони. Такива същности се опитваха да осъществят нашествие в нашия град, възползвайки се от пробива в службите на Отдела по Възстановяване, в който много работници извършваха нелегални сделки за да задоволят нежеланите си пристрастия към храната.

- Алармата беше дадена, и въпреки че кризата представляваше сериозна заплаха за всички нас, Губернаторът запази обичайната си ведрост. Той помоли Министерството на Божествения съюз за среща, и след като изслуша нашия най-висш съвет, Министерството на Комуникациите временно затвори. Той нареди подземията на Министерството на Възстановяването да бъдат подготвени за

изолиране на повече упорити бунтовници. Той предупреди Министерството на Образованието, на чието нахалство беше понасял трийсет години, и постанови всяка по-нататъшна помощ за по-ниските региони да бъде преустановена до следващо нареждане. За пръв път в неговото управление електрическото оръжие в стените на града се включи, за да излъчва магнитни стрели като мярка на отбрана. Нямаше нито битки, нито атаки от страна на Колонията, само решителна отбрана. В продължение на повече от шест месеца диетата на Астралния град беше редуцирана до живото-поддържащите принципи в атмосферата и електрическите, магнитните и слънчевите елементи във водата. Така за първи път Колонията усети възмущението на един добър и справедлив дух.

Кризата най-сетне беше приключила с победа на правителството. Министерството на Изясняването само призна грешката си и подаде ръка на празника на Губернатора, а той разчувстван до сълзи, заяви, че принципно доброто разбиране на съгражданите му е била най-скъпата награда за сърцето му. Отделът по Възстановяването беше повишен в министерство и градът се върна към обичайната си рутина. Оттогава само Министерствата на Възстановяването и Помощта позволяват по-голямо количество хранителни вещества, поради ниската духовност на много от техните пациенти. Във всички други министерства диетата е ограничена до най-важното, според правилата на най-строга уравнивост. В днешно време всеки е съгласен, че привидно произволното налагане на управителя е било най-ценната мярка за нашето съглашение. Нашият контакт с материални неща беше намален, довеждайки до една по-голяма духовност.

Лизиас запази тишина, докато размишлявах дълбоко върху големия урок, който току-що бях получил.

Глава 10

Водният парк

Отбелязвайки нарастващия ми интерес към процесите на хранене, Лизиас ме покани да го придружа на учебна екскурзия.

- Да вървим - каза той, - и да видим огромния резервоар на Колонията. Там ще имаш възможност да видиш някои неща, които ще те заинтересуват и ще научи значението на водата в нашето преходно селище.

Моето любопитство се разгоря, с радост приех поканата. Когато пристигнахме на ъгъла на обществения площад, любезният ми приятел спря.

- Тук чакаме въздушния автобус*4 - каза той.

Едва бях преодолял изненадата си, когато един голям автомобил се

приблужи, плаващ на около пет метра над земята, пълен с пътници. Той слезе като асансьор. Погледнах внимателно, че беше много дълъг, като никое превозно средство, което някога съм виждал на Земята. Изглеждаше, че е направен от много гъвкав материал и оценявайки броя на антените на покрива му, предполагах, че е свързан с невидими кабели.

По - късно, когато посещавахме големите работни заводи на Департамента по Трафик и Транспорт на Колонията, открих, че предположенията ми са били прави.

Лизиас не ми даде време за обичайните ми разпити. Ние се качихме, седнахме на удобни места и въздушният автобус потегли тихо. Почувствах се неловко в тази необичайна среда, сред толкова много непознати. Ние пътувахме с такава скорост, от която ми се струваше невъзможно да се разбере подробности за някоя от конструкциите, които подминавахме. Покрихме добро разстояние, спирайки за кратко на всеки три километра, докато четиридесет минути по-късно Лизиас ме уведоми, че сме пристигнали.

Пейзажът пред очите ми беше от изключителна красота. Горите бяха в цветове и чистият въздух се изпълваше с нежен аромат. Всичко беше едно чудо от цветове и светлини. Голяма река си проправяше път между зелените брегове обсипани със сини цветя. Бавно движещите се води, блещукащи на слънцето, като кристално огледало отразяваха множеството нюанси на синьо в небето. Широки пътеки пресичаха гората в различни посоки и на редовни интервали обширни дървета разпростираха своите приятелски клонове, предлагайки сянка в окъпания от слънце пейзаж. Тук-там имаше фантастично оформени пейки, които приканваха към почивка. Бях просто очарован и Лизиас забеляза моя ентусиазъм.

- Това място се нарича Воден парк. Това е един от най-хубавите райони на Наш Дом и любимо място за срещи на влюбените. Те идват тук да обменят сладки обети на любов и вяност за бъдещите си преживявания Земята.

Тези забележки донесоха в съзнанието ми редица интересни въпроси, но Лизиас не ми даде никакъв шанс да изпусна нетърпеливото си любопитство. Посочвайки към една голяма и внушителна сграда, той обясни:

- Това са водните работи на Колонията. Водите на Синята Река, която виждаш там са събрани в огромни отделения, от които те са

разпределени във всеки район в колонията. Отвъд територията на Министерството на Възстановяването, водите отново се сливат. След това реката тече по пътя си към големия океан от вещества, невидими за Земята. Всъщност тук водата има доста по-различна плътност от тази на Земята. Тя е много по-лека и чиста тук, почти флуидна.

Забелязвайки великолепната сграда пред нас, попитах:

- Кое министерство контролира разпределението на водата?
- Това е една от редките материални дейности под контрола на Министерството на Божествения Съюз.
- Наистина! - възкликнах аз, тъй като не знаех как да съгласувам двете.

Лизиас се усмихна и продължи с обяснението си:

- На Земята много малко хора осъзнават важността на водата. Тук в Наш Дом отношението ни е различно и знанието ни за темата е много по-голямо. Очевидно е, че всички създадени услуги се нуждаят от енергията и вниманието да останат в добро състояние. В този духовен град се научаваме да бъдем благодарни на Отца и Неговите божествени работници за такъв дар. Бидейки по-дълбоко запознати със свойствата на водата, ние знаем, че тя е едно от най-важните и мощни превозни средства за всички флуиди, независимо от техния характер. Тук водата се използва специално за хранителни и медицински цели.

- В Министерството на Помощта ще намериш няколко отдела, изцяло посветени на смесването на чиста вода с определени елементи, извлечени от слънчевите лъчи и от духовния магнетизъм. В повечето квартали на нашата обширна Колония, така подготвената вода е в основата на нашата диета. Но се случва така, че сред всички нас, министрите на Божествения Съюз са достигнали най-високата степен на духовност. Следователно на тях беше възложена задачата за обща магнетизация на водата на Синята Река, да я очистят достатъчно, за да може да се използва от всички жители на Наш Дом. След като министрите на Божествения Съюз очистват водата, различни

институции извършват специализираната работа по придаване на водата на хранителни и медицински вещества. Когато различните канали се свързват отново в една далеч точка срещу тези гори, реката излиза от нашия район, носейки някои от нашите духовни качества.

Бях напълно удивен пред тези обяснения.

- На Земята - отбелязах аз, - никога не съм чувал за нещо подобно.
- Човекът е невнимателен - продължи Лизиас. - Векове наред морето пазеше околната среда в равновесие, дъждът му осигуряваше храна, а реките бяха жизненоважни за формирането на градовете му. Водата е благословия в неговия дом и работа и е основният и най-важен елемент в неговото физическо тяло. И все пак човекът продължава да мисли за себе си като за абсолютен господар на своя свят, забравяйки, че той е, преди всяко друго съображение, дете на Най-Висшият.
- Ще дойде време, обаче, когато той ще последва нашия пример и ще признае стойността на този божествен и скъпоценен дар. Той ще разбере това, че водата във всеки дом абсорбира умствените характеристики на нейните обитатели.
- Във физическия свят, приятелю, не само, че водата отвежда остатъците от материалните тела, но също така се импрегнира с нашите умствени вибрации. Тя

може да бъде вредна в нечестивите ръце, полезна във великодушните ръце. Когато тя е в движение, нейното течение разпространява благословието на живота и действа като средство за преминаване на Божественото Провидение, абсорбира човешкото огорчение, омразата и притесненията, очистване неговия физически дом и пречиства вътрешната му атмосфера.

Лизиас изпадна в благоговейно мълчание, докато аз се взирах в спокойните води, които бяха събудили в съзнанието ми толкова много възвишени мисли.

Бележка на преводача:

***4** - въздушна кола подобна на нашите тролейи.

Глава 11

Научавам повече за Наш Дом

Моят щедър приятел беше нетърпелив да ме разведе из многобройните окръзи на колонията, но принудителните задължения го призоваха обратно.

- Ти скоро ще получиш възможност да посетиш различните отдели на нашата дейност - каза той, окуражително. - Разбираш ли, Министерствата на града са едни огромни центрове на интензивна работа. Една внимателно разглеждане, на който и да е от тях би отнело няколко дни. Въпреки това няма да ти липсват възможности. Дори на мен да ми е невъзможно да те придружа, чрез посредничеството на Кларенсио ще получиш разрешение за посещение, на всеки отдел, който си пожелаеш.

По това време бяхме отново на въздушния автобус и след няколко минути бяхме по пътя за у дома. Вече не чувствах усещането за безпокойство, което имах отначало, нито пък аз бях ограничен от присъствието на многобройните пътниците във въздушния автобус. Бях почти спокоен и се замислих за някои от въпросите, които исках да разреша.

Възползвах се от възможността да разпитам Лизиас по-нататък:

- Лизиас, приятелю, можеш ли да ми кажеш дали всички духовни колонии са като този? Приемат ли същите характеристики?

- В никакъв случай. Ако, във физическата сфера, всеки регион, всеки град представлява своите собствени специфични особености, можеш да си представиш разнообразието от условия съществуващи на нашите нива. Тук, както на Земята, създанията са групирани според общите източници на техния произход и целта.

Но трябва да бъде ясно, че всяка колония, както и всеки от нас, стои на различна стъпка на големите стълби към съвършенство. Колективните преживявания варират едно от друго. Ние сме само един пример за такива колонии. Според нашите хроники, нашите предшественици често са търсели вдъхновение в работата на отдадените работници от други сфери, точно както формиращи се сега селища търсят нашата помощ. Въпреки това, всяка организация притежава по същество уникални характеристики.

След като последва по-дълга пауза в разговора, попитах:

- А идеята за разделение на министерства тук ли се е зародила?

- Да, така беше. Пионерите на Наш Дом посетиха "Нова зора", една от най-важните духовни колонии близо до нас, където дейностите са разпределени на отдели. Нашият основател прие системата, но замени думата "Отдел" с думата "Министерство", освен в случая на Министерството на Възстановяването, което получи своята популяризация само при сегашния ни Губернатор. Идеята им е, че организацията в министерствата е по-смислена в духовно отношение.

- Съгласен съм - съгласих се аз.

- Важно е - продължи Лизиас - да осъзнаеш, че нашата Колония силно подчертава принципите на реда и йерархията. Заслугите са единственото използвано за оценка на тези, които могат да бъдат назначени на видни позиции. За десет години само четири духовни същности получиха отговорни мисии в Министерството на Божествения Съюз. Като правило след дълги периоди на учене и служба ние се прераждаме за да продължим борбата си за усъвършенстване.

Бях абсолютно погълнат от думите на Лизиас, а той продължи:

- Когато новодошлите пристигнат, откликвайки на братското сътрудничество, те са настанени в един район на Министерството на Помощта. Ако обаче те са непокорни, те са отведени в Министерството на Възстановяването. Когато започнат с времето да се подобряват им е разрешено да са помощници в службите на Помощта, Комуникацията и Изясняването, за да се подготвят сами за бъдещите си задачи на Земята.

На малко духове им е позволена привилегията на дълъг престой в Министерството на Издигането и много рядко са тези, които са повишени за служители на Министерството на Божествения Съюз, когато има достъпни позициите на всеки десет години.

Нека ти кажа, необходимите придобивки не са просто изрази на идеализирана дейност. Вече не сме на физическата равнина, където дезинкарнираните същности са длъжни да станат призраци. Нашето време тук е прекарано в цикъл на активна работа. Работата в Министерството на Помощта е трудна и комплексна; в Министерството на Възстановяването се изискват упорити усилия; в Комуникациите се изисква висок стандарт на индивидуална отговорност; в Министерството на Изясняването са нужни голяма работоспособност и добре трениран ум, докато в Издигането себеотрицанието и духовното просветление са

незаменими. Що се отнася до мисиите на Министерството на Божествения Съюз, дълбока мъдрост и искрена вселенска любов са съществени предпоставки. Правителството, от своя страна, е оживеният център на всички административни дейности и множество услуги са под негов пряк контрол, включително хранене, разпределение на електрическа енергия, трафик и транспортиране.

Всъщност, приятелю мой, трудовите правила винаги са изпълнени тук. Останалите, от друга страна, също са строго наблюдавани. Това е необходимо за да се гарантира справедливо разпределение на задачите. Единственото изключение е самия Губернатор, който работи непрекъснато, дори и в свободното време.

- Но той никога ли не напуска Правителствения Дом? - попитах аз.

- Само когато наистина е необходимо за общественото благосъстояние. Единственото изключение е неделната му визита в Министерството на Възстановяването, зоната, която съдържа голям брой размирни същности, защото има толкова много духове все още настроени към техните нещастни братя в ниските зони. Големи множества от духове нарушители са настанени там. Така, в неделя, след колективната молитва в Големия Храм на Правителствения Дом, нашият Губернатор прекарва следобеда в Министерството на Възстановяването в работа по много трудни случаи. Той жертва много, за да помогне на нашите раздражени и страдащи братя.

Оставихме въздушния автобус в близост до болницата, където, помислих си аз с благодарност, скоро щях да намеря удобната си стая. Когато вървахме, забелязах красива музика, плаваща във въздуха. За пръв път чух мелодиите, когато тръгнах и сега, когато се върнахме, погледнах към Лизиас за обяснение:

- Тази музика идва от нашите работилници. След продължително наблюдение Правителството стигна до заключението, че музиката стимулира труда. От тогава, този вдъхновяващ стимул е станал един утвърден обичай във всички наши дейности.

Междувременно бяхме стигнали до входното помещение на болницата. Служител дойде напред и се обърна към другаря ми:

- Брат Лизиас, спешно се нуждаем от вас в павилиона от дясната ми страна.

Моят приятел си тръгна с обичайното си непоклатимо спокойствие, докато аз се оттеглих в усамотението на моята стая, още веднъж връщайки се към безкрайните си предположения.

Глава 12

В НИСКИТЕ ЗОНИ

След като получих такива ценни разяснения, се почувствах много нетърпелив да подобря познанията си за някои от фактите, за които ми беше казал. Неговите бележки относно духовете в сенчестите Ниски Зони предизвикаха любопитството ми. Липсата на религиозно обучение на Земята често е причина за едно сериозно състояние

на объркване тук. Какво бих могли да представляват Ниските зони? Чувал съм за Ада и Чистилището, споменавани в римо-католическите проповеди, на които съм присъствал поради социално задължение, но никога не съм имал и най-малката представа за Ниските Зони. Следващия път, когато срещнах своя приятел, имах всичките си въпроси под ръка. Той слушаше внимателно, после отговори:

- Е, сега, как може да не си наясно с този регион, когато беше държан там толкова дълго?

С потрепване от ужас си спомних миналите си страдания. Лизиас продължи:

- Долната Зона започва на земната кора. Това е сенчестата зона за

онези, които в света останаха глухи за призивите към техните свещени задължения, които те не успяха да изпълнят, а вместо това се загубиха в нерешителност или самите те се плъзнаха в калта на грешните действия. Виждаш ли, при прераждането, един дух обещава да изпълни мисията, възложена му в делото на Отеца. И все пак, когато той поднови преживяванията си намира за много трудно да спази своята дума. Вместо това той сляпо следва това, което му диктува собствения му егоизъм. Така, той продължава да култивира стари ненавист и страсти, забравяйки, че омразата не е справедливост, както и страстта не е любов. Всичко, което е излишно и безполезно,

дисбалансира хармонията на живота.

- След физическата смърт големи множества от обсебени същества остават в този мъгляв регион, съседен на физическата сфера на Земята. Едно добре изпълнено задължение служи като един портал, през който влизаме в безкрайното. То ни приближава към нашата цел - свещеното обединение с Господа. Тогава е естествено, за онзи, който пренебрегва задачите, които са му били дадени, това благословение се отлага неограничено.

Лизиас възприе моята трудност да схвана пълния смисъл на думата урок, дължащ се на почти пълното ми незнание на духовните принципи, и се опита да го направи по-конкретен:

- Представете си, че всеки от нас се връща на Земята, носещ мръсни дрехи, за да ги изчисти във водите на човешкия живот. Нашата мръсна дреха е нашето духовно тяло, формирано от нашите собствени ръце в минали животи. Въпреки, че на нас ни е дадена благословията за една нова възможност на Земята, ние обикновено забравяме нашата основна цел. Вместо да се пречистим чрез конструктивни усилия, ние

придобиваме още повече петна, поемаме още по-тежки дългове и вкарваме себе си в затвор чрез нашите собствени действия. Ние се връщаме в света, за да се отървем от нашите нечистотии, знаейки, че те са напълно несъвместими с по-

високите сфери. Как тогава ние можем да очакваме да влезем в тези блестящи сфери в едно дори по-лошо състояние? Ниските зони са един вид чистилице, където умствените остатъци от илюзиите придобити чрез negliжиране на върховната възможност за един земен живот, постепенно биват унищожени.

Картината не можеше да бъде по-ясна или по-убедителна. Аз бях просто изгубен в изумление. Лизиас, възприемайки колко полезни тези обяснения могат да бъдат за мен, продължи:

- Ниските Зони трябва да бъдат регион от голям интерес за онези, които все още са на физическото ниво, защото той съдържа всичко, което е извън синхрона с по-високите нива. Помислете колко мъдро е Божественото Провидение позволявайки създаването на такова ниво около Земята. Там ние откриваме компактни легиони от нерешителни и невежи души, които не са достатъчно зли, за да бъдат предадени на колонии на по-тежко изкупление, нито достатъчно добронамерено, за да бъдат допуснати до по-високите нива.

Тези безброй жители на Ниските Зони са близки спътници на инкарнираните хора, отделени от тях само чрез вибрационните закони. Не е чудно, че такива места се характеризират със сериозни смущения. Там бунтовни духове от всякакъв вид са групират заедно, образувайки невидимо ядро на извънредна сила, поради концентрацията на общите им тенденции и желания.

Много хора на Земята се отчайват, когато пощальонът не се появи или когато влакът закъсне. Ниските зони са пълна с такива отчаяни същества, които след физическа смърт са разочаровани от това, че не са открили Господ, който е готов да задоволява всяко тяхна прищявка. Когато те осъзнаят, че венеца на славата и вечния живот се присъждат само на тези, които са работили с Отца, те се показват такива каквито са в действителност, губейки ценно време в дребни дела в Ниските Зони.

Точно както в Наш Дом, същностите в Ниските Зони формират една духовна общност, но тяхната общност е населена с много различни видове разочаровани, празни и извратени същества. Това е Прагът, една Зона на тирания и робство, на експлоататори и експлоатирани.

Лизиас спря, но аз, много впечатлен и продължих да питам:

- Но какво смяташ ти за това състояние на нещата? Няма ли тези духове никаква защита, никаква организация?

- Организацията - продължи с усмивка Лизиас, - е атрибут на организираните духове. Виждате ли, Ниските зони, за които говорим, са като един дом, където няма хляб, всички се оплакват и никой не е прав. Пътешественикът, чийто ум блуждае, ще пропусне влака; земеделецът, който не сее, не може да пожъне. Но за едно нещо може да си сигурен: дори в сенките и изпитанията на Ниските Зони, божествената защита никога не предава своите обитатели. Всеки дух остава там само необходимото време, не повече, нито по-малко. А, за да изпълняват работата по духовна грижа в Ниските Зони, Господ е позволил създаването на няколко селища като нашето.

- Тогава предполагам - отбелязах аз, - че региона на Ниските Зони трябва да е в близка връзка с нивото на инкарнираните, дори и като едно негово продължение?

- Така е - съгласи се той - и там ще видиш мрежа от невидими кабели свързващи го с човешките умове. Той е населен с дезинкарнирани същности и мисловни форми на тези, които все още са на Земята. Всеки дух, където и да е той, е едно ядро на излъчващи сили, които могат да създават, трансформират или унищожават, проявяващи се като вибрации, които науката на Земята все още не може да разбере. Поради това, онзи, който мисли, излъчва положителни или отрицателни сили и следователно създава или унищожават нещо някъде. Това се случва чрез средствата на онези ментални течения, при които хората установяват връзки със същности в Ниските Зони, чиито тенденции са в синхрон с техните собствени, защото всяка душа е мощен магнит. Виждаш ли тогава, как една невидима армия работи зад този, който е невидим.

- Най-усърдните мисии в Ниските Зони са назначени на отдадени помощници в Министерството на Помощта. Ако работата на пожарникаря в големите градове на Земята е изтощителна и опасна поради огнените пламъци и облаците дим, с които той трябва да се бори, не по-лека е задачата на мисионера в Ниските Зони. Тези мисионери трябва да издържат на тежките флуиди, излъчвани от хиляди умове, обсебени в практикуване на злото, или ужасно наказвани от изкупителни мъки. Казвам ти, приятелю, много кураж и а един върховен капацитет за саможертва са необходими, за да можем да помогнем на тези, които все още не могат да разберат и оценят помощта, която им се предлага.

Лизиас отново замълча, а аз възкликнах:

- О, как бих искал да работя, за да помагам на тези нещастни същества; да им предлагам духовният хляб на просвещението.

Моят помощник ме погледна любезно и след няколко минути размисъл, си тръгна с тази забележка:

- Чудя се дали се чувстваш подобаващо подготвен за такава мисия.

Глава 13

С МИНИСТЪРА НА ПОМОЩТА

Тъй като постепенно започнах да ставам по-силен, отново започнах да усещам нуждата от дейност и работа. Сега, когато тези тежки години на нещастия свършиха, аз копнеех да започна отново кръга от задачи, които по принцип в света се включват в един редовен работен ден. Напълно осъзнах, че на Земята

съм пропуснал отлични възможности и че моят физически живот е бил похабен по погрешен път. Но при припомнянето на моята петнадесетгодишна медицинска практика, аз

имах чувство на празнота в сърцето си. Видях себе си като един силен фермер, стоящ по средата на полето с вързани ръце, неспособен да работи.

Тук аз бях заобиколен от пациенти, но не ми беше позволено, както преди, да се приближавам до тях като техен приятел, лекар и учен. До ушите ми достигаше непрекъснато стенание от съседните стаи, но аз не можех да подам ръка за помощ нито като скромен член на персонала на медицинските сестри или първа помощ.

Във физическия план беше въпрос на изучаване на редовните книги плюс необходимото обучение и човек можеше да придобие правата на квалифициран лекар. Но тук, в новата ми среда, духовните лекари прилагаха различни методи, главните им учебници бяха собствените им сърца, а тяхното главно лечение, братската грижа и любов. Дори най-скромния служител от медицинските сестри присъстващи в Наш Дом притежаваше далеч по-голямо познание и възможности, отколкото аз, с цялата си наука.

Следователно, колкото и да копнеех за някаква заетост, се страхувах, че поне за момента всеки опит от моя страна да кандидатствам за работа би бил равнозначен на посегателство върху правата на другите.

Изправен пред такива трудности, се обърнах към Лизиас като към брат. В отговор на моите съмнения и колебания, той предложи:

- Защо не попиташ Кларенсио? Той никога не пропуска да попита за теб и със сигурност ще направи най-доброто в твое име. Отиди и го помоли за съвет и помощ.

Направих необходимите стъпки, за да получа среща с моя щедър

благодетел, но ми беше казано, че няма да може да ме види до следващата сутрин, когато трябваше да отида в кабинета му. Чаках нетърпеливо предстоящото интервю и много рано на следващия ден поех пътя си към назначено място. За моя голяма изненада заварих още трима души, които вече го чакаха. Добрият Министър беше пристигнал рано, много преди нас и беше се захванал с въпроси, които са още по-важни от посрещането на посетители и просители. След като завърши най-неотложната работа, министърът ни приемаше по двама. Аз бях изненадан от този начин да има публика, но ми беше казано по-късно, че мярката е приета, така че когато се намери решение на един случай то да може да спечели не само засегнатата страна, но също и другите присъстващи, като това обслужва общото благосъстояние, както и спестява време.

След няколко минути бях приет заедно с една възрастна дама, която щеше да бъде изслушана първа. Министърът ни приветства сърдечно, което ни отпусна полесно да представим нашите молби.

- Достойни Кларенсио - започна непознатата ми спътничка, - Дойдох да прося за вашето застъпничество в името на моите двама сина. Не мога да понеса повече да бъда отделена от тях! Освен това бях информирана, че те водят труден живот на Земята, без да има свършек на техните страдания. Разбирам, че замисляла на нашия Отец е милостив и справедлив, и все пак като една майка аз не мога да спра да се притеснявам и безпокоя.

Бедното същество се пречупи и заплака горчиво. Кларенсио погледна със съчувствие и доброта, но отвърна твърдо:

- Но сестро, ако сте съгласна, че замисляла на нашия Отец е свят и справедлив, какво ми остава на мен да направя?

- Бих искал да получа средствата да защита синовете си на Земята сама - отвърна наранената майка.

- Уви, приятелко моя - възкликна Кларенсио, - за да защити другите, човек трябва да е израснал в дух на смирение и служба. Какво бихте си помислили за човек, който нетърпелив да се погрижи за малките си деца, си остава удобно вкъщи? Служенето и сътрудничеството са закони, създадени от Отца и никой не може да ги наруши, без да причини върху себе си сериозни вреди. Вашата съвест няма ли какво да кажа по този въпрос? Колко бонуси*5 можете да представите за да оправдаете търсенето си?

Загрижената майка, попитана така, отговори колебливо:

- 304.

- Жалко - усмихна се Кларенсио, - вие сте приети тук вече повече от шест години, а сте предоставили на колонията само 304 часа работа. Веднага щом се възстановихте от преживяванията си в Ниските Зони, аз ви предложих заслужаваща похвала работа в Патрулите за Бдителност на Министерството на Комуникациите ...

- Но това беше нетърпима работа - прекъсна го тя - непрекъснатата борба срещу злонамерени същности! Не можеше да очаквате, че аз ще се адаптирам към това.

Кларенсио продължи, без да бърза:

- След това ви намерих място сред Братята за Подкрепа, за изкупителна служба.

- Още по-лошо! - протестира тя. - Тези стаи винаги са претъпкани с мръсни създания. Не можах да издържам на техните псувни, на неморалността им, на мизерията ...

- Осъзнавайки вашите трудности- продължи Министърът, - аз ви изпратих да сътрудничите в Отделението за Психично Разстроени същества.

- Но може ли някой, освен светиите, да се справят с тях? - попита непокорната просителка на молбата. - Аз наистина направих всичко възможно, но множеството бълнуващи души е достатъчно, за да изплаши всеки.

- Моите усилия не спряха до там. - Продължи нашия търпелив благодетел спокойно. - След това ви поставих в Отдела по Разузнаване и Изследвания на Министерството на Изясняването. Но вие, сестро, може би нетърпелива към моят нежелан интерес, умишлено се оттеглихте в Парка на Почивката.

- Намерих това място непоносимо. - Обясняваше раздражителната матрона. - Аз не можех да издържам атмосферата на странни флуиди, изтощителни експерименти и сурови надзорници.

- Спомнете си, приятелко, - възобнови отдадения и просветен Министър, - тази помощ има два неразделни спътника: служба и смирение. С цел да помогнем на другите, ние първо трябва да получим сътрудничеството на благодетели, приятели и слуги. Преди да можем да окажем помощ на онези, които обичаме, е от съществено значение да създадем потоци на симпатия, без които никоя ефикасна помощ не е възможна. Селянинът, който обработва почвата, получава благодарността на тези, които се радват на реколтата. Работникът, който задоволява възискателните си управители, като изпълнява своите задачи ревностно, осигурява храна за семейството си.

Слугата, който се подчинява в духа на сътрудничество, печели добрата воля на своя господар, на своите спътници и всички, които се интересуват от работата му. Виждате ли, никой обикновен администратор не може да бъде полезен за любимите си, ако още не се е научил как да се подчинява и да служи достойно. Нека всеки има предвид, че всяко полезно служение принадлежи над всичко останало на Вселенския Даващ, и че то трябва да се извършва независимо от това какви трудности или страдание може да струва.

След кратка пауза той продължи:

- Какво тогава ще направите на Земята, ако все още не сте се научили как да издържате тук? Не се съмнявам в предаността към синовете ви, но както е положението сега вие бихте пристигнали там като една парализирана майка, неспособна да осъществи каквото и да е ефективно съдействие. За да заслужим радостта да помагаме на любими хора, трябва да извлечем добрата воля на много от нашите братя, на които ние от своя страна сме помогнали. Ако вие не давате сътрудничество, не може да очаквате да получите такова. Това е Законът. И ако вие, сестро, не притежавате нищо от себе си, за да дадете, ви ще трябва да се обърнете към другите за доброволно участие. Но как ще го получите, когато не сте поселили нищо, дори и добри чувства? Върнете се, тогава, в Парка на Почивката, където се намирате напоследък, и отдайте сериозно внимание на темата. Ще се заемем отново.

Разочарованата жена седна подсушавайки сълзите си. Министърът после ме погледна и каза, любезно:

- Ваш ред е, приятелю.

Аз се изправих колебливо и се приближих към него, за да представя молбата си.

Бележка на преводача:

***5** - Бележка от Андре Луис: Часът-бонус е практика, създадена за отчитане на всеки час на служба, извършена в името на общността.

Глава 14

КЛАРЕНСИО ОБЯСНЯВА

Докато стоях там, сърцето ми туптеше силно и се чувствах като различен студент на път да се изправи пред строга комисия. Разтревожен от гледката на жената в сълзи и ужасен от спокойния авторитет на Министъра, аз треперех в обувките си, съжалявайки, че потърсих интервюто. Щеше ли да е по-добре да си мълча и да изчакам търпеливо дебата на висшестоящия? Щеше ли да е твърде много да кандидатствам за медицински задължения в болница, където аз самият бях пациент? Искях да се оттегля бързо в стаята си и да забравя всичко за вчерашните стремежи. Но това вече не беше възможно.

Министърът на Помощта, усетил най-съкровените ми намерения, се обърна към мен с твърд глас:

- Готов съм да те чуя, приятелю.

Макар и плячка на нерешителността, аз се канех инстинктивно да поискам каквато и да е медицинска дейност в колонията, когато съвестта ми избърза да подаде едно предупреждение: защо да моля за специална работа? Не би ли било това отново изпадане в човешка грешка, връщане към тази стара суета, която не толерира никоя длъжност, а само тази, която е подходяща за специалния статут и образованието на човек? Тези мисли възстановиха моя баланс и, по-скоро объркано, аз започнах:

- Предприех волността да дойда днес при вас, за да помоля за вашата помощ да се сдобия с някаква работа за мен. Сега, когато лечението, което получих тук възстанови здравето ми, започнаха да ми липсват старите ми занимания. Всяка задача ще бъде приветствана, стига да не бездействам.

Кларенсио ме погледна дълго и напрегнато, сякаш се опитваше да прецени моето най-вътрешните мисли.

- Виждам. С устните си вие питате за всякакъв вид работа, но дълбоко в сърцето си, това, което наистина ви липсва, е стаята ви за консултации, вашите пациенти и цялата атмосфера на медицинско обслужване, с която Господ благоволи да ви уважава Земята.

Дотук думите му бяха най-окуражаващите и със сърце, изпълнено с надежда аз кимнах с одобрение. След дълга пауза министърът продължи:

- И все пак не трябва да забравяте, че много често нашият Отец ни удостоява с неговото доверие, но ние често го предаваме, като подценяваме достойнството на призива. Вие, например, преминахте през медицинските курсове на Земята, заобиколен от всякакви съоръжения. Никога не сте знаели цената и на една книга, тъй като щедростта на родителите ви се е грижела за всичките ви нужди. Веднага след като се дипломирахте, изгодните позиции вече ви очакваха. Така бяхте пощадени от тежката борба на бедния лекар, който изгражда практиката си. Вие преуспяхте много бързо в кариерата си. За съжаление вие превърнахте получените предимства в средство за постигане на преждевременна смърт на вашето физическо тяло. Макар и млад и силен, вие извършихте многобройни злоупотреби в упражняване на професията, която ви е дал Исус.

На тази твърда, но любезна лекция се почувствах странно разтревожен, но успях да отговоря с уважение:

- Признавам справедливостта на вашите наблюдения, но бих бил благодарен, ако ми дадете средствата за изплащане на дълговете ми, като посветя сърцето и душата си на пациентите в тази болница.

- Много благороден импулс - каза Кларенсио без строгост. - Въпреки това, трябва да се помни, че упражняването на една професия на Земята е един призив от нашия Отец, който вика своите създания да влязат в божествените храмове на служенето. За нас тук една степен е просто идентификационна карта, но на Земята обикновено означава отворена врата за всякакви видове злоупотреби. На човекът, който получава такава карта, се дава възможност да учи и да си сътрудничи с Господа в Неговата божествена работа на планетата. Този принцип е приложим за всички земни дейности, независимо от тяхното естество и класови условности.

- Вие, братко мой, получихте медицинска карта и следователно бяхте допуснат до храма на Медицината. Вашето поведение обаче не може да оправдае моето одобрение на сегашното ви желание. Как бих могъл аз да ви назнача за лечение на пациенти духове, когато на Земята вие настоявахте да ограничите професионалните си наблюдения до физическо тяло? Аз не отричам способността ви на отличен физиолог, но областта на живота е много по-широка. Какво бихте си помислили за ботаник, който основава дефинициите си просто на изследването на сухата кора на няколко дървета? А голям брой земни лекари предпочитат математически заключения в своите анатомична работа.

Сега напълно съм съгласен, че математиката е най-уважаваната наука, но тя не е единствената във Вселената. Както вече знаете, лекарят не може да тегли черта при диагнозите и терминологията, когато той трябва да премине по-дълбоко и да разгледа най-вътрешните кътчета на душата. На Земята много от вашите колеги стават истински роби на академичните условности заради професионалния си живот. Много малко успяват да преодолеят предразсъдъците. Редките изключения се подценяват от обществото и колегите им гледат на тях снизходително.

Бях изгубен в изумление. Никога не бях и мечтал за такива възвишени представи за професионална отговорност. Бях зашеметен от идеята, че университетската

степен е просто билет, който дава достъп до зони на работа и сътрудничество с Господа. Безмълвен, чаках Министъра на Помощта да се възобнови разясненията си.

- Както виждате - продължи той, - не сте се подготвили за нашите дейности.

- Щедри благодетелю - реших да кажа: - Разбирам уроците и предавам себе си на очевидното.

Опитвайки се да задържа сълзите си, аз скромно помолих:

- Готов съм да приема всякакъв вид длъжност в тази Колония на работа и мир.

Кларенсио, който ми показва дълбоко одобрение, отговори:

- Приятелю мой, вие чухте няколко горчиви истини. Нека сега да добавя малко думи на окуражение. Все още не можете да станете лекар в

Наш Дом, но в правилното време ще бъдете допуснат като чирак. Вашата сегашната ситуация не е най-добрата. Въпреки това е обещаваща благодарение на застъпническите молби, изпратени до Министерството на Помощта от ваше име.

- Майка ми? - попитах аз, отнесен в блаженство.

- Да - съгласи се министърът, - майка ви и други приятели, в чиито сърца вие посадихте семето на благодарността. Скоро след пристигането ви тук аз поисках от Министерството на Изясняването да ми изпратят вашите документите. Аз вече ги разгледах най-внимателно и открих много прибързаност и безсмислие, и много злоупотреби. Също така открих, че във вашите петнадесет години медицинска практика, шест хиляди бедни пациенти получават безплатно медицинско обслужване във вашата клиника. Най-често сте преминавали през тези похвални дела необмислено. И все пак сега можете да видите, че, макар и небрежно направено, добро дело привлича благословения към този, който го изпълнява. От шест хиляди, петнадесет не са ви забравили и изпращат непрекъснати молби от ваше име. Аз трябва да обясня, че дори и забравените блага от вашата работа тежат във ваша полза.

Прекъсвайки изненадващите пояснения, Кларенсио добави с усмивка:

- Тук ще научите нови уроци и след инструктивни преживявания, вие ще си сътрудничите ефективно с нас, като същевременно се подготвяте за вашия собствен напредък към Безкрайното.

Аз бях много доволен. За първи път след пристигането ми в колонията, аз извиках от чисто щастие. Кой на Земята би разбрал такива емоции?

Все пак чувствах, че е необходимо да успокоя сърцето си, за да вляза във величието на божествената тишина.

Глава 15

Посещението на моята майка

Следвайки съветите на Кларенсио, аз се опитвах да възстановя силите си и да започна чиракуването си възможно най-скоро. В старите времена бих могъл да се обидя от привидно острата забележка на Министъра, но при дадените обстоятелства, припомняйки ми моите миналите грешки, можех само да се чувствам успокоен. Като затворник на плътта, душата почти винаги е увита в гъстите мъгли на илюзия. Едва сега осъзнах, че земният живот не може да се живее необмислено. Истинското значение на една инкарнация проблесна ясно пред очите ми. Спомняйки си за всички възможности, които бях пропилял, осъзнах, че Кларенсио имаше множество причини да говори така с мен.

Прекарах много дни потопен в съзерцание. Въпреки, че се въздържах да искам повече отстъпки, дълбоко в сърцето си копнеех да посетя моят земен дом. Бенефициентите на Министерството на Помощта бяха изключително щедри към мен и като че ли следяха всичките ми мисли. Следователно, ако не можеха спонтанно да ми отговорят на такова едно желание, то трябва да е, защото времето още не беше дошъл за това. Така се успокоих, примирен, макар и донякъде с копнеж. Лизиас направи всичко възможно да ме развесели с оживения си разговор и окуражаващи забележки, но аз преминавах през тази фаза на духовно отстъпление, когато човек се оттегля в себе си, за да се изправи пред личната си съвест.

Един ден обаче моят помощник влезе в стаята ми и възкликна:

- Познай кой е дошъл да те види!

Усмехнатото лице и искрящите очи на Лизиас го издадоха.

- Майка ми! - възкликнах уверено аз. Зашеметен от радост, видях моята майка да приближава с протегнати ръце.

- Детето ми, дете мое! Ела в прегръдките ми, скъпи мой.

Не мога да опиша какво се случи тогава. Изведнъж се почувствах като

малкото момче, което обикновено си играеше по дъжда, бос в пясъчната почва на нашата градина. В този свещен и радостен момент я държах нежно в ръцете си, докато дори сълзите ни се смесиха. Не мога да кажа колко дълго останахме така, но най-после тя прекъсна магията:

- Така, така, момчето ми, не давай власт на емоциите си. Ти знаеш, че дори прекомерното щастие таксува сърцето. Ти си все още слаб, не губи енергията си.

Вместо аз да нося скъпата ми майка в ръцете си, както бях правил през последните седмици от нейният престой на Земята, тя беше тази, която изсуши сълзите ми и ме заведе до дивана. Седнах до нея и нежно сложих главата си на коленете и. Тя внимателно погали косата ми, разказвайки ценни спомени. Почувствах се в този момент като най-щастливият сред хората, имах впечатлението, че съм закотвен в най-безопасното пристанище след тежката борба с бурните морета.

Присъствието на майка ми беше голямо утеха за сърцето ми и тези

моменти изглеждаха като една блажена мечта. Като малко момче, което търси утеха в познатите предмети, аз внимателно наблюдавах дрехите ѝ, перфектно копие на тези използвани за носене вкъщи. Разпознах тъмната рокля, синия шал, вълнените чорапи. Взирах се в малката ѝ глава, увенчана със снежнобялата коса, в бръчките по лицето ѝ, в нейното неизменно сладко и спокойно изражение. Безмълвен

и треперейки от радост, аз галих ръцете ѝ, докато тя, по-силна от мен, говореше спокойно:

- Господ никога не ни забравя, дете мое. Никога няма да можем да му се отблагодарим за цялата му доброта. Колко и дълга да беше раздялата ни с теб ти не трябва да мислиш, че аз съм те забравила. Понякога Провидението ни разделя временно, за да научим Божествената Любов.

Чувствайки, че обичта ѝ е същата, както винаги, започнах отново да си спомням жилото на старите оплаквания. О, колко е трудно да се отървеш от земните остатъци. Колко тежък е товара на векове несъвършенства! Кларенсио често ме призоваваше да се въздържа от оплаквания. Лизиас също не ме бе пощадил от предупреждения. Но сега, когато си почивах в ръцете на майка ми, изглежда всичките ми стари рани започнаха да кървят отново. Аз започнах горчиво да си спомням за миналите си страдания и сълзите на радост отстъпиха пред онези на самосъжаление. Тогава не осъзнавах, че посещението ѝ не трябва да го приемам просто като удовлетворение на моите прищевки, а е още една благословия от Божествената Милост. Изпадайки в стария ми навик да превръщам майка си в една търпелива жертва на безкрайните ми оплаквания, сега аз започнах с болка да разказвам всичко от изминалите ми скърби. На Земята майките често са просто роби в очите на своите деца. Много малко са онези, които осъзнават стойността на майчината им преданост, преди да бъдат лишени от нея. Аз не бях никакво изключение.

Майка ми слушаше мълчаливо, а лицето и помрачено от неопишуема тъга. Придържайки ме здраво към сърцето си, с очи пълни със сълзи, тя заговори нежно:

- О, синко, не се оплаквай. Не ти ли даде великодушният Кларенсио добър съвет по този въпрос? Нека бъдем благодарни на нашия Отец за тази благословена среща. Нека никога да не забравяме, че сега сме в друго училище, в което се учим как да станем истински деца на Бога. Като една майка на Земята, аз не винаги успявах да ви насоча по най-добрия начин. Затова и аз също работя да контролирам чувствата си чрез пренастройване на моето сърце. Но твоите сълзите разклащат старите ми земни чувства и ме връщате обратно в път, който вече съм извървяла. Аз бих искала да повярвам, че оплакванията ти са оправдани, за да те поставя като най-добродетелното създание във Вселената, но това ще бъде извън съответствие с новите уроци, които изучаваме. В света такъв начин на поведение може да е допустим; тук е съвсем невъзможно. Ние трябва да мислим за Господа преди всичко друго. Ти не си единственият дезинкарниран човек, който изкупува грешките си, нито аз съм единствената майка, която се е

разделила с обичани същества. Заслугата на нашите страдания, синко, не лежи в сълзите, които те са ни накарали да пролеем, нито в кървящите рани, които са ни причинили, а в портала от светлина, които ни се отваря. Сълзите и раните са само един благословен начин да ни се помогне да очистим душите си.

След продължителна пауза, по време на която съвестта ми заговори твърдо, тя продължи:

- Защо да не се наслаждаваме на тези мимолетни моменти в светлината на любовта, вместо да ги губим в сенките на нещастieto? Нека служим, дете мое, и да служим с радост, като същевременно постоянно сме щастливи в Господа. Промени менталното си поведение, моля те. Твоята увереност в моята любов и твоята привързаност към мен, ми носят върховно щастие, но аз не мога да се върна към преживявания, които са отминали. Сега ние трябва да се обичаме един друг с великата и свещена Божествена Любов.

Тези вдъхновяващи думи ме събудиха и аз имах впечатлението, че любовта на моята майка излъчваше ободряващи флуиди, които повдигаха сърцето ми. Тя погледна с удовлетворение към мен, преобразен от една лъчезарна усмивка, и докато ставах и почтително я целунах по челото, ми се стори, че никога преди не съм я виждал

толкова красива и толкова любяща.

Глава 16

ЕДИН ПОВЕРИТЕЛЕН РАЗГОВОР

Думите на майка ми ме успокоиха и ме окуражиха значително. Тя ми предписа работа като успокоително средство за моите страдания и скърби, които тя считаше за благословени и ценни уроци. Неизказано удовлетворение неочаквано изпълни духа ми. По странен начин, тези майчински предупреждения сякаш ми даваха нова сила. Почувствах се различен човек по-весел, оживен и щастлив.

- О, майко! - казах аз, - колко прекрасно трябва да е нивото, в което живееш! Какви възвишени духовни мисли, какво блаженство!

Тя се усмихна знаещо и обясни:

- По-висшата сфера, дете мое, винаги изисква повече работа и повече отдаденост. Не трябва да си представяш, че майка ти прекарва времето си в духовен екстаз, освободена от всички достойни задачи. Не искам да изразя ни най-малка сянка на тъга или недоволство от ситуацията, в която се намирам, а по-скоро да разкрия новата ми отговорност към теб. Откакто се върнах от Земята, аз непрекъснато работя за нашето духовно възстановяване. Много същества, след като напуснат своите физически тела, остават обвързани със земния си дом, неспособни да се откъснат от близките си. Тук обаче аз научих, че този, който обича истински, трябва да работи постоянно, за да може да е способен да служи. Ето защо, откакто пристигнах тук, аз се опитвах да спечеля

привилегията да помагам на тези, които са ни толкова скъпи.

- И баща ми - попитах аз, - къде е той? Защо не дойде с теб?

Лицето на майка ми придоби странно изражение, когато тя отговори.

- Уви, баща ти. В продължение на дванадесет години той беше хванат в един плътен сектор на сенките на Ниските Зони. На Земята той винаги ни създаваше впечатлението, че е верен на семейните традиции и щателен в спазването на етичния кодекс на висшите бизнес кръгове, към които принадлежеше до края на дните му. Външно изглеждаше, че притежава силна религиозна вяра, но в действителност той беше слаб и поддържаше тайни връзки извън нашия дом. Две от връзките му бяха жени, които бяха психически обвързани с огромна група от зли същества.

Когато Лаерт премина, престоят му в Ниските Зони стана изключително болезнен. Нещастните същества, на които е дал напразно обещания с нетърпение очакваха да го привлекат в тъмните платна на илюзията. Той първоначално се опита да се съпротивлява, да ме намери. Той не можеше да разбере, че душата след като се раздели от телесната си форма, ще живее живота на своята същностна природа, а не на фалшивия външен вид. Затова Лаерт не успя да усети моето духовно присъствие или да възприеме посветената помощ на някои от нашите приятели. Като беше прекарал толкова години в преструвка, той бе повредил психическото си зрение и ограничи своя диапазон на вибрации. Следователно той се озова насаме с онези, към които безразсъдно бе настроил сърцето и ума си.

За известно време семейните принципи и гордостта на нашето име се раздвижиха в дълбините на духа му и той се опита да се бори срещу изкушението, но накрая отстъпи и отново бе привлечен в сенките чрез липсата на устойчивост и едно праведно и подходящо ментално поведение.

- Но няма ли начин да го измъкнем от такава деградация? - попитах аз, болезнено впечатлен.

- Уви, дете мое - продължи майка ми, - често го посещавам, но той

дори не забелязва моето присъствие, защото потенциалът му на вибрации все още е твърде нисък. Правя най-доброто, което мога за да го привлека на правилния път чрез вдъхновение, но единствения резултат, който съм постигнала досега, е да го накарам да отрони няколко сълзи от време на време на време, без сериозни решения. Окаяните същества, които го държат затворник, прихващат всичките мои предложения. Работя интензивно много години и привлякох помощта на приятели от пет различни колонии на духовни дейности, включително Наш Дом. Веднъж, Кларенсио почти успя да го привлече в Министерството на Регенерацията, но накрая не успя. Човек не може да запали лампа, която да няма нито фитил, нито масло.

За да се повдигне Лаерт и да се укрепят неговата духовна визия, трябва да разчитаме на неговото психично желание. Междувременно клетникът, той остават неактивен в себе си, разделен между безразличието и бунта.

След дълга пауза тя въздъхна и продължи:

- Може би още не знаеш, че сестрите ти Клара и Присила все още са свързани със Земята и живеят в Ниските Зони. Виждаш ли, аз съм принудена да се съобразявам с нуждите на всеки. Единствената ми пряка помощ беше привързаността и сътрудничеството на сестра ти Луиза, която премина, когато все още ти беше бебе. Тя ме чакаше тук от много години и беше дясната ми ръка в натоварените задачи за подпомагане на нашето земно семейство. Тя се бори смело до мен в името на баща си, сестрите ти и себе си. Напоследък обаче духовните смущения на членовете на нашето семейство все още на Земята са толкова големи, че тя се върна на Земята да се прероди сред тях като един възвишен жест на себеотрицание. Надявам се, че ти скоро ще бъдеш добре, за да можем да си сътрудничим ефективно в работата на нашия Господ.

Бях зашеметен от информацията за баща ми. С какви борби трябваше да се справя той? Той изглеждаше, че следва религиозните си задължения с вяръност, отиваше на религиозните събирания всяка неделя...

Изгубен във възхищение от предаността на майка ми, аз попитах:

- Но ти правиш всичко по силите си, за да помогнеш на баща ми, въпреки връзките му с тези непочтени жени?

- Не, синко, не трябва да ги наричаш така. Те също са деца на нашия Всемогъщ Отец. Да кажем, че те са наши сестри, които са нездрави, невежи и нещастни. Аз не се застъпвам само за Лаерт, но и за тях, и мисля, че намерих средства за привличането на всички тях към сърцето ми.

Бях изпълнен със страхопочитание и изненада при такава велика проява на себеотричане. Тогава си спомних собственото си семейство и отново почувствах стария копнеж по моята скъпа съпруга и децата. В присъствието на Кларенсио и Лизиас аз винаги успявах да сдържам чувствата си и да премълчавам всичките си въпроси, но милия поглед на моята майка ми даде кураж да говоря. Нейното посещение можеше да не продължи много, така че се възползвах от възможността, като попитах:

- Не можете ли да ми дадеш, ти, която помагаш на баща ми толкова благочестиво, някакви новини за Зелия и децата? Аз копнея за момента, в който ще мога да се върна у дома да им помогна и аз съм сигурен, че трябва да им липсвам толкова, колкото те на мен ми липсват. Как ли бедната ми съпруга трябва да страда от това разделение!

- Аз отивам да видя моите внуци от време на време, и те са добре, - каза и тъжно се усмихна тя.

След няколко мига размишления тя добави:

- Не се безпокой за помощта на семейството си. Подготви се вместо това успешно да изпълниш мисията си. Има въпроси, които ние трябва да поверим на Господ, като повдигнем мислите си с доверие към Него. Тогава и едва тогава можем да започнем да работим за тяхното решаване.

Тъй като исках да събера всякаква информация, се опитах да задържа майка на тази тема, но тя с лекота я промени. Говорихме доста дълго време и гласът и сякаш ме въвляче в атмосфера на възвишен комфорт. Бях любопитен да разбера как живее тя, така че, когато тя си тръгваше, аз поисках разрешение да я придружа.

- Не трябва да идваш, синко. Спешно ме очакват в Залите за Трансформация в Министерството на Съобщенията, където ще бъде снабдена с флуидните средства за връщане. Освен това трябва да отида и да благодаря на Министър Селиу за възможността да ти направя това посещение.

Тя ме целуна и си тръгна, оставяйки трайно усещане за щастие в сърцето ми.

Глава 17

ДОМЪТ НА ЛИЗИАС

Няколко дни след неочакваното посещение на майка ми бях повикан в офиса на Кларенсио. Изненадан, аз последвах Лизиас, който беше дошъл да ме вземе. Бях любезно приет от великодушния министър и очаквах заповедите му с едно приятно очакване.

- Приятелю - любезно каза той, - отсега нататък на вас ви е позволено да правите посещения на всички сектори на нашата дейност, с изключение на Министерството на висша духовност. Енрике де Луна ме информира, че лечението ви е завършило миналата седмица, така че е правилно сега да използваш времето си за наблюдение и учене.

Аз се обърнах се към Лизиас, нетърпелив да споделя щастието си и се срещнах един ликуващ поглед. Бях извън себе си от радост. Това беше началото на един нов живот. Щях да мога да се включа към различни училища и да върша значима работа.

Кларенсио, преценявайки моето щастие, добави:

- Тъй като престоят ви в болничния парк вече не е необходим, аз ще проуча въпроса за прехвърлянето ви в ново жилище. Ще се консултирам с някои от нашите институции ...

- Ако е възможно - прекъсна го нетърпеливо Лизиас, - аз много бих се радвал да споделят дома си по време на неговия период на наблюдение. Майка ми би го приветствала като още един син.

Погледнах с благодарност към моя щедър спътник. Кларенсио, от своя страна, го погледна одобрително и каза:

- Много добре, Лизиас. Исус се радва с нас, когато отваряме сърцата си за нов приятел.

Неспособен да изразя благодарността си с думи, аз прегърнах моя спътник. Голяма радост понякога може да ни направи безмълвни.

- Запазете този документ - продължи Кларенсио, като ми подаде малка папка, - Ще служи като разрешително за допускане до Министерствата на Възстановяването, Помощта, Комуникация и Изясняването за период от една година. След това ще видим какво още може да се направи. Не губете времето си, приятелю, научете всичко, което можете. Помнете, че интервалите между земните пребивавания трябва да бъде достойно запълнени.

Оставих офиса на министъра развълнуван, под ръка с Лизиас. След няколко минути пеша пристигнахме в една елегантна къща, заобиколена от една цветна градина.

- Ето ни - обяви той, позвъни на малкия звънец и добави: - Това е нашия дом в астралния град.

В къщата се чу меко звънене и една приятна дама отвори вратата.

- Майко, - извика Лизиас, като ме представи, - ето го братът, който ви обещах.

- Добре дошъл, приятелю - възкликна тя гостоприемно - моля те считай тази къща за свой дом.

Прегръщайки ме сякаш бях нейн истински син, тя добави:

- Разбрах, че майка ти не живее тук. Затова в мое лице ще имаш сестра, ангажирани с майчините задължения.

Не знаех как да ѝ благодаря за щедрия прием. Мислех да се опитам, когато тя бързо се намеси:

- Забранено е да споменаваш благодарности. Моля те недей, или ще ме принудиш да си спомням някоя отдавна забравена конвенционална земна фраза за етикет.

Всички се засмяхме и аз добавих:

- Нека Господ приеме моята благодарност и да я излее върху тази къща като обновителни благословии на мир и радост.

Влязохме. Всичко беше просто и удобно. Мебелите и предметите бяха като цяло подобни на тези на Земята. Имаше картини с дълбоко духовно значение, необичайно голямо пиано, а върху него почиваше арфа с деликатен дизайн.

Лизиас, готов както обикновено да задоволи любопитството ми, проговори:

- Както знаеш, когато напускаше Земята, не беше посрещнат от свирещи на арфа ангели,

вместо това арфата пред теб изчаква нашите собствените способности.

- Сега, Лизиас, престани да се шегуваш - прекъсна го нежно майка му. - Помниш ли, че миналата година Министерството на Божествения Съюз покани някои от

жителите на Министерството на Издигането да чуят някои майстори музиканти, които минаваха през нашия град?

- Наистина, майко. Исах само да кажа, че арфистите наистина съществуват, но за да ги чуем, трябва да развием чувството си за духовно чуване като се стремим към познание за божествените неща.

По-късно, след като дадох представяща ме информация, аз разбрах, че семейството на Лизиас идва от стар град в щата Рио де Жанейро, че името на майка му е Лаура, и че двете му сестри, Йоланда и Джудит също живееха с него. Бях възхитен от първия си досег с домакинство в Колонията. Домашната атмосфера окуражи сладка и сгряваща сърцето близост и милото посрещане на семейството раздвижи дълбоки емоции в духа ми.

Тъй като бях изпълнен с въпроси, моята любезна домакиня ми показва чудесни книги. Възприемайки моя интерес, тя ме информира:

- Що се отнася до литература, имаме огромно предимство тук, в Наш Дом; всички коварни писатели, тези, които използват изкуството си, за да внушават психологическа отрова, отиват направо към Ниските Зони, и докато те упорстват в това състояние, те не може да останат тук, дори в Министерството на Възстановяването.

Не можех да не се усмихвам, докато се чудех на красивите екземпляри фотографско изкуство в книгите, които тя ми показва. След това Лизиас ме разведе из къщата, привличайки вниманието ми към банята, която беше изпълнена с интересни приспособления, всичко беше толкова просто, и все пак толкова удобно.

Едва бях преодолял изумлението си, когато Лаура ни извика за молитва. Седнахме мълчаливо около една голяма маса. Когато тя включи голям екран чухме нежна музика, това беше вечерната служба. Видях познатото изображение на Правителствената Къща, която толкова често привличаше вниманието ми в болничния парк. Сега обаче ме изпълваше дълбоко и загадъчно щастие, когато синьото сърце се появи на заден план, и душата ми се изпълни с радост и благодарност.

Глава 18

ЛЮБОВТА, ХРАНА НА ДУШАТА

Веднага щом молитвата свърши, Лаура ме покани на вечерята, която се състоеше от ободряващ бульон и ярки плодове, които имаха повече вкус като вкусна смесица от концентрирани течности. Чух, че Лаура отбеляза гениално:

- В края на краищата тук нашите ястия са много по-приятни, отколкото тези на Земята. Имаме някои къщи, които са ги оставили (ястията) почти напълно, но в зоната на Министерството на Помощта, не можем да го направим. Тук тежките задачи, които изпълняваме консумират голяма част от нашата енергия. Следователно, ние сме задължени непрекъснато да си осигуряваме запаси от енергия.

- Това обаче, - добавя една от младите дами, - не означава, че ние които работим в Министерствата за Помощ и Възстановяване сме единствените, които зависим от храната. Другите министерства, включително Божественият съюз, не са освободени от нея. Единствената разлика в храната е естеството на нейната субстанция. В министерствата на Комуникацията и Изясняването плодовете се използват широко, докато в министерството на Издигането, сокове и концентрирани флуиди са по-често срещани. Що се отнася до Министерството на Божественият съюз, процесът на хранене надхвърля въображението.

Нетърпелив за незабавни обяснения преместих погледа си от Лизиас към неговата майка. Всички се усмихваха на естественото ми недоумение, но Лаура удовлетвори моето любопитство:

- Може и да не си наясно, приятелю, че любовта е най-големия подкрепящ елемент за всички същества. От време на време големи делегации от инструктори посещават нашия град, за да предадат принципите на духовното хранене. Любовта е фундаменталната основа на всички системи за хранене в различните сфери на живота. Физическата диета, правилно разгледана, винаги е въпрос на преходна материалност дори и тук, както в случая със земните машини, които се нуждаят от мазнина и масло. Любовта, и само любовта, е източник на прехрана за душата. Колкото повече се изкачваме по еволюционния план на Сътворението, толкова по-добре разбираме тази велика истина. Не мислиш ли, че Божествената Любов е главен елемент на Вселената?

Тези обяснения ме утешиха значително и Лизиас добави:

- Безкрайната любов на Бог е център на равновесие на цялото Творение; колкото по-еволюирали са създадените същества, толкова по-фини са техните процеси на хранене. Червеят в земята се храни главно със земята. По-големи животни намират необходимите елементи за хранене в растенията. Човекът събира плодове от тези растения и ги подготвя според вкуса му. Ние, които сме вече свободни от нашите физически тела, се нуждаем от флуидни, течни субстанции. Напредвайки с нашето възнасяне процесът става още по-деликатен.

- Но не трябва да забравяме въпроса за превозните средства - добави Лаура - в края на краищата червеите, животните, човекът и ние самите зависим изключително от любовта. Всички ние се движим в нея и без нея никое съществуване не би било възможно. Не помните ли урока на Евангелието, който гласи: „Обичайте се един друг“? Когато Исус е дал този принцип, той не се отнася само до милосърдието в най-строгия му смисъл, защото всички ние трябва

да научим, рано или късно, че практиката на доброто е просто един дълг. Той искаше да разберем думите Му в по-широк смисъл, т.е. да се поддържаме-храним един друг чрез братска любов и съчувствие. Някога в бъдещето, човека на Земята ще открие, че приятелските думи, взаимна доброта и доверие, разбирането и братската загриженост са все плодове на дълбоката любов и стимулират подхранването на самия живот. Когато сме на Земята, обременени от физическо тяло, ние сме под голямо ограничение. Но когато се върнем тук, осъзнаваме, че трайното и хармонично щастие е въпрос на чисто духовно подхранване. Домове, села, градове и нации се формират в съответствие с такива принципи.

Инстинктивно си спомних толкова разпространените във физическия свят сексуални теории, но Лаура, познавайки мислите ми, отбеляза:

- Не трябва да си представяте, че това е само сексуално явление. Сексът е свещена проява на универсална и божествена любов, но тя е само едно от много изражения на нейния безкраен потенциал. При по-одухотворените двойки, нежността и доверието, взаимна отдаденост и разбирането имат много по-голямо значение от физическото единение, което се свежда до една краткотрайна дейност между тях. Магнитният обмен установява необходимия ритъм за проявлението на хармонията. Самото присъствие на любимия човек и понякога простото разбиране е достатъчно, за да подхранва чувството на радост.

Възползвайки се от създалото се затишие в разговора, Джудит добави:

- Ние научаваме тук, в Наш Дом, че любовта е центърът на живота на Земята; но повечето хора никога не осъзнават тази важна истина. Душите близнаци, сродните души и симпатизиращите души образуват множество двойки и групи. Чрез събиране заедно и помагайки си един на друг, те успяват да напредват по пътя към изкуплението. Когато обаче липсва помощ, по-слаб човек обикновено се проваля преди завършване на пътуването.

- Както виждате, приятелю - отбеляза Лизиас, - дори и тук ни напомнят на Евангелието: „Човека не трябва да живее само от хляб.“

В този момент разговорът бе прекъснат от звъненето на звънеца.

Лизиас стана и отвори вратата. Влязоха двама любезни млади мъже в стаята. Той ги поздрави сърдечно, като ги представи като Полидор и Ищасиу, от Министерството на Изясняването. Последваха поздравите и ръкостискания и след няколко минути Лаура каза с усмивка:

- Днес всички сте работили усилено. Затова не трябва да променяте своята програма заради нас. Време е да тръгнете на вашата планирана екскурзия до Музикалния парк.

Забелязала, че Лизиас е с разстроено поглед, тя добави:

- Хайде, синко. Не оставяйте Лавиния да чака. Нашият брат Андре ще остане с мен, докато и той може да те придружи на тези екскурзии.

- Моля те, не ми позволявай да те задържам вкъщи! - възкликнах аз.
 - Още не мога да се насладя на удоволствието да отида в Музикалния парк. Моята внучка се върна от Земята преди няколко дни и все още е твърде слаба, за да излезе.
- Те си тръгнаха, говорейки си радостно. Лаура затвори вратата, после се обърна към мен казах:
- Те отиват да търсят храната, за която говорихме току що. Връзките на любовта тук са по-силни и по-красиви. Любовта, приятелю, е божествения хляб на душата, храната на сърцето.

Глава 19

НОВОДОШЛАТА

- Вашата внучка не идва ли за ядене? - попитах Лаура, повеждайки разговора в по-лични въпроси.

- Засега тя яде сама - отговори тя, - бедничката, все още е нервна и изтощена и никой в това състояние не се предполага да участва в колективно хранене. Неврастенията и тревожността излъчват плътни, отровни флуиди, които се смесват веднага с храната. Моята внучка е прекарала две седмици в долните зони, в тежък сън, от близо подпомагана от нас. Трябваше да бъде настанена в болничен павилион, когато тя дойде тук, но беше решено, че тя ще бъде поставена под моя пряка грижа.

Казах на Лаура, че ще се радвам да посетя новодошлата и тя с охота се съгласи. Тя ме отведе до просторна и удобна стая, където едно бледо момиче лежеше в кресло. Тя беше изключително изненадана да ме види пред нея, когато погледна нагоре.

- Елоиза - каза Лаура, представяйки ме, - това е един приятел, който е пристигнал от Земята неотдавна.

Младата дама ме погледна любопитно, а уморените и очи с дълбоки сенки отразяваха усилията ѝ да се концентрира. Тя ме поздрави с бледа усмивка, когато се представих.

Попитах дали е уморена, но преди да успее да отговори, баба ѝ, нетърпелива да и спести всякакво напрежение, обясни:

- Елоиза беше неспокойна и притеснена, а страхът ѝ е оправдан до определена степен. Туберкулоза, която сложи край на земните и дни след дълго страдание, остави дълбоки следи върху астралното и тяло. И все пак ние винаги трябва да бъдем оптимистични и смели.

При това младата дама широко отвори дълбоките си черни очи, сякаш за да задържи сълзите си, но неуспешно. После покри лицето си с нея кърпа и започна да ридае.

- Бедничката ми! - каза любезната баба и сложи ръце около разплаканото момиче, - просто трябва да се контролираш. Тези впечатления се дължат на дефицит в религиозното образование, това е всичко. Знаеш, че твоята майката ще дойде не след дълго и че не можеш да разчиташ на верността на твоя годеник. Той по никакъв начин не е готов да ти предложи искрена духовна преданост на Земята, защото той все още е много далеч от това да притежава този възвишен дух на осветена любов. Той със сигурност ще се ожени за някой друг и е по-добре ти да свикнеш с тази идея. Не би било честно да настояваме за неговото идване тук преждевременно.

- Да предположим, че е дошъл, нарушавайки закона. Страданието ти нямаше ли да бъде по-голямо? Нямахте ли да платиш висока цена за всяко участие, което би могла да имаш, ако си направила нещо за неговото умиране? Няма да ти липсват предано приятелство

и братско сътрудничество, за да те подпомогнем да придобиеш духовния си баланс тук, и ако наистина обичаш момчето, трябва да се опиташ да възприемеш едно хармонично отношение за да можеш да му помогнеш по-късно. Освен това, както вече казах, майка ти скоро ще бъде тук.

Сълзите на момичето ме изпълниха със съжаление. Опитах се да насоча вниманието ѝ към различна тема, водеща разговора далеч от този болезнен въпрос:

- Откъде идваш? - попитах аз.

Лаура, която сега мълчеше, също изглеждаше нетърпелива да я види да се присъедини към разговора. След дълга пауза, по време на която изсушаваше сълзите си, тя отговори:

- От Рио де Жанейро.

- Не трябва да плачеш така - посъветвах я. - Не знаеш каква късметлийка си била. Ти си преминала само преди няколко дни и вече си със семейството си. Не трябваше да се сблъскваш с никакви бури в голямото пътуване...

Момичето изглеждаше малко по-добре и каза:

- Не можете да си представите колко съм претърпяла. Осем месеца се боря с туберкулоза, въпреки всички лечения... Тъгата, че заразих моята отдадена майка... Всичко, което бедният ми годеник премина заради мен, това е наистина неописуемо.

- Сега, скъпа, не казвай това - каза Лаура, усмихвайки се: - На Земята ние винаги изглежда живеем с илюзията, че няма по-голямо от нашето собствено страданието. Това е просто слепота, има много милиони същества, изправени пред ситуации много по-сурови и по-жестоки от нашите малки преживявания.

- Но бабо, Арнолд беше толкова съкрушен и отчаян... - отговори тя - Всичко е толкова трудно за разбиране.

- Наистина ли вярваш на впечатленията си? - попита Лаура с нежен глас. - Видях бившия ти годеник няколко пъти по време на твоята болест. Беше естествено той да бъде толкова дълбоко засегнат, когато види разрухата на твоето физическо тяло. Но още веднъж нека ти кажа, че той не може да разбере чистото чувство и скоро ще преодолее своята тъга. Помни, скъпа, че просветлената любов е все още над повечето същества. Затова трябва да се опиташ да се разведриш. Без съмнение ще можеш да му помогнеш, но да го видиш верен на твоята памет, това е изключено. Когато си в състояние да посетиш планетарните сфери, ще го намериш за женен за някой друг.

Чудейки се сам, аз забелязах болезнената изненада на Елоиза. Горкото момиче не знаеше и какво поведение да възприеме пред спокойствието на баба си и нейния разум.

- Би ли било възможно това?

Майката на Лизиас, нежно погали косата на момичето, продължавайки:

- Сега, дете, ти не трябва да бъдеш упорита или да се опитваш да ми противоречиш.

Виждайки, че внучката ѝ я очакваше да я оправдае думите си тя изрече тя внимателно:

- Помниш ли Мария да Луз, приятелката от колежа, която ти носеше цветя всяка неделя? Е, когато лекарят обяви поверително, че не можеше да се очаква твоето физическо излекуване, Арнолд, макар и дълбоко наскърбен, започна да я включва в различни ментални вибрации. И сега, когато вие сте тук, няма да им отнеме много време преди да стигнат до съгласие.

- О, бабо! Колко ужасно!

- Защо ужасно? Трябва да свикнеш да обмисляш нуждите на другите хора. Твоят бивш годеник е обикновен човек, който все още не може да оцени възвишената красота на духовната любов. Колкото и голяма да е твоята любов, тя не може да направи чудеса в него. Всяко създание притежава изключителната привилегия да открива само себе си. Един ден Арнолд ще познае красотата на твоят идеализъм, но за момента той трябва да бъде оставен да живее чрез тези необходими опитности.

- Аз просто не мога да го преододея! Мария да Луз, която винаги съм считала за най-верният приятел ...

Лаура се усмихна и посъветва мъдро:

- Не е ли по-добре да го поверите на приятел? Мария да Луз винаги ще бъде ваш духовен приятел, докато друга жена може по-късно да направи така, че за теб е трудно да влезеш в сърцето му.

Елоиза отново започна да ридае. Чувствах се много озадачен. Любезната дама, чувствайки недоумението си и нетърпелива да ми помогне, както и на внучката си, обясни:

- Знам причината за сълзите ти, малка моя, те са резултат от векове на егоизъм и вечна суета. Но помни, че думите на баба не са предназначени да те наранят, а да отворят очите ти.

Докато Елоиза продължаваше да плаче, Лаура ме покани да се върна в хола, отбелязвайки, че пациентката се нуждае от почивка. Седнахме в очакване завръщането на другите, а Лаура сподели с лек глас:

- Внучката ми пристигна тук изключително уморена. Тя допусна сърцето и да се заплете в мрежата на самочувствие... Всъщност тя трябваше да бъде изпратена на един от нашите болници, но асистент Кусейро сметна, че домашната атмосфера и любящата ни грижа би била препоръчителна в нейния случай. Трябва да кажа, че бях доволна от неговото решение, тъй като моята Тереза, нейната майка скоро ще бъде тук. Малко търпение и всичко ще се нареди. Просто е въпрос на време и спокойствие.

Глава 20

ИНФОРМАЦИЯ ЗА ДОМА

Нетърпелив да науча колкото се може повече от моята добре информирана домакиня, аз попитах любопитно:

- С толкова много неща, които трябва да се правят у дома, все още ли ходиш на работа?

- Разбира се. Живеем в Колония на прехода, която има за своя основна цел чиракуване и работа. Тук на женските души се възлагат многобройни задачи, в подготовка за тяхното завръщане на планетата или тяхното издигане към по-висшите сфери.

- Но вътрешната организация на Наш Дом подобна ли е на тази на Земята?

- Земният дом е този, който толкова дълго се опитва да имитира нашите местни институции. Женените двойки там, с редки изключения, все още плевят почвата на техните чувства, превзета от горчивите билки на гордостта и заразена с паразитите на ревността и егоизма. Последния път, когато се върнах от планетата, аз пристигнах тук, както е естествено, обзета от дълбоки илюзии.

Но стана така, че по време на моята криза на наранена гордост бях отведена на една лекция на голям инструктор от Министерството на Изясняването. От този ден нов поток от идеи проникна в съзнанието ми.

- Можеш ли да ми кажеш нещо от уроците, които си получила?

- Лекторът - продължи тя, - един велик математик, ни накара да осъзнаем, че в нивото на духовната еволюция домът може да се сравни с един прав ъгъл. Вертикалната линия е женското чувство, което винаги се стреми към творческите вдъхновения на живота. Хоризонталната линия е мъжкото мислене, стремящи се винаги към постигане на общ напредък.

Домът е свещения връх, събирателната точка, където мъж и жена да се срещнат, за да доведат до едно съществено разбиране. Това е един храм, който съществата трябва да достигнат за едно духовно общение, а не за телесно единение.

- Понастоящем на Земята има много хора, които са запознати със социалните въпроси, които се застъпват за различни мерки и изискват възстановяване на семейния живот. Някои отиват толкова далеч, че да заявяват, че семейната институция е застрашена. Трябва да помним, че домът е величествено завладяване, което човечеството бавно постига. Но може ли да се намери на Земята истинското семейна структура, в която всички права и задължения са законно споделени?

- Повечето земни двойки прекарват тези свещени часове заедно в една среда на безразличие и жесток егоизъм. Когато съпругът изглежда спокоен, жената се поддава на кризи на отчаяние; Когато съпругата смирено мълчи, мъжът ѝ я тиранизира. Нито съпругата се опитва да насърчи съпруга си по хоризонталната линия на неговото светско удовлетворение, нито пък той се опитва да следва своята спътница в нейните божествени полети на нежност и чувства към по-висшите равнища на Творението.

И в техните социални контакти и двамата носят маски, но в усамотението на техния дом те свалят маските, разкривайки тъжната липса на взаимно разбиране.

Като правило, когато някой от тях коментира съответната си дейност, вниманието на другия бързо се отдалечава от темата. Когато съпругата обсъжда децата, мъжът мислено обръща мислите си към своята работа. Когато той говори за някакви трудности в работата, мислите на жената се понасят към пробната стая на шивачка. При тези обстоятелства е очевидно, че божественият ъгъл е далеч от правилно начертаване. Две разминаващи се линии се опитват напразно да образуват сублимния връх, да се издигнат още една стъпка нагоре по славното стълбище, водещо към вечен живот.

Този нов аспект на отговорността на брачните връзки нанесе дълбок удар в моя дух. Силно впечатлен, аз възкликнах:

- Какво множество от мисли поражда в мен тези обяснения! Ако само знаехме всичко това, докато сме още на Земята!

- Просто е въпрос на опит, приятелю. - отвърна тя - Страданието и превратностите бавно ще научат човечеството на тези неизбежни уроци. В

момента малцина осъзнават, че домът е божествена институция, в която човек трябва да живее с цялото си сърце и душа. Често се казва, че всички същества са красиви, когато са истински влюбени. Всъщност, това е вярно. През омагьосващия период на годежа, обикновените същества показват най-очарователните си черти. Всеки въпрос изглежда очарователен дори в най-несериозния разговор. Мъжа и жената се срещат, излъчвайки пълния обхват на своите възвишени сили. Но когато влязат в брак, много разкъсват воала на желанието и падат обратно под влиянието на стари чудовища, които тормозят слабите сърца. Изчезва цялата толерантност и понякога дори братското сътрудничество. Светещата красота на любовта постепенно умира, а двойката започва да се отдалечава, избягвайки взаимната си компания, като губи радостта от приятелския разговор. Оттук нататък добре образованите се уважават взаимно, докато зле-възпитаните проявяват открито взаимна враждебност. Те не се опитват да постигнат помирително разбиране; въпросите и отговорите са формулирани в сухи фрази. Все още може физическия контакт да продължава, но умовете вече са разведени и следват обратни посоки.

- Колко са верни думите ви! - извиках аз с чувство.

- Но какво можем да направим, приятелю? - продължи любезната ми домакиня, - на сегашната фаза на еволюцията на планетата съюзите между душите близнаци са редки и бракове на сродни или дори симпатизиращи си души биват изключително много превъзхождани от забележителен процент от „пробационни връзки“. Повечето човешки двойки са съставени, така да се каже, от затворници с белезници.

Опитвайки се да следва посоката на идеите, предложени от първоначалния ми въпрос, майката на Лизиас продължи:

- Женските души не остават неактивни тук. Те биват обучавани да стават достойни майки, съпруги, сестри, мисионери. Задачата на жената в дома не може да се ограничи до няколко безсмислени сълзи на съжаление и много години подчинение. Разбира се, днешното необмислено феминистко движение е тежко престъпление към истинските качества на женския дух. Жените не са предназначени да бъдат съперници на мъжете в офисите и в различните професии и бизнес отдели, които са адекватни полета за мъжките дейности.

Въпреки това, в нашата колония ни научиха, че има много достойни задачи извън дома, които са съвместими с женската чувствителност, включително медицински сестри, преподаватели, производство на текстил, комуникации и всякакви професии, които изискват търпение. Мъжът трябва да се научи да осигурява семейния кръг с плода на неговите опитности, докато жената трябва да олекоти товара от тежката работа на мъжа, като дава на дома нейната сладост и една вдъхновяваща атмосфера. В рамките на семейния кръг, вдъхновение, извън него, дейност. Вие не можете да имате едното без другото. Как може една река да захрани течението си, ако не беше изворът? От друга страна, как би могла водата от извора да тече без речното корито?

Не можех да помогна на този въпрос. След продължителна пауза, Лаура

възобнови разговора:

- Винаги, когато Министерството на Помощта възлага на грижите ми деца, тук, в моята къща, работното ми време се счита за удвоено. Това ще ти даде представа за важността на задачата на майчинството на Земята. Въпреки това, когато не съм заета вкъщи, имам ежедневните си задачи в Сестринския Отдел. Освен внучката ми, която все още се възстановява, няма членове на нашето семейство, които да си почиват; всички те се занимават с достойни дейности. Осем часа работа на ден е лесна програма за всеки. Би трябвало да се чувствам засрамена, ако не си изпълня моята част.

Докато тя мълчеше няколко мига, мислите ми се движеха по същата интересна тема...

Глава 21

ИНТЕРЕСЕН РАЗГОВОР

- Твоите думи, Лаура, повдигат много въпроси. Ако може да простиш моето любопитство

- Моля те, не казвай това - любезно отговори тя, - продължавай да питаш, въпреки, че аз не съм в състояние да преподавам, винаги мога да информирам

И двамата се засмяхме на нейната забележка и след това попитах:

- Ами относно проблем с частната собственост в Колонията? Тази къща, например, принадлежи ли ти на теб?

Тя се усмихна, когато отговори:

- Частната собственост тук е относителна, точно както е на Земята. Нашите придобивки се извършват на базата на заработените часове. "Часът-бонус" е, така да се каже, нашите пари. Той е спечелен от нашите собствени усилия и преданост и може да бъде

разменен за всяка стока. Сградите като цяло са общо наследство под държавен контрол. Въпреки това, всяко духовно семейство може да получи жилищна къща (никога повече от една) при представяне на тридесет хиляди часа бонус, които могат да бъдат получени по време на определен период на работа.

Съпругът ми, който пристигна тук много преди мен, придоби нашата къща чрез постоянните си усилия. Бяхме физически разделени за осемнадесет години, въпреки че останахме духовно обединени. Ричард обаче не се остави бездеен. Веднага след като беше доведен в Наш Дом, след определен период от време на изключителен смут, той осъзнал необходимостта от активна работа и тръгна да подготвя бъдещия ни дом. Когато пристигнах, се установихме заедно в къщата, за

която се бе трудил с любов и ние бяхме наистина щастливи. Моят съпруг после започна да ме учи на всичко, което беше научил.

На Земята бях оставена като вдовица, когато бях още много млада. С тежката отговорност за няколко деца за отглеждане, борбата ми беше напрегната.

Работейки непрекъснато, успях да дам на малките си най-доброто образование, което можех, въпреки че те също трябваше да свикнат с упорита работа от ранна възраст. Аз по-късно разбрах, че напрегнатият живот ме беше предпазил срещу множество опасни изкушения, които ми спестиха много страдания и мъки в Ниските Зони. Физическата умора и едно здравословно занимание на материално ниво са ценни средства за защита и възнесение за душата.

Да се срещна отново с Ричард и да възобновим нашия любящ съюз в нов дом ме накара да се почувствам сякаш съм в рая. В продължение на много години водихме живот на необезпокоявано блаженство, все по-близо един до друг и работещи, но не само за нашата собствена еволюция, но също и съдействахме конструктивно за напредъка на другите. След известно време Лизиас, Йоланда и Джудит дойдоха да се присъединят към нас, като по този начин нашето щастие се увеличи.

След кратка пауза, в която тя изглеждаше обгърната в мисли, продължи по-сериозно:

- Земята обаче ни очаква. Въпреки, че настоящето е радостно, миналото изисква възстановяване, за да бъде бъдещето в хармония с Вечния Закон. Не можем да изплатим дълговете си към Земята с бонус-часове; ние трябва да го направим с потта на челото си в изпълнение на земната работа. Заради нашата добра воля, все по-ясни стават нашите психически видения за нашето тежко минало. Вечният Закон със своя непрекъснат ритъм прави нашето завръщане на планетата абсолютна необходимост.

Тези разяснения ме впечатлиха дълбоко. За първи път от моето пристигането в Колонията чувах такива силни препратки към темата за предишните животи.

- Лаура - възкликна аз. - Извинете ме за прекъсване, но наистина любопитно ми е да знам защо до този момент аз не съм открил нищо за моето духовно минало. Освободен ли съм от физически връзки? Не прекосих ли реката на смъртта? Ти спомни ли си предишните си съществувания скоро след пристигането си тук или трябваше да чакаш действието на времето?

- Със сигурност трябваше да почакам. - Тя отговори с усмивка. - Първо трябва да се освободиш себе си от всички физически впечатления. Нивата на ниско развитие са изключително плътни и трябва да имаш добър психически баланс, за да можеш да си спомниш конструктивно. Като правило всички ние сме правили бурни грешки в цикъла на

вечния живот. Този, който пази спомена за извършено престъпление, счита себе си най-нещастното създание на Вселената. От друга страна, онзи, който спомня си, че е бил жертва, мисли, че неговото нещастие е най-голямо. Така само души, които са сигурни в себе си, са надарени с такъв дар като силата на спонтанното

спомняне. Други са надлежно ограничени в своите спомени, и ако се опитат да нарушат това правило, те могат да понесат духовен дисбаланс и безумие.

- Но ти спомняш ли си своето минало в естествения ход на нещата?

- Ще ти кажа - продължи търпеливо тя - тъй като моето вътрешно виждане постепенно стана по-ясно, смътни спомени започнаха да се раздвижват в дълбините на моя ум, причинявайки ми голяма психическа мъка. Случи се, че съпругът ми също споделяше моето духовното състояние, затова решихме да се консултираме с асистент Лонгбард. След като разгледа внимателно нашите впечатления, той ни изпрати на

Магнетизатори***6** в Министерството на Изясняването. Бяхме любезно приети и бяхме отведени в Отдела за Записи, където всички имаме лични досиета.

Специалистите от това Министерство ни посъветваха да прекарваме цялото време, което можем да спестим от нашата работа в продължение на две години там, в четене на нашите собствени мемоари, които обхващаха три века. Директорът на Службата по Спомняне нямаше да ни позволи да се върнем отвъд това време, защото спомените за тези далечни епохи щяха бъдат твърде много за нас.

- А спомените бяха ли достатъчно, за да ви помогнат да си спомните миналото си?

- Не, четенето ни даде само факти. След един дълъг период на медитация, предназначен да събуди собствената си вътрешна реализация, ние бяхме подложени за наша голяма изненада, на поредица от психически лечения, насочени към дълбоко проникване в емоционалното поле на нашите спомени. Специалисти по темата прилагаха магнетизиращи пасове***6** над мозъците ни, събуждайки у нас някои скрити сили. Едва тогава Ричард и аз напълно си спомнихме над триста години и осъзнахме колко тежки все още са дълговете ни към земните организации.

Бележка на преводача:

***6** - Магнетизиращите пасове са един метод, чрез който оператор използва двете си ръце прилага ритмични движения, на малко разстояние от тялото, за да манипулира магнитното поле на субекта.

Глава 22

Часови-бонус

Възприемайки как едно тъжно изражение покри лицето на Лаура при споменаването на съпруга и аз промених хода на разговора, като попитах:

- Какво са за бонус-часовете? Дали това е някаква валута?

Несигурното изражението на моята домакиня изчезна и тя отвърна любезно:

- Не са точно пари, това е по-скоро индивидуален купон за услуги

възприемащ стойност.

- Възприемащ? - попитах аз.

- Защо не? - продължи тя, - Тук в Наш Дом храната и облеклото принадлежат на общността. Правителствения Дом ръководи разпределителни отдели, от които тези стоки се изпращат на различни министерства. Централният склад е обществен имот.

Всеки сътрудничи за просперитета на общественото благополучие, тъй като всички ние зависим от това за нашето препитание. Обаче на тези, които работят, са предоставени определени привилегии според техните заслуги. Всеки от жителите на града получава стриктно необходимото снабдяване с храна и дрехи, но тези, които печелят часове-бонус имат право на определени прерогативи в общността.

- Същност, която не може да работи, може да се приюти тук, но само тези, които сътрудничат за благосъстоянието на колонията могат да притежават собствен дом. Бездействащите ще бъдат снабдени с основните дрехи, но само посветени работници ще могат да задоволят вкуса си за рокля. Виждаш ли, неактивните субекти могат чрез

влиянието на приятели, да бъдат настанени в домовете ни за отдих или в болничните паркове; въпреки това, само трудолюбивите духове, които се стремят да печелят часови бонуси, могат да се насладят на компания на тези, които обичат, и посещават местата за забавление и различните училища съществуващи във всички министерства, където ценни учения се преподават от мъдри инструктори.

- За нас е необходимо е да научим цената на всяко подобрене в стълбицата на духовно издигане. Всички ние от работния персонал на Колонията трябва да даваме поне осем часа полезна служба на ден. Но има толкова много, което трябва да се свърши в различните сектори, че Правителственият Дом позволява онези, които наистина желаят да си сътрудничат, за да работят още четири допълнителни часа на ден. Поради това, много хора печелят седемдесет и два часа бонус на седмица, без да се броят онези, които са спечелени в жертвени мисии, когато възнаграждението се удвоява и понякога се утроява.

- Но дали часовия бонус е единственият стандарт за възнаграждение?
- Да, това е единственото, което имаме тук, и то се прилага за всички работници на астралния град, както на високи, така и на ниски позиции.

Припомняйки си земни организации, аз любопитно попитах:

- Но как можете да нагодите плащането към естеството на работата? Ако например един министър получава осем часа бонус в обикновен ден, какво ще получи лидерът? Същата компенсация? Не е ли работата на първия на по-високо ниво от последния?

Домакинята ми се усмихна на въпроса ми и ми обясни:

- Зависи. И при отговорните и при скромните длъжности, ако работата изисква саможертва и себеотрицание, правилно се изчислява и съответното възнаграждение. Въпреки това, за да се даде по-внимателен отговор на въпроса ти, първо е необходимо да се отхвърлят някои земни предразсъдъци. Естеството на работата е въпрос с най-голяма важност, но само на Земята решението му представлява толкова голяма трудност.
- Повечето инкарнирани хора все още се опитват да направят първите си стъпки в духа на служенето и ученето на прости, елементарни уроци в изпълнението на техните мисии в различни сфери на живота. Важно е земното възнаграждение да се определя със съвестна грижа. Всички материални приходи са само преходни придобивки. И все пак ние често виждаме хора, обсебени от печалбата, които, при преминаване отвъд оставят огромни богатства да бъдат безразсъдно разпилени от техните наследници. Други натрупват банкови сметки, които стават причина за безкрайни притеснения за тях самите и източник на раздори в техните семейства.
- От друга страна, трябва да имаме предвид седемдесет процента от земните ръководители все още са далеч от това да осъзнават моралните отговорности, произтичащи от техните позиции, а същото може да се каже и за приблизително еднакъв процент от тези, които работят под тяхно ръководство. По-голяма част от тях прекарват живота си, като се оправдават с липса на професионален ентузиазъм,

въпреки това никога няма и да влезе в главите им да се усъмнят в правото им на възнаграждения съответстващи на позициите, които толкова неадекватно държат.

Правителствата и фирмите наемат лекари, които пренебрегват своето свято задължение и вместо това се насочва към други канали на дейност. Работниците се гордеят от това, че пропиляват времето, за което им се плаща. Къде е качеството на работата? Във всички сектори от обществения живот, както на високи, така и на ниски позиции, се намират експерти, които никога не са осъзнали напълно отговорността на своите задължения и които като отровни мухи на хляб, се възползват от великодушните закони, за да претендират за всичко видове съоръжения, бонуси и пенсии. Може обаче да си сигурен, че те ще платят горчива цена за тяхното безгрижие. Все още изглежда далечно времето,

когато социалните институции на Земята ще могат да оценят качеството на работата на човека, но в по-висшето духовно ниво, работата никога не се оценява без да се има предвид моралното усилие, което е упражнено.

Тези думи събудиха нов поток мисли в съзнанието ми. Виждайки колко се интересувах от темата, Лаура продължи да говори:

- Истинската печалба трябва да бъде от духовно естество и в нашата организация действителната стойност на часовия бонус варира в зависимост от естеството на работата, която се извършва. Така в Министерството на Възстановяването имаме час-бонус на Възстановяването, в Министерството на Изясняването имаме час-бонус на Изясняването и т.н. Духовните заслуги винаги се вземат под внимание, така че нашите отделните служебни файлове описват специфичната същност на нашата работа.

Фундаменталните придобивки включват опит и образование, едно увеличение в божествено благословение, и разширяване на възможностите. Според тази гледна точка, усърдието и себеотрицанието са най-важните фактори. Като правило повечето от нас в тази Колония на Прехода минават през време на подготовка за нашето завръщане на Земята. Следователно, очевидно е, че човек, който е посветил пет хиляди часа за възстановителни задачи трябва да е постигнал голямо количество сублимни усилия в свое име; такъв, който е работил шест хиляди часа в Министерството на Изясняването ще стане още по-мъдър. Можем да харчим нашите бонуси, както ни е угодно; обаче, нашия индивидуален файл с неговия запис на времето, което прекарваме в полезна служба, е още по-ценен актив за нас, защото ни дава право на всякакви видове привилегии.

Любопитството ми като че ли не знаеше граници, тъй като продължавах да задавам въпроси по темата:

- Можем ли да прекарваме часови бонуси от името на приятели?

- Разбира се - отговори тя, - ние можем да споделим плодовете на нашите усилия, с когото поискаме. Това е неотменното право на всеки верен работник. Хиляди хиляди хора тук, в Наш Дом, са се възползвали от плодовете на приятелството и братската преданост.

Майка на Лизиас се усмихна, докато продължаваше своите наблюдения:

- Колкото по-дълъг е периодът ни на полезно служене, толкова по-голям е броят на застъпничествата, които са ни позволени. Тук не можем да не осъзнаем, че всичко има своята цена, и че за да получим ние трябва да дадем. Затова искането е една от най-значимите нишки в тъканта на живота ни, защото само тези, които имат постигнато определено духовно състояние са в състояние да поискат услуги и отпускане на помощ.

- А какво ще кажеш за наследството? - попитах аз внезапно.

- Тук е просто нещо - отвърна тя с усмивка - в моя собствен случай, приближава времето, когато ще трябва да се върна в физическа сфера. Ами, аз притежавам в настоящия момент в моята сметка на служене три хиляди бонус-часа за Помощ. Не мога да ги оставя на моята

дъщеря, която скоро ще пристигне, тъй като те ще трябва да се върнат в общността.

Единственото нещо, което семейството ми ще наследи, е домът. Въпреки това, моят файл на служене ми дава право да се застъпвам от нейно име, да търся работа и приятелско сътрудничество за нея, и ценна помощ за себе си от организациите на нашата Колония по време на престоя ми във физическата сфера. Освен това ще се върна на Земята, надарена с по-висока степен на опит, придобит по време на моите години на сътрудничество в Министерството на Помощта, което трябва да допринесе към успеха, за който се надявам в новото ми човешко съществуване.

Тъкмо се канех да изразя своето възхищение от простия процес на изкарване, печалба, сътрудничество и служене, в сравнение с преобладаващите принципи на Земята, когато чух niskия шепот на гласове, които се приближаваха към къщата. Преди да мога да отбележа, Лаура заяви:

- Ето ги обратно нашите скъпи хора.

И тя отиде да ги посрещне.

Глава 23

Изкуството на слушането

Не можех да не съжалявам, че разговорът ни беше прекъснат, защото разясненията на Лаура бяха много вълнуващи. Лизиас се беше върнал в очевидно добро настроение:

- Здравей! Все още ли не си се оттеглил? - попита той с усмивка. Докато двамата млади мъже си тръгваха, той ме покани сърдечно да дойда в градината.

- Не си видял лунната светлина от тази страна на града - каза той.

Докато Лаура разговаряше с дъщерите си, аз последвах Лизиас в градина. Беше наистина великолепа гледка. Тъй като бях на болнична територия, която беше изолирана сред големи дървета, аз все още не бях получил възможност да съзерцаваме прекрасния спектакъл на лунна нощ от просторните квартали с глоксинии (американско тропическо растение) на Министерството на Помощта. Изящно оцветените глоксинии увеличаваха красотата на пейзажа и осигуряваха ярък фон за ароматните снежно бели лилии, които бяха леко оцветени в синьо в основата на техните чашки.

Вдишах дълбоко дъх, усещайки как вълна от нова енергия изпълва цялото ми същество. В далечината се издигаха кулите на Правителствения Дом, облени в красива светлина. Аз замлъкнах от възхищение и едва след малко време успях да проговоря изобщо:

- Каква нощ! Никога не съм изпитвал такъв покой!

Лизиас се усмихна и обясни:

- Всички добре балансирани жители на Колонията са дали обет да избягват излъчване на отрицателни потоци на мисълта. Така усилието на мнозинството се слива в почти непрекъсната молитва, оттам и атмосферата на мир около нас.

Известно време се взирахме в почуда от трогващият душата пейзаж, опитвайки се да абсорбираме нощната опалесцентна светлина и утешително спокойствие. После се върнахме в хола, където Лизиас се приближаваше до един малък подобен на радио апарат. Моето любопитството веднага се събуди и аз се чудех какво ще чуем. Съобщения от Земята?

Добрият ми приятел, четейки мислите ми, обясни:

- Няма да чуем никакви гласове от нашата планета. Нашите излъчвания тук се базират на вибрационни потоци, далеч по-фини от тези на Земята.

- Но няма ли средства да се уловят излъчвания от Земята?

- Разбира се, че има и те го правят във всички министерства. Но в нашите домове ние трябва да се занимаваме само с настоящото ни състояние и дейности. В крайна сметка, работните програми в различните министерства, известията от повисшите сфери и възвишените учения, са много по-важни за нас от всички земни проблеми.

Забележката беше справедлива, но аз все още бях обвързан с връзки към дома.

- Наистина ли мислиш така? А какво ще кажеш за нашите роднини, които сме оставили назад? За родителите? За нашите деца?

- Очаквах този въпрос. Виждаш ли, приятелю, на материалното ниво, ние често грешно тълкуваме ситуациите. Повечето от нас страдат от емоционална хипертрофия. Там на Земята ни сме роби на изключителността и сме склонни да ограничаваме семейството ни до онези, които са свързани с нас чрез кръвни връзки. Ние минаваме през живота невнимателни към истинските принципи на братството и макар да ги проповядваме за всички, когато става дума за практикуване на нашите вявания, нищо не е от значение освен собствената ни плът и кръв. Тук обаче животът представя един различен аспект. Трябва да победим старите си слабости и да поправим несправедливостите.

- Казва ни се, че в първите дни на Колонията всеки дом е притежавал необходимото оборудване за излъчване на предавания от физическата сфера. Всички настояваха да чуят новините за своите земни отношения, така че от Министерството на Възстановяването до това на Издигането, жителите на града живееха с нерви опънати до краен предел. Тревожните слухове се намесваха в добрия ред на дейностите като цяло. Понякога цели семейства бяха хвърлени в състояние на пълно объркване заради лошите вести от техните скъпи хора на Земята.

Когато колективните катастрофи на Земята по някакъв начин засягат тези, които са настанени в Колонията, те приемат размер на обществените бедствия. Според нашите записи, градът е бил по-скоро като зона на чистилище, отколкото място за почивка и инструкции, каквото трябваше да бъде.

Предишния Губернатор може би беше твърде толерантен и, както знаете,

безразборната доброта поражда недисциплинираност и провал. Но преди два века един от посветените министри на Божествения съюз призова Губернаторът да промени тази плачевна ситуация. С подкрепата на министерството Губернаторът забранил широкоразпространените комуникации със Земята. Имаше голяма опозиция, но щедрия министър, който въведе мярката призова към свидетелстване за учението на Исус - нека мъртвите да погребат своите мъртви и в кратко време иновацията беше успешно внедрена.

- И все пак - настоях аз, - би било най-успокояващо да имаме новини за нашите скъпи същества на Земята. Не бихме ли се чувствали така ние повече в покой?

Лизиас, който стоеше до приемника, без да го включва, продължи обяснението си:

- Сега вземи за пример себе си, за да видиш дали това ще е разумно.

Би ли бил подготвен, например, да чуеш, че един възлюбен син злослови за друг човек, или за него сам, се злослови? Би ли запази необходимо спокойствие, изчакване с вяра и действие в съответствие с Божествени предписания? Ако някой те уведоми, че един от твоите братя току що е бил вкаран в затвора ти ще бъдеш ли достатъчно силен, за да запазиш спокойствие?

Аз се усмихнах разочаровано.

- Ние не трябва да се опитваме да търсим новини от по-ниските сфери, - Лизиас продължи задължаващо, - освен когато сме в състояние да извършим справедлива служба. Ние трябва винаги да имаме предвид, че никой не може да помага справедливо и ефективно когато е под емоционален или психически стрес. Така че трябва да преминем през подходяща подготовка, преди да рискуваме нови контакти с нашите земни отношения. Ако те предлагаша едно адекватно поле за духовна любов, обменът щеше да си заслужава. Но за съжаление огромното мнозинство от инкарнирани хора все още не са постигнали дори умерена степен на самоконтрол. Повечето от тях водят живот, както дойде, плавайки с приливите и отливите на техните материални условия. Въпреки нашите чувства, ние трябва да избягваме да бъдем привлечени в ниски вибрационни сфери.

Като свидетелство за упоритостта си, аз все още спорих:

- Но Лизиас, баща ти се е върнал на Земята. Не би ли искал да общуваш с него?

- Разбира се - отговори той любезно, - когато заслужаваме радостта и контакта между нас се счита за подходящ, ние го посещаваме в новото му физическо тяло. Но ние не трябва да забравяме, че сме грешни същества и като такива трябва да

се обърнем към компетентните отдели и да ги оставим да решат за възможността и заслугите за такива посещения.

Тази специализирана работа се извършва от Министерството на Съобщенията. Освен това е добре да се помни, че въпреки, че е по-лесно да се спуснеш от по-висока до по-ниска сфера, отколкото обратното, има определени принципи, които регулират комуникацията между различните сфери, които трябва да бъдат взети под внимание. Те ни казват, че едно цялостно разбиране на тези, които все още са в ниските зони, е от съществено значение, за да им се окаже адекватна помощ. И също толкова важно е освен да знаете как да говорите, да знаете и как да слушате. Тази Колония беше в постоянно състояние на размирици, защото жителите и не знаейки как да слушат, не можеха да помагат ефективно. Така духовната атмосфера тук често биваше тъжно увредена.

При тези неоспорими аргументи аз изпаднах в мрачно мълчание, докато Лизиас включи приемника под моето бдително око.

Глава 24

Разтърсваща душата молба

В стаята се понесе мека музика, която ни успокояваше с мелодичния си ритъм, когато на екрана видяхме говорителя в неговото студио. След няколко мига, той започна да говори:

- Това е Станция 2, " Резиденция ". Нашата колония продължава да излъчва своя призив за мир на Земята. Приканваме всички работници на добра воля да съберат своята енергия, за да поддържат моралния баланс на Земята. Моля, всички, които могат отделят няколко часа за сътрудничество в граничните зони, които свързват силите на мрака от Ниските Зони с човешкия ум, помогнете ни. Тъмни банди от невежи същества след като оставиха кървава следа от война в Азия, поставят обсада на Европейските нации, призовавайки ги за нови престъпления. Нашата колония, заедно с всички, посветени на работата на духовната хигиена в най-близките сфери до Земята, разобличават тази атака на концентрираните сили на злото и искат братско сътрудничество и всяка възможна помощ. Не забравяйте, че каузата на мирът се нуждае от защитници! Присъединете се към нас да си сътрудничим според най-добрия начин и способности. Има работа за всички, от регионите на Земята до самите наши порти! Господ да ни благослови!

Гласът млъкна и отново чух небесната мелодия. Най-впечатляващи тонове на този призив разклатиха самата ми душа. Лизиас побърза да ми помогне с обичайните си обяснения:

- Ние слушаме „Резиденция“ - стара колония, тясно свързана с Ниските Зони. Както знаеш, сега сме Август на 1939 г. Всички страдания, които преминахте

напоследък ти оставиха малко време да обмислиш тежката ситуация на Земята. Но можеш да видиш, че нациите на Земята са изправени пред значителната заплаха от огромна война.

- Наистина ли? - попитах аз, ужасен: - Но не бяха ли достатъчно кръвопролитията от последната Световна война?

Лизиас се усмихна и ме погледна мълчаливо, сякаш тъжеше заради сериозността на проблема. За първи път той не отговори на въпроса ми. Мълчанието му беше странно. Безкрайността на духовните служби в новото ми ниво на живота ме изуми. Съществуваха ли градове с великодушни духове, които искаха помощ и сътрудничество? Гласът на оратора беше представен в тон на S.O.S. Неговият изтощен вид се появи на екрана и разтревожените му очи издаваха дълбоката му тревога. И езикът? Аз отчетливо го бях чул да говори ясно и правилно на португалски. Преди си мислех, че всички духовни колонии общуват чрез мисловни вибрации. Имаше ли, тогава, толкова големи трудности в обмена? Виждайки моето недоумение, Лизиас обясни:

- Ние все още сме далеч от идеалните региони на ума; докато на Земята онези, които са в перфектна хармония помежду си, могат да общуват чрез мисли, без никоя от бариерите на речта; но като цяло не можем да се освободим от речевата форма в широк смисъл. Нашата област на борба е неизмерима. Земното човечество, съставено от милиони същества, е обединено с невидимото човечество на планетата, което наброява милиарди. Би било невъзможно да се достигне до по-съвършените зони веднага след физически смърт. Нашето национално и езиково наследство остава с нас и нашите мисли са ограничени до нашите психични граници. В различни сектори или наши дейности има много духове, свободни от всички ограничения, но ние не трябва да забравяме, че нищо не избягва от принципите на последователност на работата в законите на еволюцията.

Междувременно музиката спря и говорителят се върна:

- Това е "Резиденция ", Станция 2. Колонията продължава да излъчва своя апел за мир от името на Земята. Над небето на Европа се събират тъмни облаци. Сили на тъмнината от Ниските Зони, привлечени от нисшите наклонности на човечеството, се разпространяват във всички посоки. Посветени благодетели са разположени в политическите кабинети, борейки се и правейки големи жертви в името на международната хармония. Някои правителства обаче са твърде централизирани и предлагат много малко възможности за духовно сътрудничество. Тези страни, лишени от един спокоен и безпристрастен съвет, се движат към голяма и ужасна война.

О, възлюбени братя от по-висшите сфери, нека помогнем за запазването на мира на Земята. Нека помогнем да защитим вековния опит на многобройните центрове на Западна Цивилизация! Господ да ни благослови.

За кратко последва тишина, в която аз не посмях да говоря. След пет минути свирене на музика, гласът продължи:

- Това е "Резиденция ", Станция 2. Колонията продължава да излъчва своя апел за мир от името на Земята. Сътрудници и братя, нека призовем защитата на мощните братства на Светлината, които ръководят съдбите на Америка! Помогнете ни в запазването на хилядолетните наследства на земна еволюция. Нека тръгнем на помощ на беззащитните общности - нека подкрепим безбройните измъчени майчини сърца. Всичките ни сили са концентрирани в огромната борба срещу легионите на невежеството. Дайте ни цялата помощ, която можете!

Ние сме невидимата част на Земното човечество и много от нас скоро ще се върнат във физическата сфера да поправят грешките от миналото. Инкарнираното човечество също е наше семейство. Позволете всички ние да се обединим в една единствена вибрация. Трябва да спрем напредъка на Тъмнината с потоци от светлина и да отблъснем ударите на Злото със щита на Доброто.

Реки от кръв и сълзи заплашват да текат над полетата на Европа. Нека обявим необходимостта от конструктивна работа и да разширим нашата вяра ...

Господ да ни благослови!

Излъчването приключи и Лизиас изключи приемника. Видях го как дискретно изтри една сълза, която не можеше да съдържи. С изразителен жест той възкликна:

- Какви предани работници са нашите братя от "Резиденция ". - И все пак, - след една пауза добави той тъжно - всичко ще бъде безполезно. Скоро земно човечество ще се изправи пред огромно страдание.

- Но няма ли възможност да се предотврати тази катастрофа? Попитах аз, силно развълнуван.

- За съжаление, - отговори Лизиас с тежък глас - цялостното положение на нещата е изключително критично. В отговор на апелите на „Резиденция“ и други колонии, работещи в съседство с Ниските Зони, тук бяха проведени няколко срещи. Но Министерството на Божествения Съюз вече ни предупреди, че войната е неизбежна, защото инкарнираното човечеството, взето колективно, е като един ненаситен човек, който е преял на банкет - кризата на организма, която следва, е неизбежна. Различни нации си правиха оргии с криминална гордост, хвалба и свиреп егоизъм .. Сега те преживяват спешната нужда да изхвърлят тези смъртоносни отрови.

Загрижен да остави болезнената тема, Лизиас ме покани да се оттегля.

Глава 25

ЕДНА ВЕЛИКОДУШНА ИНИЦИАТИВА

Рано на следващата сутрин споделихме една лека закуска в дома на Лизиас. Когато децата ѝ щяха вече да тръгват за работа, Лаура ми обяви весело:

- Днес съм уредил компания за вас. Рафаел, наш стар приятел, който работи в Министерството на Възстановяването, ще се обади за вас по мое искане. Можете да го придружите до Министерството и там ще ви запознае с Министър Женезио от мое име.

Не можах да намеря думи, с които да изразя благодарността си. Просто сияех. Лизиас също беше доволен и ме прегърна топло при напускането. Целувайки сина си за довиждане, Лаура помоли Лизиас да каже на министър Кларенсио, че тя ще дойде веднага щом Рафаел дойде за мен. Великодушието ѝ ме докосна дълбоко, оставяйки ме без думи от емоция.

Когато бяхме сами, моята отдадена домакиня се обърна мило към мен:

- Братко, нови пътища ти се отварят днес. Тъй като майка ти не живее с нас тук в Наш Дом, надявам се, че няма да имаш нищо против да заема мястото ѝ в този момент, за да ти предложи малък майчин съвет.

- Наистина, аз съм много благодарен. - възкликнах аз. - Никога няма да мога да изразя степента на моята благодарност за твоята доброта.

Лаура се усмихна и добави:

- Чух, че преди време ти поиска работа ...

- Да, да, направих го... - съгласих се аз, като си спомних думите на Кларенсио по темата.

- Знам също, че тогава не си я получил, а вместо това си получил разрешение да посетиш различни министерства, които ни свързват повече със Земята.

По този повод, осланяйки се на по-големия ми опит, бих искала да ти предлага няколко предложения. Сега, когато най-накрая ти е позволено да посещаваш различните отдели на работа като предварителен етап на чиракуване, опитай се да ограничиш, доколкото е възможно, всички импулси от обикновено любопитство. Да не си като една нощна пеперуда, летящ от светлина до светлина.

Разбирам, че чувството за интелектуално търсене е много силно в теб. Като един старателен лекар, който винаги е в търсене на нови открития и проблеми, не би било трудно в сегашната ти позиция да се пуснеш по нежелателни канали. Не забравяй, че има много уроци, които трябва да се научат, които са далеч по-скъпоценни и полезни от обикновените анализи на нещата. Дори здравословното любопитство, понякога може да бъде опасно. Решителните, лоялни духове могат да преодолеят тези препятствия и да изпълняват поучителни задачи, но плахите и неопитните могат да срещнат болка и горчивина.

Кларенсио ти е предложил разрешение да посетиш министерствата, започвайки с Министерството на Възстановяването. Вместо да даваш отдушник на любопитството си, изучи различни линии на дейност с търсещо внимание и подай

ръка с готовност при първа възможност, ако ти бъде предоставена възможност да извършиш една служба,

колкото и скромна да е, в това министерство. Не се притеснява за запознаването с обичайната практика на другите министерства. Опитай се да спечелиш добрата воля на всички тези около теб, като се има предвид, че изследователския дух винаги трябва да е на второ място след духа на служението.

Да надничаш в професиите на ближните си без да притежаваш необходимите пълномощия за добра служба, може да се счита за много неуместно. Множество неуспехи в материалните постижения имат своите корени в такива аномалии. Всеки е готов да бъде зрител, но все още са рядко желаещите да осъществят нещо. Нищо, освен поучителна работа, не придава на духа необходимата заслуга за да претендира за нови прерогативи.

- В Министерството на Възстановяването има много усилена работа, защото там се намира най-ниският район на нашата духовна колония. Всички групи великодушни създания, на които се поверяват най-трудните мисии, са подбирани от неговите служители. Но тези нищожни задачи по никакъв начин не са унизителни.

Помни, че във всички наши нива, от Земята до най-високите сфери в най-духовно еволюирали зони, по отношение на планетата Земя, най-големия Работник е Самият Учител Исус и Той не се срамуваше да използва тежкия трион в една дърводелска работилница.

Министър Кларенсио любезно ти разреши да изучаваш, анализираш и оценяваш тези ценности, но ти можеш, като един мъдър работник, да обърнеш този период на наблюдение в етап на полезно служене. Тези, които управляват, може справедливо да ти откажат искане за някаква специална линия на работа, чиято практика законно е запазена за онези, които са надлежно квалифицирани за това чрез големи усилия и много страдания, но те със сигурност ще приемат сътрудничество в

духа на добрата воля, от онези, които с нетърпение искат да служат по какъвто и да е начин.

Тези думи, изречени с любящ майчин глас, потънаха в моето сърце като успокояващ балсам. Рядко в живота си бях срещал толкова дълбок, братски интерес към съдбата ми. Дълбоко засегнат от това мъдро увещание, слушах с влажни очи. Сякаш с нетърпение да смекчи сериозността на предупреждението си, Лаура добави окуражително:

- Способността да започнем отначало е един от най-възвишените уроци, които можем да научим. Много малко са тези, които напълно го разбират и са изключително рядко инкарнираните човеци, които се отличават в тази линия. Ние трябва да помним обаче името на Павел от Тарсус. Почетен член на Синедриона и надежда на своите хора, наслаждаващ се на едно завидно

положение в Ерусалим, един ден се оттеглил в пустинята, за да започне отново своето човешко преживяване като скромен тъкач.

Вече не можех да се въздържам и взех двете ѝ ръце в своите като един син, и ги покрих с моите сълзи на благодарност. Майка на Лизиас, взирайки се в далечината заговори нежно:

- Аз също съм благодарна, братко. Вярвам, че не си доведен в тази къща от един сляп ход на съдбата. Всички сме обвързани със светските връзки на обич. Аз скоро ще се върна във физическата сфера, но ние ще продължим обединени от връзките на нашите сърца. Надявам се да те видя зает и щастлив преди моето заминаване.

Моля те, не забравяй, че тази къща е твой дом. Работи с добро настроение и постави своето доверие в Бога.

Вдигнах очите си към нейното добро лице и изпитах радостта, от която се ражда чисто духовно приятелство. Имах впечатлението, че я познавам като отдавна посветен приятел, въпреки че напразно се опитвах да я поставя сред моите най-ранните спомени. Благодарен, чувствах, че искам да я целувам отново и отново, но точно тогава на вратата се почука. С поглед на майчина привързаност, Лаура каза:

- Трябва да е дошъл Рафаел за теб. Върви сега, приятелю, и мисли за Исус. Работи усилено за доброто на другите. Това е единственият начин да откриеш своето собствени добро.

Глава 26

НОВИ ПЕРСПЕКТИВИ

Проучвайки мъдрите предложения на майката на Лизиас в съзнанието си аз тръгнах с Рафаел сигурен, че ще започна не едни предстоящи посещения на наблюдение, а един период на чиракуване и полезно служене.

Забелязах с изненада внушителната красота на новия квартал, през който минавахме по пътя ни към мястото, където трябваше да се запозная с министър Женезио. Аз не бях в обичайното си любознателно настроение, а преживявах вместо това една умствена дейност, която беше новост за мен и последвах Рафаел в мълчание.

Погълнат в страстна молитва, аз помолих Исус да ми помогне в тези нови начини, така че да не ми липсва работа и сила, за да я осъществя. Противник, какъвто преди бях в практиката на молитвата, сега се обърнах към нея като към една ценна сантиментална опора на моята решимост да служа. От време на време Рафаел ме поглеждаше любопитно, сякаш не очакваше такова отношение от моя страна.

Въздушния автобус спря пред една голяма сграда и ние слязохме в тишина. След няколко минути бяхме представени в кабинета на министъра. Женезио беше приветлив старец, чието лице разкриваше необичайна енергия.

Рафаел ме представи любезно.

- О да! - попита милостивият министър. - Значи това е нашият брат Андре?

- На ваше разположение. - Отговорих аз.

- Лаура ми каза за вашето идване. Моля ви, няма нужда от официалности.

В същото време, Рафаел с уважение се оттегли и ми даде насърчаващо ръкостискане. Той тръгна бързо, тъй като го очакваха спешно на работа. След това Женезио се обърна към мен:

- Кларенсио вече ви спомена с интерес. Министерството на Помощта често ни изпраща групи от своите жители на посещения за наблюдение, които по правило се трансформират в периоди на служене.

Разбрах финия му намек и отговорих:

- Точно това желая силно. Молях се на Божествените Сили, които да помагат на моя слаб дух, така че и моят престой в това Министерство също да бъде преобразуван в период на чиракуване.

Думите ми сякаш докоснаха Женезио; затова възползвайки се от момента, аз го помолих:

- Достойни Министре, сега осъзнавам, че преминаването ми през Министерството на Помощта се дължи изключително на Божията милост, може би в отговор на постоянното застъпничество на моята майка. Но също така осъзнавам, че до момента съм получил безброй предимства, без да предложа и най-малко полезно възмездие. Със сигурност моето място е тук сред изкупителните дейности. Моля, ако е възможно, нека моето разрешение за посещение да се трансформира във възможността да служа. Сега разбирам, както никога преди неотложната необходимост да поправа себе си. Загубих твърде много време в безполезна суета и пропилявах огромно количество енергия в нелепо поклонение.

Той забеляза, че аз говоря искрено. Когато попитах Кларенсио за работа, аз още не бях на ясно какво искам. Със сигурност исках да работя, но може би не и да служа. Още не бях осъзнал стойността на времето, нито се бях научил да оценяваме върховната благословия на възможността. Предполагам, че истината за това беше, че аз в действителност исках да продължавам да съм си това, което бях до дотогава - горд и уважаван лекар, роб на моите абсурдни претенции за себе си, затворник в моите собствени мнения. Сега, след всичко, което бях видял и чул, и осъзнавайки отговорността на всяко Божие дете в безкрайната схема на Създанието, дадох изказ на най-доброто, което имаше в мен. Най-накрая бях искрен; в никакъв случай не се тревожех за вида работа, която трябваше да направя, но истински нетърпелив да я изпълнят във възвишения дух на служението. Той ме погледна

с питащи очи.

- Вие наистина ли сте предишния лекар?

- Да, аз съм. - Отвърнах плахо.

Женезио млъчеше известно време, преди да отговори, сякаш приспособяваше себе си към моето неочаквано отношение.

- Вашите решения са най-похвални. - Накрая каза: - Нека Господ ви помага да се придържате към тях.

И сякаш нетърпелив да повдигне духът ми с нова надежда, той продължи:

- Когато ученикът е готов, Отеца изпраща учителя. Същото се случва и с работата. Когато човек желае да служи, той никога не му липсват възможности. Във вашия случай, приятелю, Божественото Провидение е изключително щедро. Вие сте нетърпелив да служите, вие разбирате своята отговорност и приемате своя дълг.

Подобна нагласа несъмнено ви води към постигането на вашите желания. На физическия план мнозина аплодират човека, който постига финансов просперитет или едно изключително положение. Тук обаче случаят е различен. За нас разбирането, усилието и искреното смирение са нещата, които наистина имат значение.

Усещайки тревожното ми очакване, той добави:

- Напълно е възможно да се сдобие с работа. Но за момента би било по-разумно да посещавате многобройните ни отдели и да наблюдавате и изучавате различните им дейности.

После се обади на следващия офис и каза на глас:

- Бих искал да видя Тобиас, преди да слезе в Залите на Поправителното.

След няколко минути един джентълмен с приятни маниери се появи в стаята.

- Тобиас - възкликна учтиво Женезио - това е един приятел, който дойде от Министерството на Помощта за период на наблюдение. Вярвам, че едно посещение в Поправителните Зали ще бъде много полезно за него.

Предложих на новодошлия ръката си, която той здраво сграбчи, като каза приветливо:

- На ваше разположение.

- Вземете го със себе си - продължи любезно министърът - Андре трябва да се запознае подробно с различните ни дейности. Моля погрижете се той получи всяка възможност.

- Вече съм на път да отида там - добави Тобиас прилежно - ако искате може да ме придружите...

- Разбира се. - Отговорих нетърпеливо.

Тръгнах си от Министъра, който ме изпрати с още вдъхновяващи и насърчителни думи. След това решително последвах Тобиас и заедно вървахме покрай големи градски блокове, чиито многобройни сгради ми направиха впечатление за натоварени работни центрове. Възприемайки безмълвните ми въпроси моят нов приятел ме информира:

- Това са големите фабрики на Наш Дом. Тук, над сто хиляди духа са наети за приготвянето на сокове и за производство на тъкани стоки и всякакви видове пособия, като в същото време работят върху собствената си рехабилитация и просветление.

След няколко минути влязохме във една внушителна сграда. След дълго преминахме дълги галерии, за където много работници бързаха и от където се връщаха, ние пристигнахме до едни монументални стълби водещи към долните етажи.

- Нека слезем. - Тобиас каза сериозно.

Отбелязвайки изненадата ми, добави той загрижено.

- Залите на Поправителното са разположени по-близо до Ниските зони.

При първото пристигане в Наш Дом, нещастните създания, които са настанени тук не може да понасят нито светлина, нито въздух на открито.

Глава 27

Най-после Работа

Никога не бих могъл да си представя сцената, която сега беше пред очите ми. Това не беше нито болница, нито обикновен старчески дом, а серия от обширни вътрешно свързани отделения, претъпкани с наподобяващи трупове човешки форми. Странна врява изпълваше въздуха - стенания, ридания и мрачни изрази се чуваха често. Призрачни лица, костеливи ръце и уродливост свидетелстваха за тяхната ужасна духовна мизерия. Толкова разстройващи бяха първите ми впечатления, че трябваше да прибегна до молитва, за да запазя своята сила.

Тобиас извика една стара сестра:

- Днес има толкова малко помощници? - Той попита, изненадан: - Какво се е случило?

- Министър Флакус изпрати съобщение, че повечето от тях ще придружават Самаряните*7 по обиколките им в районите на Ниските Зони.

- Тогава, - рече спокойно Тобиас, - трябва да запълним празнините. Нямаме време за губене.

- Братко Тобиас, братко Тобиас! - Извика един старец, стиснал леглото и жестикулирайки като луд, - задушавам се! Това е хиляди пъти по-лошо от смъртта на Земята. Помогне! Искан да напусна това място, да се измъкна Трябва да имам въздух, повече въздух!

Тобиас се приближи, огледа го внимателно и попита:

- Защо Рибейро е толкова по-зле?

- Той преживя една от най-тежките си кризи. - Информира медицинската сестра, - Асистент Гонсалвеш го приписва главно на тежкия заряд тъмни мисли излъчени от неговите инкарнирани връзки (хора, с които е имал отношения и са все още във физическо тяло на Земята). Тъй като той все още е много слаб и му липсва психичната сила да се откъсне от земните си връзки, бедното същество не е бешо в състояние да устои на тяхното влияние.

Докато Тобиас нежно погали челото на пациента, сестрата продължи:

- Рано тази сутрин той побягна от отделението плачейки силно, че той е необходим у дома си; че не може да забрави жена си и децата си; че е така жестоко да го държим тук далеч от тях. Лоренсо и Хермес се опитваха напразно да го върнат в леглото. Затова си помислих, че ще бъде най-добре да му отнема енергията и мобилността му, което направих, като приложих няколко свалящи магнитни пасове към него.

- Направихте добре - съгласи се напълно Тобиас, - ще се погрижа да се вземат мерки срещу влиянието на поведението на семейството му. Те трябва да получат едни по-сериозни тревоги, така че те да могат да оставят Рибейро в покой.

Погледнах интензивно пациента, опитвайки се да определя неговото емоционално състояние. Той имаше типичния израз на психично разстроен и изглеждаше напълно безсъзнателен за това, което се казва за него. Той повика Тобиас автоматично, както и децата, които познават своя благодетел.

Моят нов инструктор, забелязвайки удивлението ми, обясни:

- Бедното създание все още е в кошмарната фаза, по време на която душата е увита в собствените си страдания, с малко възприятие за нещо друго. Човекът, приятелю, жъне точно това, което е посял. Нашият беден Рибейро е бил жертва на многобройни илюзии.

Исках да попитам за неговата история и източника на неговите страдания, но спомняйки си съвета на Лаура за любопитството, запазих спокойствие.

Тобиас се обърна към пациента с добри думи на насърчение и надежда, обеща, че ще се погрижи за средствата за подобряване на състоянието му, и че за негово добро той трябва да се успокои и търпеливо да приеме своето задържане в леглото. Рибейро, потрепервайки жално и призрачно блед, се усмихна тъжно и му благодари със сълзи в очите.

Ние вървахме бавно, между безбройни редици добре поддържани легла.

Нездравословни изпарения изпълниха мястото, причинени, по-късно научих, от психическите излъчвания на онези, които все още бяха под болезненото впечатление на физическа смърт или контролирани от ниските вибрации на нисши мисли.

- Тези отделения се използват изключително за мъже.

- Тобиас, Тобиас, пресъхнал съм и гладувам! - извика един пациент.

- Помогни ми, братко! - изкрещя друг.

- За Бога, не мога повече да търпя това! - Изплака трети.

Сърцето ми беше натежало пред толкова много страдания и не можех да не попитам:

- Приятелю, колко тъжно е да видиш всички тези страдания и изтерзани духове. Защо трябва да съществува такова мрачно място?

Тобиас отговори с перфектно спокойствие:

- При наблюдението на тази сцена трябва да се опиташ да видиш отвъд болката и изолация. Помни, братко, че тези пациенти вече са напуснали Ниските Зони, където толкова много клопки причакват онези, които толкова необмислени са пренебрегвали духовната си същност. В тези зали пациентите не само са обгрижвани, те също са подготвяни за бъдещото си изкупление. Трябва да имаме предвид, че техните страдания са тяхно собствено дело. Животът на човека винаги е съсредоточен там, където е сърцето му.

И след кратка пауза, в която той изглеждаше глух за шума около нас, добави:

- Те са контрабандисти на вечния живот.

- Какво имаш предвид? - попитах аз.

- Те очакваха обикновените земни придобивки да имат същата стойност в Духовните сфери. Те вярваха, че престъпните удоволствия, силата на парите, нарушаването на закона и самоналагането ще пресекат границите на смъртта и ще са все още в сила тук, предлагайки им нови възможности за допълнителни безумия. Те бяха неразумни бизнесмени, които забравиха да разменят своите материални придобивки за духовна валута. Когато са в път, пътувайки до чужд град, те винаги се грижат да си осигурят валутата на страната, която посещават. И все пак, макар и сигурни в неизбежността на последното пътуване към духовните региони, те пренебрегват придобиването на духовни ценности. Така милионерът на физическата сфера става духовния просяк.

Колко вярно! Думите на Тобиас не биха могли да бъдат по-логични. След като раздаде утеха и надежда, той ме отведе до следващото отделение. Нарсиза, сестрата, ни последва и почтително отвори вратата.

Когато влязох, почти се отдръпнах от шокираща сърцето изненада. Беше

стая с огромни пропорции, където тридесет и двама мъже със зловещи лица, лежаха съвсем неподвижно на много ниски легла. Тяхното почти незабележимо дишане беше единственият знак за живот, който те показваха.

- Тези нещастни същества са в сън много по-тежък от повечето от нашите невежи братя. Ние ги наричаме негативни вярващи, защото вместо да приемат Господа, те бяха безусловни роби на себе си; вместо да вярват в живота, действието и работата, те признаваха само победата на престъплението, инертността и вечното небитие. Те превърнаха земния си опит в постоянна подготовка за дълъг сън; и тъй като нямаха никаква представа за добро, за братско сътрудничество, на тях не им остава нищо, освен да спят години и години наред като безпомощни жертви на ужасни кошмари.

Бях ужасен от тези обяснения и се загледах в Тобиас, който започна внимателно да се прилагат укрепващи пасове на пациентите. Когато лечението на първите двама свърши и двамата започнаха да повръщат черна субстанция, тъмна и леплива материя с мъртвешки излъчвания.

- Те изхвърлят отровни флуиди - обясни спокойно Тобиас.

Нарсиза правеше всичко възможно, за да се справи с почистването, но напразно; защото в това време голям брой от тях започнаха да изхвърлят същата мрачна и зловонна материя. Тогава аз инстинктивно хванах приборите за почистване и се заех да работя. Сестрата изглеждаше благодарна за помощта ми, а Тобиас ми хвърли един поглед, който добре изразяваше неговото удовлетворение и благодарност.

Работата продължи през целия ден, донасяйки със себе си благословена умора. Никой приятел във физическия свят не би могъл да оцени върховната радост на лекаря, който възобновява самообучението си започвайки от най-скромните сестрински задачи.

Бележка на духовния автор:

***7** - Самаряните - Организация на духовните благодетели в Наш Дом.

Глава 28

НА СМЯНА

След колективната молитва вечерта Тобиас включи приемника, чрез който да слуша Самаряните на работа в Ниските Зони. Научих, че патрулите на работниците на такива мисии се свързват с техния щаб в определени часове. Чувствах се малко уморен от упоритите си усилия, но сърцето ми пееше от

радост. Най-накрая имах работа, която да върша и изпитвах тайнствения ободряващ тоник на служенето. Няколко минути

след като радиото беше настроено, чух странен глас:

- Самаряните до Министерството на Възстановяването ... Самаряните до Министерство на Възстановяването... Тежък труд в бездните на мрака. Ние успяхме да изтласкаме голям брой нещастни същества и да спасим двадесет и девет братя от духовете сенки. Двадесет и двама са психически разстроени и седем са в пълно психическо изтощение. Нашите патрули се подготвят за транспортиране. Ще пристигнем скоро след полунощ. Моля, направете необходимите договорености.

Забелязах, че Нарсиза и Тобиас разменят сериозни погледи и

когато излъчването приключи, попитах:

- Какво имат предвид? Защо този колективен транспорт? Не са ли те всички духове?

Тобиас се усмихна и отговори:

- Забравяш, братко, че сам си пристигнал в Министерството на Помощта по такъв начин. Знам всичко за твоето идване. Трябва да имаш предвид, че в Ниските Зони, точно както на Земята, ние сме облечени в тежки флуиди. И щраусът и лястовицата са птици и имат крила, но първите не могат да се издигнат във въздуха, освен ако не се транспортират, докато последните ще се издигнат до небето в бърз полет.

Сякаш за да покаже, че няма време за отклонения, той обърна се към Нарсиза и каза:

- Тази вечерна група е голяма. Трябва да предприемем незабавни мерки.

- Ще ни трябват повече легла! - възкликна тя с тревога.

- Не се тревожи - отговори решително Тобиас, - психически разстроените пациенти ще бъдат настанени в палата Седем, а слабите в отделение Трийсет и Три.

Вдигайки дясната си ръка към челото си, сякаш се опитваше да вземе важно решение, той отбеляза:

- Проблемите с настаняването ще бъдат лесно уредени; но тези, отнасящи се до помощта няма да бъдат разрешена толкова бързо. Поради тъмните облаци замъгляващи светът на инкарнираните, нашите най-силни работници бяха преназначени за укрепване на службите на Министерството на Комуникациите. Имаме нужда от помощници за нощна смяна, защото тези, които работят със Самаряните, ще се върнат изключително уморени.

- Ще се радвам да помогна, като дам най-доброто от себе си - възкликнах аз спонтанно.

Тобиас ме погледна с благодарност, която изпълни сърцето ми с радост.

- Но наистина ли реши да останеш в Залите през нощта? - попита той, изненадан.

- Другите не правят ли същото? - попитах аз. - Аз се чувствам силен и здрав, и трябва да компенсирам изгубеното време.

Моят нов приятел ме потупа по гърба, като каза:

- Е, тогава приемам твоето сътрудничество. Нарсиза и останалите също остават на работа. Нещо повече, ще ви изпратя Верансий и Салустий, двама от нашите най-надеждни братя. Аз самият не мога да остана тук тази вечер, заради предишен ангажимент, но ще оставя внимателен план за работата, която трябва да се направи. Ако се появи нещо неочаквано, вие или някой от помощниците може да се свържете с мен.

Всички ние се захвем да правим много спешни приготовления. Докато Нарсиза, подпомогната от петима служители, подготви чаршафи и сестринско оборудване, Тобиас и аз преместихме тежки мебели в палата Седем и Отделение Тридесет и три. Ще се загубя да обяснявам какво ми се случваше. Макар и физически уморен, аз се чувствах радостно щастлив.

В офиса или работилницата, където повечето са нетърпеливи да осъществят своите задачи по най-добрия начин, на който са способни, в действителност часа-бонус и всяка друга незабавна награда, която може да спечеля за усилията си, беше далеч от ума ми. И все пак бях дълбоко доволен от мисълта, че в новата ми позиция на смирен, но достоен работник, аз повече няма да се срамувам пред майка ми или пред моите благодетели в Министерството на Помощта.

При напускане Тобиас отново ме прегърна и каза:

- Нека мирът на Исус остане с всички вас. Желая ви една добра нощ на успешна работа. Утре сутринта в 8:00 часа можете да си починете. Обикновено дванадесет часа работа е най-голямото, което можем да положим, но тези са необичайни обстоятелства.

Отговорих, че съм изключително доволен от решението му. По-късно с голям брой медицински сестри и помощници, аз започнах да проявявам един по-мил интерес към пациентите. Сред моите колеги, Нарсиза, в нея спонтанната доброта и майчинската грижа ме впечатлиха много. Аз бях привлечени от нейното великодушие и се опитаха да се сближа с нея. Това беше лесно и скоро вече се наслаждавах на удоволствието от нейния прости чък, но поучителен разговор. Скъпата възрастна жена беше като една жива книга, чиято всяка страница излъчваше отдаденост и мъдрост.

- Но сестро, ти от дълго ли работиш тук? - попитах аз, след няколко минути приятелски разговор.

- Да, аз работя активно в Залите на Поправителното от шест години и няколко месеца и трябва да продължавам тук още над три години за да съм в състояние да изпълня целта си.

Поради моето въпросително изражение тя продължи:

- Имам нужда от сериозно одобрение.

- Одобрение? Какво искаш да кажеш? - попитах аз.

- Виждаш ли, аз трябва да срещна някои любими духове, които се превъплъщават на Земята, за да можем заедно да изработим нашия напредък. Заради миналите ми грешки, дълго време напразно бях умолявала за възможността да осъществя плановете си. Живеех в състояние на тревога и смут. Един ден аз бях посъветвана да разговарям с министър Венеранда. Тя се съгласи да одобри моите плановете, при условие, че работя тук за десет години, за да поправам някои небалансирани емоционални нагласи. Отначало смятах наложеното условие за твърде трудно и ми се искаше да се откажа, но постепенно осъзнах, че тя е права. След всичко тази коригираща мярка имаше за цел да помогне на мен, а не на нея. Не мога да ви кажа колко много спечелих аз приемайки съвета на Венеранда. Чувствам се по-балансирана и разбираща сега и вярвам, че ще изживея следващото си преживяване във физическата сфера с духовно достойнство.

Тъкмо се канех да изразя своето удивление, когато се обади пациент близо до нас:

- Нарсиза, Нарсиза!

Нямах право да отделям тази предана сестра от изпълнението на задълженията и само за да удовлетворява моето любопитство.

Глава 29

ВИДЕНИЕТО НА ФРАНСИС

Докато Нарсиза беше заета с утешаване на страдащия пациент, аз бях повикан на едно градско комуникационно устройство, подобно на телефон. Това беше Лаура, която питаше за новини. Разбрах, че съм забравил да ѝ кажа за моето решение да остана в залите за нощна смяна. Извиних се и ѝ съобщих за ситуация. Дори по кабела усещах радостта ѝ от новините. В края на нашия кратък разговор тя каза:

- Чудесно, дете мое! Обичай работата си и изпълни сърцето си с радостта от полезното. Само по този начин ние можем да постигнем вечно назидание. Сега, само още една дума. Запомни също, че тази къща е и твоя.

Тези думи ме насърчиха и ми донесоха радост. Връщайки се към залите открих, че Нарсиза се бори героично, за да успокои млад мъж, който сякаш страдаше от

сериозно психично разстройство. Опитах се да ѝ помогна. Бедното момче, гледайки в пространството, изплака в агония:

- Помогни ми, за Бога! Уплашен съм, уплашен...

С панически поглед на лицето си той продължи:

- Сестра Нарсиза, "той" идва... чудовището! Чувствам червеите отново! Ето го, "той" е точно там! Спасете ме от "него". Отпратете го!

- Успокой се, Франсис - отвърна преданата сестра, - ще бъдеш свободен и ще бъдеш оставен на мира, но зависи от твоите собствени усилия. Просто се преструвай, че умът ти е гъба, напоена с оцет. Трябва да изстискаш киселото вещество. Ще ти помогна да направиш това, но най-трудната част ти трябва да направиш сам.

При нежните и окуражаващи думи на Нарсиза пациентът стана спокоен и показва, че е готов да сътрудничи. Но след няколко минути се обърна отново ужасно преbledнял и започна да вика:

- Но сестра, чуй ме! "Той" няма да си отиде. "Той" отново се завръща да ме измъчва! Виж! Виж!

- Да, Франсис, мога да го видя - съгласи се тя търпеливо, - но е от съществено значение ти да ми помогнеш да го отблъсна.

- О, какъв дяволски призрак! - възкликна той, плачейки като дете, което вдъхновяваше у мен състрадание.

- Уповавай се на Исус и забрави чудовището. - Съветваше го тя с успокояващ глас: - А сега нека да направя един магнетизиращ пас и призрактът ще си тръгне.

Тя му направи едно магнетизиращо лечение, изпълвайки го с ободряващи, успокояващи флуиди. Той ѝ благодари, като изглеждаше облекчен. След като лечението приключи, отново проговори:

- Сега се чувствам много по-добре.

След като подреди възглавниците му и го настани, Нарсиза помоли един помощник да му донесе чаша магнетизирана вода. Нейният пример беше поучителен, а добрата и воля беше заразна. Възприемайки моето искрено желание да уча, изглежда, тя искаше да ме инициира във върховните тайни на служенето.

- Той кого имаше предвид? - попитах аз, силно впечатлен. Да не би да е преследван от някаква сянка, невидима за очите ми?

- О, не. - Тя отговори: - Той имаше предвид собствения си труп.

- Не казвай така... - отговорих аз, изненадан.

- Бедното момче влезе в духовната сфера след инцидент, дължащ се единствено на неговата собствена небрежност. Той беше прекалено привързан към

физическото си тяло и в продължение на дни той не искаше да напусне гроба си, отказвайки да се съобрази с новото си състояние. Така дълбоки бяха неговите заблуди, че той прекара дълго време отчаяно опитвайки се да повдигне втвърденото си тяло. Беше ужасен от идеята да се изправи срещу неизвестното и напълно неспособен да свикне дори и с най-малкото откъсване от физическите му усещания.

Помощта от по-висшите сфери нямаше никаква полза, той беше затворил своята мисловна зона срещу всички мисли за вечен живот. Най-накрая червеите го накараха да изпита ужас, само за да започне мрачно скитане в по-тъмните райони на Ниските Зони. Обаче тези, които са били негови родители на Земята, се радват на един значителен кредит тук и чрез тяхното застъпничество той бе спасен от самаряните, които го доведоха, почти насила, в нашата Колония. Състоянието му е толкова сериозно, че той няма да може да напусне Залите на Поправителното за дълго време. Приятелят, който е бил негов физически баща, сега се занимава с една трудна мисия далеч от Наш Дом.

- Идва ли да види пациента?

- Да, той вече идва два пъти и всеки път, когато го виждах аз бях дълбоко развълнувана от мълчаливата му скръб. Психичното разстройство на момчето е толкова голямо, че той дори не разпозна своя щедър и отдаден баща. Той продължаваше да плаче жално, под действието на болезнени заблуди.

Неговият баща, който беше дошъл да го посети, придружен от Министър Падуа на Комуникациите, показваше емоционална сила на духа, докато беше в присъствието на министъра, на когото той дължеше хоспитализацията на нещастния си син. Те прекараха известно време, коментирайки духовното състояние на новодошлия.

Но когато министър Падуа беше извикан неочаквано, бащата, извинявайки се пред мен за човешкия си жест, коленичи до леглото на сина си, взе ръцете на момчето в собствените си, държейки ги здраво, сякаш за да предаде някои ободряващи жизнени флуиди, целуна челото на момчето и плака. Аз не можех да удържа сълзите си, за това напуснах стаята. Не знам какво се е случило, но забелязах, че от този ден Франсис устойчиво се подобрява. Неговото състояние от пълна лудост вече се свежда до случайни кризи, които постепенно намаляват.

- Колко е разтърсващо това. - възкликнах аз, дълбоко впечатлен, - Но как може трупът му да го преследва?

- Виденията на Франсис, - обясни тя, - са само халюцинации.

Много физически духове страдат от тях след физическа смърт. Тези, които са прекалено привързани към материалното си тяло, които го правят център на тяхното съществуване, живеят само чрез него и за него, и не могат да изоставят трупа си, когато са призовани към реалния живот. Те не приемат идеята за духовност и се борят отчаяно да запазят физическите си тела. След време обаче ненаситни червеи ги отблъскват. Тогава, ужасени, те попадат в обратната крайност. Гледката на собствения труп, едно мощно творение на собствения им ум, ги измъчва до най-вътрешните ниши на душите им. Те живеят в криза повече

или по-малко дълги периоди от време и много от тях страдат силно, докато призрачния труп, който са създали, напълно не се разпадне.

Забелязвайки колко силно съм повлиян, Нарсиза продължи:

- Благодарение на нашия Небесен Отец, аз научих много за тези години на служба. Колко дълбок е духовният сън на повечето от нашите инкарнирани братя! И все пак не трябва да се тревожим толкова, че да позволим това да ни нарани. Какавидата се прикрепва към неподвижна материя, но пеперудата с лекота ще се издигне от нея в полет. Семето е почти незабележимо, въпреки че то ще стане гигантския дъб. Изсъхналото цвете се връща на земята, но парфюмът му остава във въздуха. Всеки ембрионален живот изглежда спящ. Никога не трябва да забравяме тези уроци.

Нарсиза изпадна в тишина, която не посмях да прекъсна.

Глава 30

НАСЛЕДСТВО И ЕВТАНАЗИЯ

Още не бях се възстановила от учудването си, когато Салустийус дойде при Нарсиза и каза:

- Сестра Полин желае да види баща си в Палата 5. Преди да се съглася си помислех, че е по-добре да се консултирам с вас, тъй като пациентът все още преживява дълбока криза.

В обичайния й нежен начин тя отговори:

- Отведете я веднага. Полин посвещава цялото си свободно време на деликатна задача да помири различните членове на семейството й, така че тя има разрешението на Венеранда да види баща си, когато е необходимо.

Пратеникът напусна бързо и Нарсиза ме информира:

- Ще видиш каква отдадена дъщеря е тя.

След по-малко от минута видяхме, че Полин идва към нас. Тя беше слаба и прекрасна, отразяваща ангелска красота, облечена в лека туника от светла коприна. Очите й отразяваха дълбоката загриженост. Сестрата ни запозна учтиво.

Вероятно чувствайки, че може да ми се довери, тя запита тревожно:

- Как е баща ми, приятелко?

- Малко по-добре - отвърна Нарсиза, - но пак е значително небалансиран.

- Жалко! - продължи Полин. - Нито той, нито другите ще се откажат от

психическото поведение, в което упорито продължават. Винаги същата омраза, същата липса на разбиране.

Нарсиза ни покани да я последваме и след няколко мига стояхме до леглото на някой, който приличаше на неприятен старец. С неговия горчив, намръщен поглед, разрошена коса, дълбоки бръчки и прибрани устни, той вдъхновяваше повече съжаление, отколкото симпатия. И все пак аз се опитах да контролирам своите ниски вибрации и да виждам в този нещастен страдалец само братски дух. Чувствата ми на отблъскване изчезнаха и умът ми се почувства по-ясно. Аз приложих урока за себе си спомняйки си как бях пристигнал в Министерството на Помощта.

Колко ли отблъскващ трябва да е бил собствения ми вид, с пълно отчаяние изписано по лицето ми. Когато разглеждаме нещастията на другите хора в светлината на собствените ни несъвършенства, винаги има място за братска любов в нашето сърце. Старият пациент нямаше думи на привързаност за дъщеря си, която го поздрави нежно. Той приличаше на животно в клетка, когато се намръщи към нея с очи блестящи от твърдост и бунт.

- По-добре ли се чувстваш, татко? - попита Полин с любящо уважение.

- О! Не! - изръмжа пациентът. - Не мога да забравя злодея. Нямам спокойствие. Все още мога да го видя до леглото ми как ми дава смъртоносна отрова!

- Моля те, татко, опитай се да забравиш всичко това. - помоли тя добросъвестно.

- Помни, че Еделберт влезе в нашия дом като син, изпратен от Бог.

- Мой син? Никога! - извика нещастният старец. - Той е отвратителен престъпник, недостоеен за помилване. Той е собственият син на дявола, такъв е той.

Полин, с очи премрежени от сълзи, заговори убедително:

- Татко, нека се учим от Исус да се обичаме един друг. На Земята нашите семейни преживявания са средство да ни научат на истинска духовна любов. Ние трябва имаме предвид, че има само един Отец, който е истински вечен Бог. Но Господ на Живота ни дава благословената възможност за бащинство и майчинство на Земята, за да можем да научим свършена братска любов. Те са храмове на възвишен съюз, подготовка за вселенска солидарност. Ние трябва да се борим и много да страдаме, преди да придобием титлата брат в истинския смисъл на думата. Цялото Творение е само едно семейство под любящата грижа само на един Отец.

Като чу сладкия глас на дъщеря си, пациентът избухна в плач.

- Татко, прости на Еделберт! Опитай се да видиш в него не само безотговорния син, но и братът, който наистина има нужда от просветление. Аз току-що дойдох от нашия земен дом, където наблюдавах сериозни смущения. От болничното легло тук ти непрекъснато излъчваш отровни флуиди на горчивина и неразбиране към тях. Те, от своя страна, правят същото за теб. Мисълта е като фини вълни, никога не пропуска целта си, колкото и далечна да е тя. Размяната

на омраза и подозрение причинява разруха и страдание на душата. Разбита от постоянна тъга, майка не можеше да устои на атмосферата вкъщи, и беше откарана в психиатрична болница преди няколко дни. Амалия и Касилда са завели дело срещу Еделберт и Агенор заради сериозни разногласия относно голямото богатство, което си натрупал на физическото ниво. Наистина тъжна ситуация, но постепенно можеше да се подобри, ако не беше енергичния ти ум, затънал в плановете за отмъщение.

Тук, в духовната сфера, аз те намирам притеснен. На Земята майка е полудяла, а твоите деца са силно смутени, горчиво мразейки се един друг. Сред всички тези небалансирани умове, едно богатство в банкноти. Каква е ползата от всички тези пари, ако не купуват щастие и за един момент?

- Но аз оставих на семейството си средства. - Отвърна нещастния старец. - Аз бях загрижен за тяхното благополучие.

Полин продължи да го прекъсва:

- По въпроса за преходните богатства ние не винаги знаем кое е най-доброто нещо, което трябва да направим. Ако беше осигурил бъдещето на твоето семейство чрез поддържане на атмосфера на морално спокойствие в своя дом, и беше подготвил децата си да печелят честно един достоен живот, твоите усилия биха могли да са от голяма помощ. Понякога, татко, ние натрупваме пари чрез гордост и амбиция. Ние сме загрижени за това да живеем над другите и докато насочваме вниманието си към външните аспекти на живота забравяме по-важната, трайната страна.

Малцина са тези, които се грижат да придобият полезни знания и ценни качества като толерантност, смирение и разбиране. Вместо това, ние настояваме да огънем другите пред нашата воля, пренебрегвайки задачите, възложени ни от нашия Отец, и като цяло забравяйки да култивираме нашия дух. Никой не е роден на планетата само за да събира пари в сейфове и банки. Разбира се, по време на нашето пребиваване можем, като едни верни стопани, които знаят как да управляват мъдро това, което им е поверено, да предявим нашия законен дял. Но не е възможно да бъдем верни стопани на нашия Отец, ако ние сме алчни и властни.

- Това беше фалшивото разбиране на божественото стопанисване, което съсипа нашия дом. Аз се опитах напразно да оказвам духовна помощ на семейството, докато ти и майка се жертвахте, за да увеличите вашите светски блага. Амалия и Касилда, пренебрегвайки всяка полезна работа, се отнесоха пренебрежително към ценното време, а накрая се омъжиха за безделници като тях, които се ожениха тях само заради парите им.

Агенор, повлиян от неговите безполезни другари, пропиля всички възможности за сериозно учение. Еделберт се дипломира за лекар, но беше безразличен към професията. Той се обръщаше към нейните благородни дейности рядко и дори тогава от чисто любопитство. Разглезени от лесно получените пари, и с ум

фиксиран към бъдещото наследство всички те съсипаха своите чудесни духовни възможности.

Пациентът, пострадал от ужас, извика:

- Проклет Еделберт! Престъпник и неблагодарен син! Той ме уби безмилостно, когато все още трябваше да прегледам условията на моето завещание. Зловреден престъпник!

- Моля те, татко, не го казвай. Имай милост към сина си. Прости и забрави.

Но той продължи да проклина и да се кълне. Полин се готвеше да продължи, когато Нарсиза ѝ даде предупредителен поглед и извика Салустиус, за да помогне на пациента, който до това време беше превъзбуден до едно опасно състояние на емоционално

вълнение.

Полин замълча, като се опитваше усилено да сдържи сълзите си. Тя отиде до леглото и поглади челото на баща си с нежна ръка. Болезнено впечатлен от сцената, на която току-що станах свидетел, последвах Нарсиза и Полин във от отделението. Двете приятелки говориха известно време, и тогава Полин си тръгна с мили думи на благодарност. Очите ѝ показаха тъга и тревога.

Когато отново бяхме сами, Нарсиза отбеляза:

- По правило делата по наследството са изключително деликатни. С малко изключения, те създават големи проблеми както за завещателите, така и за наследниците. Този случай обаче е много по-сериозен поради евтаназията. Амбицията за богатство е създавала всякакви комплекси и недоразумения в семейството на Полин. Родителите скъперници обикновено имат разточителни деца. Аз я придружих до нейния земен дом, когато брат ѝ Еделберт един джентълмен и лекар, използва така наречената „лека смърт“ върху умирация си баща. Направихме най-доброто да не му попречим да изпълни този план, но всичко беше напразно. По финансови причини, отчаяният син искаше да ускори преминаването на баща си, и сега ти виждаш резултата - омраза и немощ. Бог е създал съществата и звездните региони, но ние настояваме да трансформираме себе си в дяволски духове, създавайки наш собствен личен ад.

Глава 31

ВАМПИРЪТ

Беше девет часа вечер, а ние все още не бяхме почивали и за миг, с изключение на кратките консултации, необходими за решаването на духовни проблеми. Тук видях един пациент да моли за помощ, а там друг нуждаещ се от магнетизиращи пасове. Когато бяхме на път да помогнем на двама пациенти в палата

Единадесет, аз чух писъци в близко отделение. Щях да побягна в тази посока, ако Нарсиза не ме беше задържала обратно.

- Моля те, не отивай - предупреди тя - сексуално небалансираните пациенти са там. Картината ще бъде твърде болезнена за очите ти. Изчакай, докато си по-добре подготвен.

Не настоявах, но хиляди въпроси нахлуха в ума ми. Един нов свят се разгръщаше и любопитство ми беше голямо. Трябваше да се концентрирам върху съветът на майката на Лизиас, за да не се отклонявам от моите законни задължения.

Скоро след девет, някакъв странен мъж, на вид смирен работник, се появи от към дърветата на огромния парк. По-късно научих, че той принадлежи на стражевия корпус към Залите на Поправителното.

Нарсиза го поздрави и попита:

- Какво става, Джъстин? Какво е вашето послание?

- Дойдох да ви информирам, че една нещастна жена моли за помощ на голямата порта, която води към обработваемите полета. Вярвам, че тя трябва да е убягнала от вниманието на стражите на предна линия. - отвърна той тревожно.

- И защо не ѝ помогнете? - попита сестрата.

Пазачът направи знак и побърза да обясни:

- Според нашите правила ни е забранено. Бедното същество е заобиколено от черни петна.

- Наистина ли - възкликна тя, зашеметена.

- Да, сестро. Точно така е, както ви казвам.

- Тогава това е много сериозна причина.

Бях изпълнен с любопитство и я последвах на значително разстояние през осветените от Луната полета. Бяхме заобиколени от тихия парк, чиито дървета нежно шумяха от нежния вятър. След като вървахме повече от една миля, ние стигнахме до портата. Там, от другата страна, стоеше жалката фигура на жена молеща за милост. Не видях нищо друго, освен едно мизерно същество, облечено в дрипи с отвратително лице и крака, покрити със открити рани, но, съдейки по нейното стреснато изражение, осъзнах, че Нарсиза вижда още много подробности незабележими за мен.

- Деца Божии, - извика тя, като ни видя, - моля, дайте подслон на моята предпазлива душа! Къде е раят на избраните, където мога да се наслаждавам на мира, който жадувам.

Аз бях изпълнен със състрадание при плачливия ѝ глас. Нарсиза, макар и също да съжаляваше нещастната просякиня, ми прошепна:

- Не виждаш ли черните петна?

- Не, не мога.

- Твоето духовно виждане не е достатъчно обучено. Ако това зависеше от мен, аз щях да я пусна веднага, но когато си имаме работа със същества в това състояние, аз не мога сама да реша. Трябва да се обърна към дежурния Началник на Надзора.

Тя се приближи до бедната жена и каза любезно:

- Моля ви, изчакайте няколко минути.

Върнахме се в къщата, където за първи път влязох в контакт с Началника на караулите на Залите на Поправителното. Нарсиза ни представи и след това бързо съобщи за случая.

- Прави сте да дойдете при мен. - отговори той - Да отидем да я видим.

Скоро се върнахме при портата. Главният надзирател внимателно проучи новодошлата от Ниските Зони и заяви:

- Засега тази жена не може да получи нашата помощ. Тя е един от най-силните вампири*8, които някога съм срещал. Тя трябва да бъде оставена на себе си.

Не можех да не се шокирам от тези думи. Не би ли било пренебрегване нашия християнски дълг да изоставим тази нещастна сестра на нейната съдба? Нарсиза сякаш мислеше същото и се опита да се помоли на Началника на Надзора:

- Но, братко Пауло, не би било възможно да подслоним това бедно същество в Залите? -

Посочвайки към просякинята, която беше нетърпелива от забавянето и се оплакваше силно, той се обърна към сестрата.

- Да ѝ позволя да влезе би означавало да пренебрегна отговорността ми като надзирател. Нарсиза, забелязали ли сте нещо друго освен черните петна?

Нарсиза не беше забелязала и той продължи.

- Е, аз забелязах. Пребройте черните петна.

Нарсиза погледна внимателно жената и след няколко минути отговори, че има петдесет и осем.

Брат Пауло продължаваше търпеливо:

- Тези петдесет и осем тъмни петна представляват толкова на брой деца убити при раждането.

На всяко от тези места мога да възприема менталния образ на всяко едно малко дете, чийто живот е угаснал, някой - чрез смазващи удари, други - от задушаване. Това нещастно създание беше гинеколог, който експлоатираше неопитните млади жени, извършвайки отвратителни престъпления под претекст, че облекчава съвестта на другите. Тя е в по-лошо положение от случаите на самоубийство или убийство, които понякога могат да покажат смекчаващи вината обстоятелства.

Аз си спомних многобройните случаи в моята практика, когато, за да спасим майката, нероденото дете трябваше да бъде пожертвано. Но, четейки мислите ми, брат Пауло добави:

- Разбира се, аз не говоря за законните мерки, които са форма на изкупителни изпитания, а за престъплението да убиеш тези, които са получили възвишеното право да живеят и са на път да започнат своето пребиваване на физическото ниво.

Поддавайки се на чувствата на състрадание, присъщи на благородните души, Нарсиза отново се опита да се застъпи от нейно име:

- Братко Пауло, в миналото аз бях една голяма грешница. Моля, нека вземем тази нещастна жена. Обещавам да я направя моя специална грижа.

- Приятелко - отвърна той, - знам, че всички ние духове сме големи длъжници.

Ние обаче се подобрихме достатъчно, за да признаем собствените си слабости и работим за изплащане на грешките си. Всичко, което жената иска, засега е да създава смущение и объркване сред нашите работници на добра воля. Тези, които все още не са се освободили от връзките на лицемерието, излъчват разрушителни сили. Сега, каква би била ползата от нашата бдителност, ако не за да държим настрана опасните влияния?

- Нека докажем това, което казах. - добави той с многозначителна усмивка.

След това той се приближи до просякинята и я попита:

- Сестро, какво искате от нашето братско сътрудничество?

- Помощ, помощ... - отговори тя печално.

- Но, приятелко - рече той, - ние трябва да се научим да приемаме изкупителното страдание. Вие защо толкова често режете жизнената нишка на безпомощните малки деца, които, с Божието разрешение, бяха на път да започнат своята изкупителна борба на Земята?

При тези думи тя се огледа наоколо с опасение, възприе изпълнено с омраза изражение и извика:

- Кой ме обвинява в тази позор? Моята съвест е в мир! Аз прекарах целият си живот на Земята работейки в майчинството. Бях милосърдна и благочестива, добра и чиста!

- Съжалявам, но записите на вашите мисли и действия говорят различна история. Вярвам, сестро, че вие все още не сте получили ползата от покаянието. Когато отворите душата си към Божиите благословии, признавайки своите собствените нужди, тогава може да дойдете при нас.

- Дявол, магьосник! - изкрещя тя яростно към него, - Последовател на самия Сатана! Аз никога повече няма да дойда тук! Аз очаквам обещания рай, който се надявам да намеря.

- Тогава, моля ви, вървете си по своя път. Вашият рай не е тук. Това е място на работа, където пациентите са наясно с техния недъг и са подпомагани от братя и сестри на добра воля да се борят за здравето си.

- Аз не съм искала никакъв лек на подпомагането. Всичко, което искам, е Раят, който моите добри дела ми дават право да вляза.

Тя ни стрелна на раздялата с омразен поглед, премахна възприетия външен вид на странстващ просяк и се отдалечи предизвикателно, с уверени стъпки и надменна походка. Брат Пауло се взираше в отдалечаващата се фигура доста време, после се обърна към нас и добави:

- Наблюдавахте ли вампира? Тя има престъпления, изписани навсякъде по нея, а настоява за невинност. Очевидно е зла и все пак се обявява за добра и чиста. Тя страда отчаяно и се преструва на спокойна. Тя е създала ад за себе си, но се преструва, че търси рая.

Ние слушахме с уважение Началника на Надзора, който завърши ценния си урок казвайки:

- Винаги трябва да внимаваме с изявите, били те добри или лоши. Божественото Провидение никога не забравя никого. Следователно, това нещастно създание ще намери помощ другаде. Но в името на справедливото милосърдие, на позицията, която аз държа тук, не бих могъл да отворя вратите за нея.

Бележка на преводача:

***8** - С "вамфир" духовният автор има предвид човек, който унищожавя живота за лична облага.

Глава 32

ОБУЧЕНИЕ ЗА ВЕНЕРАНДА

Връщайки се през осветения от Луната парк, изпитах странно чувство на очарование. Тези големи, сенчести дървета и процъфтяващи зелени площи задържаха моето внимание. Докато вървахме, аз я разпитвах за околностите:

- Този голям парк, - каза тя, - не само съдържа пътеките към Ниските Зони и растенията, които култивираме за хранителни сокове, но и министър Венеранда създаде възхитителни зони, използвани за образователни цели.

Забелязвайки любопитството ми, тя продължи:

- Те са известни като Зелените зали и са разположени сред дърветата. Те са напълно подходящи за лекциите на Министрите по Възстановяването. Най-красивото е запазено за лекциите на Губернатора, когато той ни посети. Други се използват за посещение на Министри и студенти като цяло. Елегантните им дървета периодично цъфтят, изглеждат като малки, цветни кули с естествен чар. Небето е нашият покриващ покрив, който ни позволява да се наслаждаваме на благословиите на слънцето и на далечните звезди.

- Колко прекрасни са тези естествени места! - възкликнах аз.

- Те със сигурност са. - продължи тя, - Преди четиридесет години идеята на министър Венеранда предизвика голям ентузиазъм в цялата Колония и започна кампания за изграждане на естествена зала. Всяко министерство, включително Министерството на Божественния съюз, работи със сътрудничеството на Венеранда за изграждане на възхитителни беседки из целия Аквапарк. Мисля, че тези, които са построили в училищата, са най-интересни. Те се различават значително по размер и форма. Една от тях, която Венеранда построи в Образователния парк на Министерството на Изясняването, е с форма на звезда, съдържа огромна растителност и е достатъчно голяма за пет големи класа, водени от пет различни инструктори. В центъра му има огромен апарат, подобен на проектор, който може едновременно да показват пет различни проекции. Тяхната инициатива подобри града, осигурявайки райони, които обединяват полезно служене, практичност и духовна красота.

- Как са обзаведени залите? - попитах аз, докато тя спря, - в същия стил ли като земните?

Нарсиза се усмихна и продължи:

- Не, различно е. Мислейки за евангелските сцени от преминаването на Исус на Земята, Венеранда предложи всички строителни материали да бъдат взети директно от природата. Всяка зала има пейки и столове, издълбани от земята и покрити с мека, сладка ухаеща трева, която ѝ придава спокойна и отличителна красота. Обявявайки, че би било подходящо да си припомним проповедите на Учителя на открития плаж по време на пътуванията му по Тиберийско море, тя представи идеята за естественото обзавеждане. Залите се нуждаят от постоянна грижа, но те се отблагодаряват връщайки толкова много в красота и прекрасна природа.

Любезната сестра замълча за миг и после продължи:

- Както вече ви казах, най-красивата зала в нашето министерство е запазена за разговорите на Губернатора. Венеранда научи, че той винаги е харесвал древни елинистични пейзажи и я украси съответно, със сенчести беседки и седалки направени от преплетени клони на дървета. На всеки тридесет дни цветята се променят по видове и всеки месец представя нова цветова схема. Най-хубавата е запазена за декември, в чест на раждането на Исус, когато нашата Колония

получава красиви мисли и сериозни обещания от нашите въплътени братя, а ние от своя страна изпращаме нашите надежди и служение към по-висшите сфери в знак на почит към Учителя на учителите.

Вероятно вече знаеш, че Губернатора ни посещава почти всяка седмица, в неделя. Той остава в продължение на часове, обменя мнения с Министрите на Възстановяването и говори с работниците, предлага ценни предложения, проучва нашите гранични линии с Ниските Зони, приема нашите посещения и добри пожелания, и утешава възстановяващите се (жители). Понякога, когато има време вечер, той остава да слуша музика и да присъства на спектакли, организирани от младежи от нашите училища. Повечето посетители в Наш Дом идват в нашето министерство само за да видят това естествено място, което удобно настанява над тридесет хиляди души.

Слушайки Нарсиза, преживях приятно усещане, наполовина радост, наполовина любопитство.

- Залата на министър Венеранда, - добави тя с ентузиазъм, - също е великолепна. Ние даваме за нейната поддръжка специална грижа и внимание. Всичко, което можем да направим като признание за нейната голяма преданост, е нищо в сравнение с изключителната служба, която тя ни е дала. Тази служителка на Господ е въвела многобройни благоприятни мерки в името на най-нещастните жители на града. Служебният ѝ файл в Наш Дом се смята от правителството за един от най-похвалните. Тя има най-много работни часове в нашата Колония и е най-старият служител в Правителството и в Министерството. Тя е на активна служба тук повече от двеста години.

- Колко ли почтена трябва да е тя! - възкликнах аз.

- Ти си прав. - отговори тя. - Тя е едно от най-развитите същества в нашата Духовна Колония. Единадесетте министри, които споделят с нея ръководството на Министерството на Възстановяването, винаги търсят съвета ѝ преди да вземат някакво важно решение. Дори самият Губернатор често се консултира с нея за нейното просветено мнение. Само тя и Губернаторът са видели Учителя Исус в Сияйните Сфери. Но тя никога не споменава това отличие в духовния ѝ живот, избягва всяко позоваване на него.

- Мога да ти кажа за едно друго значимо събитие. Един ден, преди четири години, Наш Дом се подготвяше да забавлява Братствата на Светлината, които управляват Християнските съдби на Америка. Те дошли, за да отдадат почитта си на Венеранда, и да ѝ отдадат медал „Служебни заслуги“ за това, че е изпълнила един милион последователни часа полезно служене с възхитителна отдаденост, постоянство и изключителна скромност. Тя е първата в Колонията, на която е присъдена такава чест. Когато получи медал, тя само поплака тихо. След това тя го дари на архивите на града и прехвърли честта на Колонията като колективна група, казвайки, че тя е недостойна за нея. Въпреки протестите на Губернатора тя поиска да бъдат отменени всички празници. Тя никога повече не спомена за това събитие.

- Каква необикновена жена! - казах аз, - Чудя се защо тя не обитава някоя по-висша сфера?

- Духовно тя живее на нива превъзхождащи нашето много повече, но остава в Наш Дом само от един велик дух на любов и себеотрицание. Чувал съм, че нашата възвишена благодетелка е работила хиляда години, за да помогне на група любими хора, които все още са на Земята. Междувременно тя ги чака с неуморно търпение.

- Как бих могъл да я опозная? - Попитах аз искрено.

Доволна от моя интерес, тя отговори:

- Утре вечер, след молитвите, министър Венеранда ще дойде в нейната зала да изнесе пред някои ученици една лекция за мисълта.

Глава 33

Любопитни наблюдения

Точно преди полунощ с разрешение на Нарсиза отидох до портите на Залите. Самаряните се очакваха във всеки един момент. Следователно бе необходимо да се внимава за тяхното пристигане, за да бъдат взети навреме необходимите последни мерки.

С емоция слязох по пътеката, а тук и там, сред сенчестите дървета, видях стволовете на дървета, които приличаха на сивия дъб на Земята, и други листа, които припомнях акациевото дърво и борът. На открито пространство изпитвах усещане за благополучие, каквото никога не бях усещал в Залите, въпреки техните прозорци.

Докато тихо се движех под надвисналите клони, леко развълнувани от бриза, почувствах, че върху мен се разпростря дълбок покой. Започнах да си спомням за събитията в живота си след първата си среща с министър Кларенсио. Чудех се къде е разположен районът на сънищата, дали е на Земята, или в тази духовна колония? Чудех се какво се е случило със Зелия и децата. Въпреки, че бях получил толкова много обяснения за най-разнообразните аспекти на живота, моят земен дом никога не беше споменаван.

Майка ми ме беше посъветвала да мълча и само смътно засегна този въпрос. Всичко това означаваше, че трябва да забравя проблемите на плътта, за да постигна вътрешното си обновление. И все пак, навлизайки надълбоко, открих, че копнежът ми за моето семейство е все още жив и силен. Копнеех да видя любимата си жена, да почувствам отново ласките на децата си. Защо трябваше съдбата да ни държи разделени, сякаш бях изхвърлен на някакъв неизвестен бряг? Тези въпроси ме озадачиха, но ме утеши и мисълта, че не мога да считам себе си за изоставен. Ако моите земни преживявания биха могли да се

класифицират като една развалина, то всичко това беше моето собствено дело. Сега, след като имах възможността да наблюдавам вибрациите на интензивната и конструктивна работа в Наш Дом, не можех да не се чудя как, когато бях на Земята, аз можах да загубя толкова много време за дреболии.

Наистина, обичах силно съпругата си и нежно се грижех за децата си, но след като разгледах поведението си като съпруг и баща, осъзнах, че не бях успял да изградя нищо солидно и полезно в духа на моето семейство. Осъзнах го само сега, сега, когато беше твърде късно. Онзи, който върви напред по един път и е небрежен в посяване на семето за бъдеща реколта по пътя и не защитава фонтана, който утолява жаждата му, не може да се върне, очаквайки да намери всичко, от което се нуждае.

Тези мисли продължиха да се повтарят в съзнанието ми с дразнеща настоятелност. След като напуснах физическата сфера, бях изправен пред мъчението на неразбирането. Не знаех какво се е случило с жена ми и с децата, които внезапно бяха лишени от обичайната вътрешна стабилност и се бяха сблъскали с неизбежните борби на осиротяването и вдовството, но не видях смисъл в питането.

Лекият вятър сякаш прошепваше възвишени идеи, сякаш се опитваше да издигне умът ми към по-висши мисли. Макар и измъчван от тези вътрешни въпроси, аз трябваше да се погрижа за мисията, на която бях изпратен. Приближих се до портата и разгледах разстоянието отвъд полето за обработка. Всичко беше лунна светлина и спокойствие, славно небе и мирна красота. Прекарах няколко минути, погълнат от благоговейна молитва към Създателя на всички неща, в съзерцание на прекрасната природа пред мен.

Няколко минути по-късно видях две огромни фигури. Те ме озадачиха, приличаха на хора от някаква неопределена полу-светла субстанция. От ръцете и краката им висяха странни нишки и в главите им имаше нишка. Те създаваха впечатление за два призрака и аз не можех да понасям тази гледка. С настръхнала коса аз се затичах обратно към Залите. Докато тревожно обяснявах на Нарсиза причината за моите ужаси, тя едва се сдържа да не се разсмее.

- Е, сега, - каза тя с добро чувство, - не разпозна ли тези форми?

Аз бях много обезпокоен и не знаех какво да кажа.

Нарсиза се усмихна и обясни:

- Имах същото преживяване и бях също толкова изненадана, колкото и ти. Обяснението обаче е просто. Формите, които видя, принадлежат на нашите братя от Земята. Те са високо развити духове на някаква изкупителна мисия на физическия план, които като достойни посветени на Вечната Мъдрост, могат временно да изоставят плътските си тела и да пътуват свободно през нашите сфери. Наблюдаваните нишки и влакна са характеристиките, които ги отличават от нас. Затова не трябва да се страхуваш. Инкарнираните хора, които успяват да достигнат до тези региони, са високо развити духове, въпреки че могат да изглеждат смирени или неизвестни на Земята.

Тя добави с окуражаващ глас:

- Да излезем и да видим. Сега е 12:40. Самаряните няма да се бавят дълго.

Доволен от обяснението на Нарсиза аз я последвах до голямата порта. Все още виждах двете форми в далечината как спокойно се отдалечавах от Наш Дом.

Нарсиза ги погледна и отбеляза:

- Те са заобиколени от синя светлина. Те трябва да са двама напреднали посланици от физическия план на някаква мисия, която не можем да знаем.

Стояхме пред портата известно време, изгубени в съзерцанието на тихите полета. Най-накрая милата ми приятелка посочи едно тъмно петно, което пътуваше през лунния хоризонт. Те бяха пристигнали. Гледайки внимателно посоката, която Нарсиза посочваше, аз видях, че кервана се движи бавно към нас под ясното небе. Изведнъж чух кучета да лаят в далечината.

- Какво е това? - попитах аз, озадачен.

- Защо, кучета. - Каза медицинската сестра. - Те са скъпоценни помощници в тъмните райони на Ниските Зони, където живеят не само дезинкарнирани хора, но и истински чудовища. Сега обаче не е подходящото време да ги опишем.

После, като повиши гласа си, извика към другите служители в далечината и изпрати един от тях обратно в Залите с новината за пристигането на Самаряните. Аз гледах любопитно странната група, която бавно се приближаваше. Преброих шест големи каруци или дилижанси, всеки от които беше теглен от животни, които, дори от разстояние, приличаха на мулета и беше предшестван от оживена глутница кучета. Това, което привлече вниманието ми най-много, бяха групите от големи птици, летящи близо до каруците и издаващи странни звуци.

При тази гледка се обърнах към Нарсиза и попитах:

- Къде е аеробусът? Не могат ли да го използват в Ниските Зони?

Когато Нарсиза поклати глава, аз поисках обяснение. Както обикновено, тя беше готова да се съгласи и отговори:

- Това е проблем на плътността на материята. Водата и въздухът са добър пример. Самолет, който лети във въздуха, не може да направи същото във водата. Можем например да изграждаме машини, като например подводници, които могат да ни пренасят през по-плътна материя, но от почит към страдащите жители на региона, общностите от по-високи равнини предпочитат да използват това просто транспортно средство. Освен това, ние често не можем да се справим без животинското сътрудничество.

- Защо е така? - попитах с удивление.

- Кучетата опростяват работата, мулетата носят тежест и при необходимост доставят топлина. Тези птици, добави тя, сочейки към тях във въздуха, които наричаме пътуващи ибиси, са великите съюзници на Самаряните. Те ядат омразни и зли мисловни форми, които помагат да се борят срещу тъмните форми на Ниските Зони.

Керванът идваше все по-близо. Нарсиза, която ме гледаше любезно, продължи:

- Нямаме време за повече подробности. Можеш да намериш ценни уроци за животните не тук, а в Министерството на Изясняването, където се намират парковете за обучение и експерименти.

Внимателно наблюдавайки приготвленията в последната минута, отдадената медицинска сестра се подготви да приеме новите пациенти.

Глава 34

НОВОДОШЛИТЕ ОТ НИСКИТЕ ЗОНИ

Глутници от кучета, водени от силни работници, спряха, когато се приближиха до нас. В рамките на няколко минути всички пресичахме широките галерии, водещи към Залите на Поправителното. Много от служители бързаха. Някои от по-слабите пациенти бяха подпомагани на закрито. Не само Нарсиза, Салустиус и другите работеха; Самаряните също се стараеха да помогнат на новодошлите, някои от които чакаха смирено за своя ред, докато други се оплакваха силно.

Докато аз също помагах, забелязах една стара дама, която с големи трудности се опитваше да слезе от последния вагон.

Когато ме видя наблизко, тя започна да моли:

- Моля ви, синко, за Бога, помогнете ми да слеза.

Аз се приближих заинтересован.

- Небесни богове, - продължи тя, правейки знака на кръста, - благодарение на Божествено Провидение аз се спасих от чистилището. Ах, нечестивите дяволи, които ме измъчваха там. Какво адско място. Най-сетне небесните ангели дойдоха да ми спасят.

Помогнах ѝ да слезе, отново любопитен. За първи път чух препратки към ада и чистилище от човек, който ми изглеждаше спокоен и разумен.

Подтикван от любопитството ми, аз попитах:

- Значи сте дошли от далеч?

Така говорейки, забравяйки съвета на Лаура, аз показах голяма загриженост, както и на Земята. Бедната жена забеляза моя интерес и започна да разказва историята си.

- Наистина от много далеч. На земята, сине мой, аз бях жена с големи добродетели, милосърдна и благочестива, искрена в моите убеждения. Какво може да направи човек срещу хитростите на Сатана? Когато напуснах света, аз се озовах заобиколена от чудовищни същества, които ме завлякоха с тях в истински вихър. Отначало умолявах за

защитата на небесните архангели, но адските духове ме държат в плен. Но никога не съм губила надежда да бъда спасена във всеки един момент, защото бях оставила малко пари, за да има месечни служения, празнувани в чест на вечната ми почивка.

Подчинявайки се на моя пагубен навик да се намесвам във въпроси, които не са моя работа, аз настоях:

- Колко интересни са вашите наблюдения. Не се опитахте ли да откриете причината, поради която сте била толкова дълго в тези региони?

- Абсолютно не. - Тя отговори и отново се прекръсти: - Както вече ви казах, направих всичко по силите си да бъда добра и набожна, докато бях на Земята. Но вие знаете, че никой не е напълно свободен от греха. Като една богата жена, аз можех да водя един спокоен живот, ако не бяха моите роби. Те винаги бяха много пакостни и все се караха. Разбира се, често се налагаше наказанието. Трябваше да бъда твърда, когато давах заповедите си, винаги стриктно извършвана от моите надзиратели. Не беше рядко за един негър да умре на стълбът за бичуване като предупреждение към другите. Понякога, за да избегна неприятности, бях задължена да продавам робини-майки, като ги разделям от децата им. Чувствах ужилването на съвестта си в тези случаи, но всеки месец, когато отец Амансиус посещаваше плантацията, отивах на изповед. След като получавах опрощение в изповедта, аз бях освободена от всички тези дребни грехове и отново в мир с Бога и света като цяло.

Поразен от тези думи, аз започнах да разсъждавам с нея:

- Но сестра, този вид мир е фалшив. Робите също са наши братя, а за Всемогъщия Отец децата им са също толкова добри, колкото и техните господари.

Тя гневно подпря крак в знак на протест:

- Пази Боже! Това никога не може да бъде! Робите са си роби, или Църквата би ни учила по друг начин. Ако в къщата на епископа има роби, защо да няма на нашата плантация? Кой ще работи на земята, ако не негрите? Повярвайте ми, че за тях беше чест да живеят в моите робски квартири.

- На моята плантация Негрите никога не идват в двора на гостите, освен за да изпълнят заповедите ми. Отец Амансиус, нашият добродетелен свещеник, веднъж ми призна, че африканците са най-лошите същества в света, родени изключително, за да служат на Бог в робство. Представяте ли си, че бих имала скрупули в справянето с тях? Можете да бъдете сигурен, че робите са зли същества, собствени деца на дявола! Понякога се възхищавам на собственото си търпение да ги търпя на Земята. Позволете да ви кажа, че аз умрях най-неочаквано от шока от Указа*9 на Принцесата за премахване на робството. Представете си, че тези мерзавци на свобода. Всичко се случи преди много години, но все още мога да си го спомня перфектно. Няколко дни се чувствах зле, когато отец Амансиус дойде от града с катастрофалните новини. Ударът беше ужасен и аз започнах да се влошавам. Как бихме могли да продължим да живеем с тези разбойници? Разбира се, те щяха да поискат да им се отплатим, като ни накарат да им служим. Не би ли било за предпочитане да умреш,

отколкото да им служиш? Спомням си, че направих моята изповед с трудности. Когато всичко свърши, отец Амансиус ми даде опрощение и ме утеши с окуражаващи думи. Изглежда, че всички дяволи са африкански, които ме шпионират през цялото време, и аз бях задължена да страдам от присъствието им до днес.

- А вие кога умряхте?

- През май 1888 г.

Аз изпитах странно чувство на удивление. Бедната господарка на роби, взирайки се с мрачни очи към хоризонта, отбеляза:

- Възможно е моите племенници да забравят да плащат за служенията, въпреки че аз оставих това ясно указано в моето завещание.

Тъкмо се канех да ѝ отговоря с нови идеи за братството и вярата, кога Нарсиза се приближи и каза любезно:

- Слушай, Андре, изглежда, че си забравил, че оказваме помощ на пациенти и психически увредени хора. Каква е ползата от тази информация за вас? Небалансираните хора ще говорят непрекъснато и всеки, който слуша, губи духовно внимание и може да стане по-небалансиран от самите тях.

Тя каза тези думи с такива симпатични тонове, че бях зачервен от срам и не можех да предложа извинение.

- Не се притеснявайте, приятелю, - продължи тя окуражително, - нека да видим разтревожените братя.

- Включвате ли ме в техния брой? - попита старата дама, която изглеждаше наранена.

Нарсиза, показвайки отлична проява на съчувствие, каза:

- Разбира се, че не, скъпа моя, нямам предвид вас. Мисля обаче, че трябва да сте уморени след дългия си престой в зоните на чистилицето.

- Да, наистина съм, - съгласи се новодошлата, - не можете да си представите моето страдание и как ме измъчваха тези дяволи.

Бедното нещо щеше да започне цялата история наново, но Нарсиза я прекъсна:

- Не се обръщайте към злото. Знаем всичко за горчивото страдание, което трябваше да изтърпите. Сега просто се отпуснете тук, докато се погрижа за вашите нужди.

Обръщайки се към един служител, тя каза:

- Вие, Зенобио, бихте ли отишли в женското отделение и помолете Немезия да подготви едно легло за нашата нова сестра, чакаща лечение?

Бележка на преводача:

*9 - Робството е премахнато в Бразилия на 13 май 1888 г. със закон, подписан от принцеса Изабел, когато действа като заместник на баща си, император Педро II, който пътува в чужбина. (Бележка на преводача.)

Глава 35

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Бяхме заети с разтоварването на патрулиращото оборудване и грижа за животните, когато чух приятелски глас до мен:

- Здравейте, Андре. Радвам се да те видя тук! Каква приятна изненада.

Обърнах се и се изненадах да разпозная, че Самарянинът е бил наш познат от миналото на Земята. Да, старият Силвейра, когото баща ми, непоклатимият бизнесмен, беше докарал до пълно разорение. Чувствах се силно засрамен. Искях да отвърна на поздрава му, да реагирам на приятелския му подход, но спомените ми ме направиха безмълвен. В тази нова среда, в която лицето достоверно отразява истински чувства на човек, преструването не беше възможно. Най-накрая самият Силвейра забелязал дискомфорта ми и ми помогна, като каза:

- Не знаех, че си дошъл тук. Нямах представа, че ще се срещнем тук в Наш Дом.

След тази спонтанна доброта успях да стисна ръката му и да измърморя няколко думи на благодарност. Аз исках да предложа едно обяснение за нашето минало поведение, но не можах да намеря точните думи. Искрено исках да се извиня за действията на баща ми, които го бяха принудили да изпадне в пагубна несъстоятелност. Стоейки там, всичко се върна в ума. Беше като да гледаш филм. Можех да чуя сълзливия глас на съпругата му, опитваща се да обясни положението на съпруга си, който бе болен от дълго време, а за да се влошат нещата, две от децата им също се разболяха. Разходите им се повишиха и медицинската помощ струваше толкова много пари. Спомням си как плачеше бедната, молеше за отдиш. Говореше смирено, гледайки жалостно към майка ми, сякаш се опитваше да намери някакво съчувствие и помощ от друга жена. Спомням си колко сериозно майка ми молеше баща ми да забрави документите, които е подписал, за да се въздържа от всякакви правни действия. Баща ми, свикнал с успешни сделки в голям мащаб, не можеше да разбере трудностите на търговеца и беше категоричен.

Той заяви, че макар да съжалява за лошия късмет на клиента си и да би му помогнал по различни начини, той не може да направи нищо друго, освен да извърши съдебното производство. Той обясни, че не може да мисли за

нарушаване на дългогодишните правила на своята фирма. Всички, което можеше предложи на жена си за утеха, беше мисълта, че някои от другите му клиенти са в още по-лошо положение.

Спомням си безпомощното съчувствие на майка ми, когато съпругата на Силвейра плачеше, а баща ми, безразличен към страданията пред него, я нахока и ѝ забрани да се намесва в бизнеса за в бъдеще. Така не бе останало нищо друго за бедното семейство, освен да се сблъска с пълна финансова разруха. Все още можех да видя, как отнасят пианото на Силвейра, за да удовлетворят непримиримите претенции на кредитора.

Смирен и без пари, Силвейра се премести със съпругата и децата си в малък град, където вероятно водеха живот на тежка работа и бедност. Никога повече не чух семейството да се споменава.

Бях нетърпелив да се извиня, но не знаех какво да кажа. По онова време аз поощрих баща си в безмилостното му отношение към Силвейра и смятах, че майка е твърде сантиментална в нейните възгледи. Бидейки още много млад, аз бях управляван от чувства на егоизъм и суета. Неотзивчив за нуждите и страданията на другите, аз бях непоколебим в отношението си, въпреки мъдрите увещания на майка ми.

Тези спомени проблеснаха в ума ми с невероятна скорост. В един кратък миг прекосих сенките на миналото. Едва ли можех да маскирам моя срам. Силвейра се усмихна и ме върна в реалността:

- Посети ли си вече стареца?

Въпросът, изпълнен със спонтанна загриженост само засили объркването ми. Отговорих, че макар и нетърпелив да го направя, още не съм имал шанс. Силвейра усети моето стеснение и се приготви да си тръгне. Той ме потупа приятелски по гърба и продължи по пътя си. Засрамен, отидох при Нарсиза и ѝ разказах за нашата неочаквана среща и за обстоятелствата на раздяла със Земята. С нетърпение очаквах съвета ѝ.

След като слушаше внимателно, тя отговори:

- Не се учудвай да срещнеш стари познати тук. Преди време се озовах в подобна ситуация. Вече имах задоволството да се срещна с повечето от хората, които бях обидила на Земята. Сега осъзнавам, че това е голяма благословия, която ни е дал Господ, така че да имаме нови възможности да поемем приятелства, които са били прекъснати, като поправим скъсаните духовни връзки между нас. Ти възползва ли се от шанса, който ти се предостави?

- Какво имаш предвид? - попитах аз.

- Помоли ли си Силвейра да ти прости? Не забравяй, че е задоволително да можем да разпознаем собствените си грешки. Досега ти си придобил достатъчно разбиране, за да бъдеш свой собствен съдия. Ти си признал себе си за нарушител. Не пропускай възможността да спечелиш приятел. Отиди при Силвейра, скъпи мой, и говори с него откровено. Той е зает човек и скоро няма да имаш друг шанс.

Докато се поколебах, тя добави:

- Не се страхувай. Когато следваме главата и сърцето си в практиката на доброто, Исус ни дава необходимата помощ, за да успеем. Изпълнението на достойни действия, каквито и да са, представлява една привилегия за душата. Помни в ума си Евангелието на Учителя и отиди да търсиш съкровището на помирението.

Вече не се поколебах, а се затичах след Силвейра, отворих сърцето си пред него и го помолих да прости и на мен, и на баща ми за нашите минали грешки.

- Виждате ли, - обясних аз сериозно, - ние и двамата бяхме слепи за всичко, освен за собствените си интереси. Винаги, когато парите и суетата вървят заедно, малцина успяват да избегнат грешния път.

Силвейра, много развълнуван, ме прекъсна.

- Чуй, Андре, някой освободен ли е от грешка? Да не би да си представяш, че аз съм живял непорочен живот? Освен това баща ти беше един истински учител за мен. Моите деца и аз сме задължени към него за ценните уроци по индивидуални усилия. Щяхме ли ние да постигнем някакъв духовен напредък, ако не беше тази негова твърда защита на правата му? Тук ние подновяваме всички наши стари концепции за живота и осъзнаваме, че нашите предполагаеми врагове са нашите истински благодетели. Не размишлявай над тези тъжни спомени. Нека погледнем напред към безкрайния живот и работата с Господа.

Забелязал влажните ми очи, той ме потупа по бащински начин и добави:

- Не губи времето си за това. Надявам се, че скоро ще имам удоволствието да те придружа при посещението на баща ти.

Аз стиснах ръката му мълчаливо, усещайки една нова радост в душата си. Изглежда, че едно тъмно кътче на сърцето ми беше внезапно наводнено с божествена светлина завинаги.

Глава 36

СЪНЯТ

Работата продължи без прекъсване. Много болни пациенти се нуждаеха от спешна помощ, а други объркани същности изискваха специално внимание. До вечерта аз бях усвоил техниката на магнитните пасове, която прилагам при много от пациентите. Тобиас се върна сутринта в Залите, и повече от щедрост, отколкото по моя заслуга, той ме окуражи с похвални думи:

- Браво, Андре! - възкликна той. - Ще ви спомена специално на министър Женезио, за да получите двойните бонуси за първите си усилия.

Тъкмо исках да изразя благодарността си, но бях изненадан да видя, че Лаура и Лизиас идват към нас. След приятелски поздрав, Лаура ми каза с усмивка:

- Ние просто трябваше да дойдем да ти кажем лично колко сме щастливи. Цяла нощ те следвах с дух, а първите ти стъпки по пътя на братското сътрудничество са голяма радост за нашето семейство. Имах удоволствието да съобщя добрата новина на министър Кларенсио, който ти изпраща най-добрите си пожелания.

Говорихме за известно време и те поискаха да чуят моите впечатления. Бях щастлив да го направя. Въпреки, че Лаура и Лизиас ме поканиха да се прибера с тях, за да си почина, Тобиас ми предложи стая в Залите, където можех да се оттегля незабавно. Чувствах спешна нужда да спя. Без да знам най-голямата радост от деня за мен все още предстоеше.

Сам в просторната и удобна стая, където Нарсиза ми приготви легло, предложих една молитва на Господа на цялото Творение, като му благодарих за радостта, че бях полезен. Тогава благословената умора на тези, които са изпълнили задълженията си, не ми остави време за по-нататъшни размишления. В рамките на няколко минути почувствах усещане за лекота в цялото ми тяло.

Имах впечатлението, че съм отнесен в малка лодка, плавайки към неизвестни региони. Къде ме отвеждаха? Беше невъзможно да се каже. До мен седеше един мълчалив мъж. Чувствах се като дете, неспособно да опиша чудесата пред мен. Въодушевен от великолепието на пейзажа аз се оставих да бъда пренесен без дума. Малкият плавателен съд сякаш плаваше бързо и в същото време постепенно се издигаше. След кратко време се озовах в едно прекрасно пристанище и чух глас, който ме викваше от кея.

- Андре, Андре.

Можех да разпозная този глас от хиляда други. Обзет от радост, аз слязох с детински устрем и след миг се озовах в ръцете на майка ми. Тя ме заведе до красива гора, където цветята сякаш запазваха светлина, предлагайки постоянна наслада от ухание и цвят. Блестящи златни килими се простираха под шумолящите листа на големите дървета. Чувствах неизразимо усещане за покой и щастие, различно от състоянията на сънищата, които съм преживял на Земята. Бях напълно наясно, че съм оставил по-тежкото си тяло в стаята си в Залите на Поправителното и осъзнавах, че съм в по-висша сфера. Понятията ми за време и пространство бяха точни и усетих, че богатството от емоции, които изпитвах, стават все по-интензивни.

След като ме вдъхнови с благодарни думи, майка ми обясни:

- Молах се горещо на Исус, да може да ми бъде дадено възвишеното удовлетворение от твоето посещение в първия ти ден на полезно служене. Както вече знаеш, синко, работата е божествен тоник за сърцето. Много от нашите спътници, напускащи Земята, се помайват непродуктивни, очаквайки чудеса, които никога не се случват, а техните добри възможности се свеждат до изрази на паразитизъм. Някои се защитават, казвайки, че са обезкуражени от самотата,

други се обявяват за неприспособими към начина, по който са били призовани да служат на Господа.

Незаменимо е, Андре, да превръщаме всяка възможност на живота в една причина да помним и да служим на Бога. Точно както в долните сфери купата супа, дадена на гладния, балсамът, предложен на прокажения, и жестът на съчувствие към онзи, който е поразен от нещастieto, са възвишени дела, запомнени завинаги в Къщата на Отеца. Тук един поглед на разбиране, хвърлен към грешника, обещанието на Евангелието доведено до онези, които са в отчаяние, и надеждата, предадена на страдащите, са благословения на духовната работа, която също тежат силно в наша полза.

Никога преди не бях виждала лицето на майка ми толкова красиво. Очите ѝ сякаш блестяха с едно духовно сияние и нежните ѝ ръце предаваха ободряващи флуиди и едно неопикуемо усещане за блаженство за мен.

- Евангелието на Исус, Андре, - продължи тя - ни учи, че има по-голяма радост в даването, отколкото в получаването. За нашето собствено щастие нека се научим да прилагаме този принцип в ежедневните си усилия. Винаги давай, дете мое, но преди всичко никога не забравяй да даваш от себе си, в конструктивна толерантност, братска любов и божествено разбиране. Външното милосърдие е само урок и цели да ни доведе до по-трудната практика на благотворителността отвътре. Исус даде толкова повече от Себе Си, за да изкупи човечеството, отколкото всички земни милионери, събрани в осъществяването на материалното милосърдие, колкото и възвишени да са били техните усилия. Не се срамувай да предлагате помощ на нашите болни братя или да разчистваш умовете на обърканите същества, които идват в Залите на Поправителното, където аз духовно проследих твоята работа снощи.

Работи, дете мое, прави всичко добро, което можеш. Във всички наши духовни колонии, както и на Земята, живеят неспокойни души, които са нетърпеливи за новости и разсейване. Колкото е възможно по-често, опитай да избягваш тези забавления и да се посветиш на полезно служение. Точно както аз, колкото и да съм незначителна, мога да видя в дух твоите усилия в Наш Дом, докато следвам страданията на баща ти в Ниските Зони, Бог вижда и ни придружава всички, от най-еволюирания посланик до най-ниските същества на скалата на Творението.

Майка ми се спря за кратко и аз напразно се опитах да заговоря. Въпреки, че сълзите от емоция ме оставиха безмълвен, тя разбра моите чувства.

Гледайки ме с дълбока обич, тя продължи:

- В повечето духовни колонии услугите се заплащат с часови-бонус, който обединява два основни фактора. Бонусът представлява възможност да получим нещо от нашите братя и колеги, или да компенсирате някой, който споделя нашите усилия. Определянето на часовата стойност, също както на Земята, принадлежи изключително на Бога. Поради нашата погрешимост като еволюиращи същества, грешки могат да възникнат при присъждането на часови бонуси. Истинското изчисление на духовния час е личен въпрос между работника и Божествените сили на Сътворението.

Ето защо нашите експериментални дейности по пътя към прогреса, започвайки от физическата сфера, преминават през непрекъснати, ежедневни модификации. Администраторът, на когото Господ е дал възможност да сътрудничи в Божествения план на живота, експериментира с таблици, регистри и възнаграждения. Той им дава тази възможност, точно както Той дава на Своите създания временната привилегия да бъдат бащи или майки на Земята или в други светове, и всички искрени администратори правят всичко възможно, за да изпълняват задачите, които са им възложени най-добре.

Всеки Баща, осъзнал своите отговорности, е пълен с предана любов; Бог също, дете мое, е внимателен Администратор и най-любящ Отец. Той никога не забравя никое от Своите деца и запазва правото си директно да се разбира със Своите работници за истинска заслуга за употребата на тяхното време. Всяка външна награда влияе на личността, подложена на теста, но ценността на времето засяга вечната личност, тази, която винаги ще присъства в нашите кръгове на живота, по възходящия ѝ поход към Божията Слава.

Ето защо Всевишният дава мъдрост на онези, които прекарват времето си в учене и по-дълъг живот и по-голяма радост за онези, които знаят как да забравят себе си в служенето на другите.

Майка мълчеше. Когато изтрих очите си, тя ме прегърна. Подобно на момче, което заспива след един урок, аз изгубих съзнание за всичко, докато не се събудих в стаята си близо до Залите на Поправителното с едно ободряващо чувство на радост.

Глава 37

ЛЕКЦИЯТА НА ВЕНЕРАНДА

През цялата си работа на следващия ден очаквах с нетърпение лекцията на Венеранда, която трябваше да се проведе след вечерните молитви. Знаейки, че имам нужда от разрешение да присъствам, потърсих Тобиас.

- Тези разговори, каза той, се посещават само от истински добросъвестните духове. Инструкторите тук не могат да си позволят да губят време. Можете да се присъединиш към стотиците работници и пациенти от Министерствата за Възстановяването и Помощта.

Вярвам, че ще спечелиш от това. - добави той, окуражаващо.

Новият ми ден беше прекаран в интензивна дейност. Посещението на майка ми и нейните просветителни думи за практиката на доброто изпълниха духа ми с възвишено задоволство. Първоначално обяснението ѝ за часовия бонус предизвика в моя ум някакви съмнения как може компенсацията да бъде предоставена от Бога? Не беше ли смятането на времето задача на духа или един човешки администратор?

Тобиас обясни, че задачата за записване на период на служба принципно е възложена на администраторите, както и определянето на стандартите за заплати и привилегии според заслугите на работника, но само Божествените сили могат точно да изчислят съществената стойност на времето. Има работници, които след като отдадат четирийсет години на някаква дейност, се оказват също толкова неефективни, колкото са започнали, сигурен знак, че са изпълнили задачата си без ни най-малък духовен интерес. Също така има хора, които след сто години земен живот ще напуснат също толкова невежи, колкото са пристигнали.

- За да разберем колко ценна е концепцията на майка ви - каза Тобиас, - е достатъчно да сравним часовете, прекарани от добрите хора с онези, изгубени от лошите. Първите се превръщат във фонтани на божествени благословения, докато последните са инструмент на мъчения и разкаяние. Всяко живо същество трябва да си оправи сметките с Отца за получените възможности и извършената работа.

В часа, определен за лекцията, след вечерната молитва, Нарсиза, Салустийус и аз се отправихме към една голяма природна зала. Залата беше едно чудо на зелените нюанси, а ние седнахме на удобни пейки, оформени от растителността. Различни цветя блестяха под светлината на полилеите и изпълваха въздуха с неизразимо уханье.

Огледах се любопитно. Забелязах двадесет от тях, които седяха подчертано извън тълпата, между нас и цветната могила, която подкрепяше стола на лектора.

Аз попитах и Нарсиза обясни:

- Ние сме седнали с редовната публика. Братята в специалните места са най-напредналите ученици по темата, която ще бъде покрита тази вечер. Те са единствените, които имат право да задават въпроси на инструктора или да представят аргументи. Те са придобили тази привилегия, като са посветили себе си на тази конкретна линия на обучение. Ние също можем да получим такава привилегия с времето.

- На теб не ти ли е позволено да седиш с тях? - попитах аз.

- Не тази вечер. За сега аз мога да седя там, само когато лекцията се занимава с лечението на разстроени същности. Въпреки това, някои могат да стоят за лекции по повече от една тема, в зависимост от степента на знанията, които вече са придобили.

- Любопитна процедура. - отбелязах аз.

- Губернаторът, - продължи тя, - установи процедурата във всички класове и лекции в различните министерства, за да ги предпази от превръщането им в безсмислени дискусии за неоснователни лични убеждения. Всякакви достойни съмнения или различни гледни точки могат да бъдат надлежно разгледани и изяснени, но само в подходящия момент.

Тя едва бе довършила, когато Венеранда влезе в залата, придружена от две изтъкнати жени, които, Нарсиза ме информира, бяха Министри на

Комуникацията. Всяко лице светна от радост при гледката на Венеранда, която не изглеждаше по никой начин като старата дама, за която името и предполагаше. Струваше ми се, че е благородна, скромна и непресторена.

След кратка размяна на думи с братята в специалните места за сядане тя започна с думите:

- Както обикновено, кратката ни среща не позволява дълги изблици на красноречие. Тук съм, за да ви говоря за някои мисловни процеси. Сред нас тази вечер са няколко стотин слушатели, които все още са изненадани от сходството на формите на физическия план и в нашата духовна сфера. Те са научили, че мисълта е универсален език и им е казано, че умственото творение е най-важният фактор в духовния живот. Многобройни братя си задават въпроси, като например защо намират земни жилища, прибори и дори същите форми на говорене тук. И все пак този факт не трябва да бъде мотив за изненада за който и да е. Ние не трябва да забравяме, че досега, докато бяхме във физическото тяло, ние сме живели в кръгове на антагонистични вибрации. Мисълта е в основата на всички духовни отношения, но ние трябва да помним, че ние сме милиони души във Вселената, все още далеч от съвършено подчинение на вселенските закони. Още не можем да бъдем сравнени с по-възрастните и по-мъдри братя по-близо до Божествените Сфери. Ние сме милиони субекти, живеещи в недисциплинираните нисши светове на нашето Его. Великите инструктори на физическото човечество ни учат на божествените принципи и излагат вечните истини, но в нашия земен живот ние обикновено научаваме тези закони, без да ги спазваме; ние признаваме тези истини, без да посвещаваме живота си на тях.

Сега, представяте ли си, че просто като признае силата на мисълта, човек може да бъде очистен от своето по-ниско състояние? Разбира се, че не би било невъзможно. Сто години на планетата представляват твърде кратък период на обучение, за да станем божествени сътрудници. По време на нашето земно чиракуване ние научаваме принципите на умствената сила, но забравяме, че в продължение на хиляди години използвахме нашите мисловни енергии, за да формираме деструктивни умствени творения, или в най-добрия случай, вредни за нас самите.

Ние следваме духовни курсове в различните религиозни училища по света, но при повечето от нас често става въпрос за просто вербално придържане, за устно служение и нищо друго. Никой обаче не може да изпълни задълженията си само чрез думи. Библията ни учи, че Самият Господ на Живота не се е спрял със Словото, а е вложил Своята творческа работа на дело.

Всички знаем, въпреки че това е съществено важна сила, то ние сме пренебрегвали факта, че сме злоупотребявали с тази сила в продължение на векове. Всички знаем, че дългът на човека е да осигури на собствените си деца; по същия начин всеки дух е принуден да поддържа и подхранва собствените си творения. Една престъпна идея ще произведе мисловни творения от същата природа; един възвишен принцип ще спазва същите закони. Позволете ми да илюстрирам този факт с по-обективен пример. След като се издига до голяма

височина, водата се пречиства и пренася ободряващи жизнени флуиди, връщайки се като живителна роса и щедри дъждове. Дръжте водата на Земята, смесена с нечистотиите върху почвата, и тя ще се превърне в мръсно блато, местообитание за разрушителни микроорганизми.

Мисълта е жива сила навсякъде. Това е творческата атмосфера, в която участват Отеца и Неговите деца, Причината и Резултатите във Вселенския дом. Чрез него хората стават или ангели по пътя си към небето, или дяволски злодеи по пътя към ада. Схванахте ли важността на това? Разбира се, еволюираните умове, както дезинкарнирани, така и инкарнирани, могат да общуват ментално, без да имат нужда от форма. Мисълта сама по себе си е в основата на всички тихи послания на ума в чудните нива на интуицията, споделяни от същества от всякакъв вид.

В рамките на този принцип дух, който е живял само във Франция, може да комуникира ум-с-ум с такъв във Бразилия, независимо от езиковите бариери. Езикът винаги ще бъде този на получателя. Това, разбира се, зависи от перфектната съ-настройка. Но ние все още не сме в сферите на менталната чистота, където всички същества са перфектно съ-настроени един към друг. Тук ние се настройваме един към друг в изолирани групи и сме принудени да изпълняваме преходните задачи на планетата, така че да можем да се върнем към нея с по-висока степен на ефективност.

Следователно, Наш Дом като една преходна духовна колония е велика благословия, която ни е дадена като допълнителна милост, за да могат някои да се подготвят да се издигнат до по-висшите сфери и мнозинството да може да се върне на Земята на изкупителни мисии. Моля ви, приятели, нека всички осъзнаем важността на процесите на ума и отсега нататък да ги изпълняваме.

- Кой е готов да пита? Тя се усмихна на публиката след дълга пауза.

Меката музика изпълни въздуха с мелодични звуци.

Инструкторът продължи да говори, излъчвайки любов, разбиране, симпатия и мъдрост. След това, без никакви подготвителни фрази или жестове, тя затвори разговора си с въпрос.

- Какво? Свърши ли вече лекцията? - попитах аз, изненадан да видя, че публиката се надига.

- Това е начинът на Венеранда. - отговори сестрата с усмивка. - Тя винаги завършва разговорите си, когато слушателите са най-ентузиазирани. Тя обича да казва, че уроците на Евангелието са започнали с Исус, но никой не знае кога и как ще свършат.

ДОМЪТ НА ТОБИАС

На третия ми ден в Залите на Поправителното Тобиас ме зарадва с приятна изненада. След работа, когато нощните служители поеха смяната, аз бях отведен в дома му, където ме очакваха моменти на обучително забавление.

Когато пристигнахме, той ме представи на две жени, една вече възрастна, а другата приближаваща средна възраст. Той обясни, че първата е сестра му, втората - съпругата му. Лусиана и Хилда, мили и вежливи, ме посрещнаха сърдечно.

Събрахме се в библиотеката, където забелязах красиво обвързани книги, всички произведения с голяма духовна стойност. Хилда ме покани в градината да видя деликатни сенчести беседки. Всяка резиденция в Наш Дом изглежда е специализирана в отглеждането на някои цветя. Домът на Лизиас съдържаше глоксинии и стотици лилии, докато многобройни хортензионни банки се издигаха луксозно от килим от теменужки в дома на Тобиас. Тук-там се издигаха клони от тънки дървета, напомняйки ми за млад бамбук, чиито горни клони се съединяваха с огромни цветни лъкове на любопитно катерещо растение, образуващи грациозен навес.

Във въздуха се носеше опияняващ аромат. Не можех напълно да изразя своето възхищение в думи. Говорехме за красотата на ландшафта като цяло, както се вижда от този ъгъл на Министерството на Възстановяването, когато Лусиана ни повика обратно в къщата за леко хранене.

Запленен от простата и сърдечна атмосфера, не можах да намеря думи, които да благодаря на моя домакин. След приятелски разговор, Тобиас се усмихна:

- Моят приятел Андре е новодошъл в нашето министерство и вероятно още не знае миналото на семейството ми.

Всички ми се усмихнаха и, забелязвайки мълчаливия ми интерес, главата на домакинството продължи:

- Всъщност има няколко семейства, подобни на това тук. Виждаш ли, аз бях женен два пъти. - добави той и посочи добросърдечно двете дами.

- Да наистина. - Заекнах аз, изключително объркан, - искаш да кажеш, че и Хилда, и Лусиана са споделили преживяването ти на Земята.

- Точно така. - отговори той спокойно.

Хилда се обърна към мен и каза извинително:

- Трябва да извините нашия Тобиас, брат Андре. Винаги, когато забавляваме новодошлите от Земята той винаги започва да говори за миналото.

- И защo не? - попита Тобиас хубаво. Не трябва ли да бѐде мотив за правдива радост да победим чудовището на ревността, придобивайки поне малко истинска братска любов?

- Проблемът наистина засяга всички ни. - отбелязах аз. - Има милиони хора на Земята, които два пъти са правели свещени брачни обети. Как бихме разрешили такъв деликатен сантиментален проблем в лицето на духовното оцеляване? Знаем, че физическата смърт просто трансформира, без да унищожава, и че духовните връзки продължават неразрушими през безкрайността. Как да продължим, тогава? Да заклеим мъжа или жената, защото са се оженили повече от веднъж? Ще намерим милиони същества при същите обстоятелства. Често съм се чудил на пасажа в Евангелието, в който Учителят, като се позовава на брака във Вечността, ни обещава живота на ангелите.

- Трябва обаче да помним, - добавили любезния домакин, - с цялото уважение към нашия Господ, че все още не сме в сферата на ангелите, а в сферата на дезинкарнираните хора.

- Но как можем да се справим с такъв проблем тук? - попитах аз.

- Много просто. Знаем, че между ирационалното животно и рационалния човек има серия от позиции в градация. По същия начин, между нас и ангелите има едно голямо разстояние за изминаване. Ето защо можем ли ние да се стремим към компанията на такива ангелски същества, ако не сме поне братски настроени един с друг?

Разбира се, има пътешественици със силно сърце, които с върховно усилие на волята се изправят и превъзможват всяка пречка, която срещат. Мнозинството обаче не може да се справи без мостове или благотворителна помощ от посветени водачи. Поради тази истина случаите от този род се уреждат чрез истинско братство, като се има предвид, че истинският брак, съюза на душите, никога не може да бѐде нарушен.

Лусиана, която мълчеше досега, се включи:

- Въпреки това, справедливо е да добавим, че дължим сегашното си състояние на щастие и разбиране на Хилда и нейния дух на любов и себеотрицание.

Но жената на Тобиас запротестира със скромно достойнство:

- О, Моля ви. Не ми давайте добродетели, които не притежавам. Но за да може нашият гост да се поучи от болезненото ми обучение, ще се опитам да обобщя нашата история.

С встъпителен жест тя започна трогателната си история:

- Тобиас и аз бяхме женени, докато все още бяхме много млади, с уважение към свещения духовен афинитет, който почувствахме. Не мисля, че е необходимо да описвам щастията на две души, които, обединени от истинска любов, са обединени от светите обети на брака. Смъртта обаче изглеждаше ревнива към нашето голямо блаженство и завърши физическия ми живот, когато се роди

второто ни дете. Нашата мъка беше неопишуема. Тобиас плачеше безнадеждно, докато аз се чувствах неспособна да контролирам собственото си отчаяние.

Ах, тъжните дни, прекарани в долната зона, упорито вкопчила се за съпруга си и за двете си деца, глуха за всички увещания, които ми изпращаха моите духовни приятели. Искях да се бия, като кокошка-майка, която защитава гнездото си, но осъзнах, че Тобиас трябва да реорганизира дома и децата да имат нужда от майчината грижа. Доведената ми сестра, която беше неомъжена, не можеше да понася децата, а готвачката само се преструваше на отдадена към тях. Двете млади медицински сестри бяха ненадеждни момичета, неспособни да поемат някакви сериозни отговорности.

Изправен пред тази непоносима ситуация, Тобиас вече не можеше да отлага спешното решение и една година след смъртта ми се ожени за Лусиана. Ако знаеш само как се борих срещу него, аз бях като ранен тигър! В моето невежество отидох толкова далеч, че се борих с бедното момиче, опитвайки се да я убия.

Точно тогава Исус, в Своята велика милост, ми осигури провиденческата визита на баба ми по майчина линия, която беше починала толкова много години по-рано. Бях силно изненадана, когато я видях да идва малко небрежно, сякаш без специална цел. Тя седна и ме привлече в скута си, точно както преди, когато бях дете.

Тогава ме попита със сълзи на очи: "Добре, дете мое... Каква е твоята роля в живота, ти лъвица ли си или душа, осъзнаваща Бога? Не виждате ли, че нашата сестра Лусиана действа като майка на децата ти, поддържа къщата ти, грижи се за градината ти и се нагажда към настроенятия на твоя съпруг? Мислиш ли, че тя не е достатъчно добра, за да стане негов временен спътник в житейските борби? Това ли е начинът да покажеш благодарността си за божественото благоволение и да възнаградис тези, които ти служат? Искаш да приемеш Лусиана като един роб, но да я презираш като сестра ли? Хилда, забрави ли ученията на Разпнатия? Моят бедна, заблудена внучка."

Обгръщайки ръце около врата на баба си, аз изплаках сърцето си. Напуснах стария си дом в нейната компания и дойдох да служа в тази благословена духовна колония. Лусиана стана като една от моите дъщери и аз започнах да отдавам цялата си енергия на сериозно учение и на моралното усъвършенстване на моя вътрешен аз.

Тобиас отгледа друго семейство, което също стана мое чрез свещените връзки на духа. Опитах се да помогна на всички в стария си дом без изключение. С течение на времето Тобиас се присъедини към мен и накрая, за наша голяма радост, Лусиана също пристигна. Това, приятелю, е нашата история.

- Но Хилда не ти каза тя през какво трябваше да премине, за да ме научи на нейния пример. - добави Лусиана.

- Сега не. - възрази жената на Тобиас, - галейки ръката на Лусиана.

Лусиана продължи с усмивка:

- Благодарение на Исус и на Хилда аз научих, че съществуват различни видове бракове: тези на любовта, на братските мотиви, на изпитанията, и на задълженията. В деня, когато Хилда ми даде прошка с една братска целувка, аз усетих, че сърцето ми се откъсна от чудовището на ревността. Духовният брак създава една връзка между душите, докато други, макар и свещени, са просто завети поради задължение, необходими за поправката на минали грешки при изпълнението на изкупителните процеси.

- И така, ние организирахме нашия нов дом, базиран на истинско братство, - добави Тобиас.

- Как се правят браковете тук? - попитах аз, възползвайки се от една пауза.

- Чрез вибрационната комбинация, - обясни любезно Тобиас, - или за да го направя по-ясно, с перфектна съ-настройка.

Неспособен да контролирам любопитството си и забравяйки добрите маниери, аз продължих:

- Но какво точно е положението на Лусиана?

- Когато се и омъжих за Тобиас, един вдовец, аз трябваше да знам, че нашият съюз вероятно ще бъде братски. И все пак ми струваше много страдание, за да разбера това. Всъщност е съвсем логично да се заключи, че когато една двойка страда от безпокойство, неразбирателство и тъга, техният брак е само физически съюз, а не духовна връзка.

Все още имах и друг въпрос, но не можах да намеря думи, за да го изразя, без да изглеждам неправомерно недискретен.

Хилда обаче усети мислите ми:

- Не се притеснявайте, Лусиана вече е духовно сгодена. Нейният спътник от много земни съществувания се върна във физическата сфера преди няколко години и тя ще го последва следващата година. Мисля, че щастливата среща ще бъде в Сао Пауло.

Всички се усмигнахме радостно. В този момент Тобиас бе призован в Залите на Поправителното да се погрижи за сериозен случай. Така нашия приятен разговор стигна до рязък край.

Глава 39

КОНСУЛТАЦИЯ С ЛАУРА

Случаят с Тобиас ми направи дълбоко впечатление. Споменът за дома му, организиран според новите принципи на братския съюз, преследваше ума ми. В края на краищата, аз все още се считах за глава на земно домакинство и можех да си представя колко е трудно, ако се озова в подобна позиция. Ще имам ли

смелостта да последвам примера на Тобиас? Не мисля. Не можех да се видя толкова способен да се притеснявам за скъпата ми Зелия, нито пък да приема такава налагане от нейна страна.

Моите наблюдения на домакинството на Тобиас измъчваха ума ми и не можах да намеря задоволителен отговор на въпросите си. Чувствах се толкова объркан, че на следващия ден реших да направя посещение на Лизиас в свободното си време, за да се консултирам с Лаура, на която имах доверие като майка.

Бях посрещнат с голяма радост и трябваше да чакам възможност да говоря спокойно с майката на моя приятел. Когато младите хора заминаха за обичайните си вечерни забавления, аз се озовах сам с моя щедър приятел. Макар и смутен, й казах какво ме тревожи. Тя слушаше внимателно и отговори с усмивка:

- Беше прав да дойдеш да обсъдиш с мен този въпрос. Решението на всяко търсене на душата изисква приятелско сътрудничество.

След кратка пауза тя продължи:

- Случаят на Тобиас е само един пример за безброй подобни споразумения тук и в други духовно развити общности.

- Но това шокира чувствата ни, нали? - отбелязах сериозно.

- От чисто човешка гледна точка, тези неща са дори скандални; обаче, скъпи приятелю, сега ние трябва да разгледаме преди всичко принципите от духовно естество. За това, Андре, ние трябва да се опитаме да разберем еволюционните фази на живота. Тъй като трябва да претърпим дълъг период на животинско съществуване, не можем да очакваме да се отървем изцяло от него изведнъж. Отнема векове, за да се издигнем от долния слой. Сексът е една от най-неразбраните от божествените способности. За това за момента, няма да ти е лесно да разбереш развитият аспект на вътрешната организация, която си посетил вчера. Все пак може да си сигурен, че там цари голямо щастие, чрез атмосферата на разбиране между изпълнителите на земната драма. Не всички успяват да заменят оковите на тъмнината с връзките на светлината за толкова кратко време.

- Но това общо правило ли е? - попитах аз. - Дали всички мъже и жени, които са се женили повече от веднъж, реорганизируют своя дом тук, за да включат всички онези, с които може да са създали връзки на привързаност?

- Не бързай със заключения, - продължи търпеливо Лаура - Карай бавно. Мнозина могат да почувстват обич, но да нямат афинитет (сходство). Трябва да имаш предвид, че вибрационните условия тук са много по-важни, отколкото на Земята. Случаят на Тобиас е пример за победата на истинското братство, спечелена от три души, които се борят за придобиване на едно извисено разбиране. Който не се съобразява със закона на братството и взаимното уважение, автоматично ще му бъде забранено да преминава тези граници. Мрачните райони на Сенчестата Зона са пълни със субекти, които не успяха в подобни изпитания. Докато продължават да мразят, те остават като едни нестабилни игли на компас, движени от всяко антагонистично влияние.

По същия начин, ако те не разбират истината, те попадат под ръководството на лъжите и не могат да влязат в зоните на висши духовни дейности. Безбройни са тези, които страдат дълги години без духовно облекчение, само защото не искат да се съобразяват със законите на праведното братство.

- Какво се случва тогава? - попитах аз, когато Лаура се спря за кратко, - тъй като бедните души на такива изпитания не са допуснати до духовните общности на възвишеното чиракуване, те къде живеят?

- След истински адски мъки от собственото си нисше творение, - продължи тя, - те се връщат във физическата сфера, за да започнат отново урока, който не биха научили в духовния план. Божествената милост им дава нови тела и пълно забравяне на миналото. Тогава те ще получат чрез кръвни връзки тези, които те умишлено избягват от омраза или неразбиране. По този начин можем да осъзнаем и оценим повече трансценденталното значение на призивите на Исус, когато Той ни съветва да търсим незабавно помирение с нашите противници. Ние трябва да следваме този съвет за свое собствено добро. Тези, които умеят да използват времето си мъдро, могат, при приключване на земната си кариера, да постигнат възвишени условия на духа с една небезпокойна съвест. Въпреки че може да се наложи да се върнат към плътта, тежестта им от изпитания и скърби ще бъде значително по-лека.

Много духове ще прекарат векове, опитвайки се да преодолеят горчивите чувства на омраза и негодувание по време на тяхното земно пребиваване, само за да се върнат към тях отново при повторното връщане в духовния свят. Проблемът с прошката, според Исус, е изключително сериозен и не може да бъде осъществен само с устно служение, защото докато повърхностното помилване е само въпрос на думи, докато онези, които наистина биха простили, трябва да се заровят дълбоко в себе си и да изхвърлят отровните утайки от предишни времена.

Лаура замълча, сякаш размишляваше върху широко обхватното значение на дълбоките концепции, които току-що бе изразила.

Аз се възползвах от паузата, отбелязвайки:

- Преживяването на брака е много свещено за мен.

Приятелката ми не беше изненадана от наблюдението ми и отговори:

- На духовете, които все още преживяват прости животински преживявания, нашият разговор трябва да бъде лишен от всякакъв интерес, но ние, които вече сме научили значението на просветлението с Христос, трябва да вземем под внимание не само преживяването на брака, но и всички сексуални преживявания, тъй като те силно влияят върху живота на душата.

- Жена ми винаги е заемала свещено място в сърцето ми, преди всички други емоционални връзки.

Въпреки това, при тези думи, като си спомних миналото си като обикновен човек, не можех да не се изчервя.

Сега чувайки майка на Лизиас аз си спомних почитаните във времето думи от Стария завет: Не пожелавай къщата на ближния си, нито жена си, нито слугата му, нито слугинята му, нито оселът му, нито волът му, нито каквото и да е друго, което е ближния ти....

Изведнъж, изправен пред случая на Тобиас, аз не можех да продължа.

Лаура усети вътрешното ми смущение и продължи:

- Навсякъде, където задачата за коригиране на грешките е обща за всички, трябва да има място за голямо братско разбиране и дълбоко уважение към Божествената Милост, която ни предлага толкова много възможности да изработим нашите поправки. За създаването, което вече е придобило някакво духовно просветление, всяко сексуално преживяване придобива едно неподозирано значение. Ето защо никоя истинска изкупителна мисия не може да бъде изпълнена без едно праведно братско разбиране. Преди малко чух един високо развит инструктор в министерството на издигането да заявят, че ако той е способен, той ще се материализира на физическия план, за да научи представители на религиозните вероизповедания като цяло, че, за да бъде божествена, всяка благотворителност трябва да бъде основана на братство между хората.

След това домакинята приключи разговора ни, като ме покани да видя Елоиза, която все още беше затворена в стаята си. След краткото посещение на младата новодошла от физическия план, където с удоволствие забелязах подчертано подобрене, аз се върнах в Залите на Поправителното, потопен в дълбок размисъл.

Вече не се интересувах от поведението на Тобиас, нито от отношението на Хилда или Лусиана. Бях изпълнен с едно дълбоко благоговение пред всеобхватния въпрос за човешкото братство.

Глава 40

КАКВОТО ПОСЕЕТЕ, ТОВА ЩЕ ПОЖЪНЕТЕ

Не знаех как да обясня желанието си да посетя Женското Отделение на Залите на Поправителното. Въпреки това говорих с Нарсиза за това и тя веднага предложи да ме заведе там:

- Когато нашия Отец ни призове на определено място, - каза тя любезно, - наистина там ни очаква работа. Всяка ситуация в живота има желан край. Не забравяй да наблюдаваш този принцип при привидно случайни посещения. Докато мислите ни се обръщат към практиката на доброто, няма да е трудно да идентифицираме божествените предложения.

В същия ден тя и аз отидохме да намерим Немезия, много уважаемата началничка на Женското Отделение. Не беше трудно да я открием. В отделението видях редици жени в безупречно добре поддържани легла, всички те жалки човешки развалини. Тук-там чувах дрезгави викове и агонизиращи възклицания. Немезия, която излъчваше същата доброта като Нарсиза, ме приветства сърдечно.

- Предполагам, че вие вече трябва да сте свикнали с тези сцени. Ситуацията е почти същата в Мъжкото Отделение.

И с изразителен жест към нейната спътничка продължи:

- Нарсиза, моля те, покажи на нашия брат всички различни части, които мислиш, че може да са образователни за него? Отделението е отворено за вас.

По пътя си започнахме да обсъждаме човешката суета, която винаги е склонна към физически удоволствия и си припомнихме наблюдения и уроци по темата.

Стигнахме до Палата Седем, където видях редици жени, които лежаха в дълъг ред легла, всяко от тях еднакво отдалечено от останалите. Проучвах лицата им, когато една хвана окото ми. Коя би могла да е жената с това особено озлобено лице? Тя изглеждаше преждевременно остаряла и похабена, устните ѝ трепнаха с разочарован израз на ирония и примирение. Очите ѝ бяха замъглени и наскърбени, а погледът ѝ изглеждаше дефектен. С тежко сърце аз неспокойно претърсих паметта си. След няколко минути си спомних за нея, това беше Елиза от миналото ми, същата Елиза, която познавах в младостта си. Страданието я беше променило, но в ума ми нямаше никакво съмнение.

Идеално си спомнях деня, в който бедното момиче беше доведено от стар приятел на майка ми в нашата къща за да постъпи на служба.

В началото нямаше нищо необичайни в отношенията ни, но постепенно ние се забравихме. Злоупотребявайки с отношенията между този, който нарежда, и този, който служи, ние ставахме все по-интимни. Елиза изглеждаше лекомислена и фриволна и когато ние бяхме

сами тя често споменаваше предишните си безотговорни приключения, разрушавайки последните бариери на само-въздържание между нас.

Един ден майка ми ме повика да ми потърси сметка. Такава интимност, призоваваше ме тя, не беше на добро. Беше съвсем правилно да бъдеш любезен и щедър към прислужницата, но нашите отношения трябваше да останат в разумни граници. Беше твърде късно. Ние вече бяхме излезли извън тези граници и скоро Елиза, без да има смелостта да ме обвини в лицето, напусна дома ни.

Времето мина и епизодът се отдалечи в паметта ми като обикновен инцидент от живота ми. Но, както и всичко останало, тя не беше заличена от ума ми, и ето

тук беше Елиза пред мен, потисната и смирена. Къде беше живяло това окаяно създание, което толкова рано в живота беше преживявало такива страдания?

Откъде беше дошла? Този случай не приличаше на случая на Силвейра, където имах споделена отговорност с баща ми. Тук дългът беше мой. Аз бях нервен и засрамен от обвиняващите спомени, и като дете

нетърпеливо да му бъде простено за прегрешението, аз се обърнах към Нарсиза за напътствие.

Понякога се възхищавах на доверието, което тези свети жени, вдъхновяваха у мен. Аз може би никога не бих имал смелостта да помоля министъра Кларенсио за обясненията, за които помолих майката на Лизиас. Вероятно бих действал различно, ако в този момент бях в компанията на Тобиас. Като се има предвид, че една великодушна и християнска жена винаги е майка, аз отворих сърцето си на

любезната сестра, която изглеждаше, от начина, по който ме погледна, да разбира всичко.

Когато започнах да говоря, едва можех да сдържам сълзите си. Бях само по средата на болезнената ми изповед, когато тя ме прекъсна:

- Не трябва да продължаваш, Андре. Вече мога да позная края на вашата история. Аз напълно осъзнавам моралното ти мъчение от моя личен опит. Въпреки това, не трябва да се отдаваш на разрушителни мисли. Понеже Господ ти е дал възможността да срещнеш тази сестра, трябва да е защото Той мисли, че е време да изплатиш дълга си.

- Не се страхувай - каза тя и усещайки нерешителността ми. - Иди при нея и се опитай да я утешиш. Помни, братко, че винаги намираме плодовете на доброто или злото, което сме посели. Това твърдение не е просто доктринална фраза, а универсална реалност. Научих много от подобни ситуации. Благословени са длъжниците, които са готови да платят.

Като видя, че вече бях решил да изкупя греха си, тя добави:

- Продължавай, но не и казвай кой си за момента. Остави това за по-късно, когато вече си успял да ѝ помогнеш. Няма да е трудно, тъй тя ще продължи да бъде почти спяпа за още известно време. По нейната аура аз мога да класифицирам бедната като една от онези нещастни паднали жени и сломени майки.

Приближихме се до леглото на Елиза и започнах да ѝ говоря утешително. Тя ни разказа името си и че е била докарана в Залите преди три месеци.

Решен да се смиря себе си пред Нарсиза, така че урокът да бъде незаличимо записан е душата ми, аз попитах:

- Трябва да сте претърпели много, Елиза. Беше ли вашият живот нещастен?

Усещайки любезния тон на въпроса ми, тя ми се усмихна примирено и каза:

- Болезнените преживявания винаги са красноречиви примери.

Аз отговорих.

Пациентката, която беше претърпяла дълбока морална трансформация, размишляваше за известно време, сякаш извикваше миналото, и започна своята история:

- Загубих живота си като всички онези безразсъдни жени, които разменят благословения хляб на работата си за отровната жлъч на илюзията. Родена бях в изключително беден дом, и все още бях много млада, когато влязох на служба в дома на един заможен бизнесмен. Той имаше син, който беше млад колкото мен. Там животът ми претърпя голяма промяна. Между синът му и мен постепенно се разви една неправомерна интимност, докато накрая цялата реакция от моя страна би била безполезна. Забравих, че Бог никога не отказва работа на тези, които искат да живеят достойно и се предадох на поредица от болезнени преживявания, които няма нужда да споменавам. Вкусих хубавите материални удобства, лукс, удоволствия и гей компания. Но скоро те бяха последвани от омраза, венерически болести, хоспитализация, изоставяне и разочарование. В края дойде слепотата и физическата смърт.

В голямо отчаяние аз се скитах дълго време, докато един ден се помолих толкова горещо на Богородица, че заради нея някакви небесни пратеници ме спасиха и ме доведоха тук в този щедър дом на помощ.

- А кой е този човек, който те е направил толкова нещастен? - попитах аз разтърсен до сълзи.

Чух името си и това на родителите си и я попитах с тревога дали го мрази:

- През цялото ми минало страдание аз го проклинах със смъртна омраза; но Сестра Немезия ме промени. Сега осъзнавам, че не трябва да го мразя, защото това би означавало да мразя себе си, защото в моя случай вината трябва да бъде споделена между нас. И аз не трябва да упреквам никого.

Докоснати от нейното смирение, аз я хванах за ръката. Една сълза на съжаление и разкаяние падна върху нея.

- Слушайте, приятелко - казах със силна емоция - моето име също е

Андре и аз искам да ви помогна. От сега нататък можете да разчитате на мен. Ще направя всичко, което мога за вас.

- А гласът ви - отбеляза тя, изискано - е като неговия.

- Досега - продължих аз, - не съм имал семейство, така да се каже, тук, в Наш Дом. Така че вие ще бъдете моята скъпа сестра и можете да разчитате на моето отдадено приятелство.

- О, колко съм ви благодарна! - възкликна тя и изсуши очите си, които се озариха от лъчезарна усмивка: - Толкова дълго време не бях чувала мил глас, който да ме утеши с нежни думи. Нека Исус ви благослови.

В този момент, когато сълзите ми падаха изобилно, Нарсиза, в майчински жест, взе двете ми ръце и повтори думите на Елиза:

- Нека Исус те благослови.

Глава 41

Призив за борбата

През първите дни на септември 1939 г. Наш Дом като няколко

други духовни колонии, свързани с американската цивилизация, пострадаха от удара на противоречивите течения в света на инкарнираните. Втората Световната война бе на път да започне и щеше бъде също толкова тревожна в духовните сфери, колкото разрушителна на физическия план. Сред нас имаше значителни разговори за войната в перспектива. Много от нас едва успяваха да прикриват ужаса си от предстоящия социален катаклизъм.

Отдавна се знаеше, че великите братства на Изтока издържаха на антагонистичните вибрации на Япония и преживяваха изключителни

трудности. Но сега, любопитни факти с подчертано образователно значение можеха да се наблюдават. Точно както благородните духовни кръгове на стара Азия действаха мълчаливо, Наш Дом започна да се подготвя за същия вид работа. Най-напред Губернаторът издаде ценни призови, отнасящи се до братството и съчувствието, особено подчертавайки необходимостта от особена грижа в нашите мисли, и в ограничаването на негативните сантиментални импулси. Видях, че еволюирали духове при тези обстоятелства гледат на агресорите не като на врагове, а като на нарушители на вселенския ред, чиято престъпна дейност трябва да бъде ограничена.

- Колко нещастни са народите, които се опияняват от виното на злото. - ми каза Салустийус, - Временните победи, които могат да спечелят, ще бъдат толкова много стъпки надолу към тяхното разрушение и инструменти за тяхното последно поражение. Когато една нация провокира война, тази нация въвежда безредие в Дома на Отца и ще плати скъпо за него.

Забелязах, че по-висшите зони на живота се издигат в оправдана защита срещу нападенията на силите на невежеството и тъмнината, които събрани разпространяват анархия и разруха. Бях информиран от колегите си, че такава агресивна страна естествено се превръща в мощно ядро, централизирайки силите на злото. Пренебрегвайки огромните опасности, на които се излагат, техните племена, освен благородните и мъдри духове сред тях, са опиянени от своя контакт с елементите на извратеност, които те самите са призовали от тъмните райони. Големи работни общности стават инструменти на престъпността. Адски

легиони се спускат върху големите центрове на колективния прогрес, превръщайки ги в места на жестокост и ужас. Но докато силите на мрака обсаждат умовете на агресорите, духовните групи от еволюиралите сфери ускоряват помощта на жертвите.

Ако ние съжаляваме за един човек, който действа в противовес на закона за доброто, още повече трябва да съжаляваме една нация, която забравя правосъдие.

Един следобед, няколко дни след първите експлозии на бомби на полски територия, аз бях в Залите на Поправителното с Тобиас и Нарсиза,

когато за повече от петнадесет минути се чуваше едно незабравимо изявление. Дълбока емоция ни обзе всички.

- Това е призив от много висша сфера към службите в помощ на Земята - любезно обясни Нарсиза.

- Това е сигнал, че войната не може да бъде избегната, тя ще доведе до ужасни последици за човечеството - възкликна Тобиас, разтревожен, - независимо от разстоянието, целият психичен живот на Америка произхожда от Европа. Ние ще имаме трудна задача да запазим Новия свят.

Призивът на рога продължи със странни, вълнуващи модуляции. Аз

забелязах, че една дълбока тишина е паднала над Министерството на Възстановяването.

Забелязвайки тревожното ми изражение, Тобиас обясни:

- Когато рога призовава с алармиращи звуци в името на Господа, ние трябва да заглушим всички шумове тук, за да можем да чуем призива му в дълбините на нашите сърца.

Когато последните ноти на мистериозния инструмент умряха, ние излязохме в големия парк, за да наблюдаваме небето. Дълбоко разтърсен, аз видях безброй светли точки, които приличаха на прекрасни малки глобуси, да сияят в небето.

- Рогът - добави Тобиас, също толкова развълнуван, - звучи от бдителни същности на много високо ниво.

Връщайки се в Залите силните звуци от улиците на по-високите зони на Колонията привлякоха вниманието ми. Тобиас даде на Нарсиза да отговаря за някои важни мерки за пациентите и ме покани да отида да гледам оживените улици с него. При преминаване през горните етажи, по пътя към Площада на Правителствения Дом, ние забелязахме интензивна дейност във всички отдели.

Виждайки моето любопитство, Тобиас обясни:

- Тези тълпи отиват в Министерството на Комуникациите за новини.

Рогът, който току-що прозвуча се явява само при изключително сериозни случаи. Ние знаем, че той обяви война, но е възможно Министерството на Комуникациите да може да ни даде някои подробности. Погледни тази група, която премина...

Двама мъже и четири жени вървяха край нас и говореха оживено:

- Можете ли да си представите какво ще стане с нас в Момента на Помощта? - попита една жена, - За много месеци броят на петициите, които получавахме беше необичаен. Беше трудно да се поддържа работата.

- А какво ще кажете за нас във Възстановяването? - възкликна по-възрастния от двамата господа - Всички наши дейности са значително увеличени. В моят отдел бдителността срещу вибрациите на тъмните области изисква непрекъснато усилие. Чудя се с какво ще ни изненадат следващия път.

Тобиас леко докосна ръката ми и шепнеше:

- Хайде да чуем какво казват някои от другите групи:

- Възможно ли е европейската война да засегне всички нас?

Другият, който изглеждаше забележително уравновесен, отговори спокойно:

- Не виждам причина да прескачаме към прибързано заключение. Засега там не е нищо ново, а е увеличаване на работата, което в действителност е една благословия. Що се отнася до останалите неща те изглежда следват своя курс. Болестта ни учи да ценим здравето, а неприятностите ни дават храна за размисъл. Китай е под огън от известно време вече, но въпреки това не сте показали никакви признаци на опасения.

- Но сега - обясни доста смутеният му спътник - изглежда ще трябва да променя плана си за работа.

- Хелветиус, Хелветиан - усмихна се другият и отговори: - Нека сега забравим за моя план за работа и да мислим за нашия план за работа.

Аз се обърнах към Тобиас, който привличаше вниманието ми към три жени отляво, които бяха в същата посока. Сцената беше живописна дори тук, в една вечер на тревожно очакване.

- Ужасно съм притеснена за това - каза най-младата от трите дами,- защото Еверард не трябва да се връща от планетата точно сега.

- Но изглежда - отвърна една от приятелките й - че войната няма да достигне полуострова. Португалия е далеч от седалището на войната.

- Но - запита третата - защо се тревожите за пристигането на Еверард? Какво може да се случи, ако дойде тук?

- Страхувам се, че той ще поиска от мен да съм като негова съпруга, това не мога да го понеса. Той е толкова невеж и не мога да издържа отново на жестокостта му.

- Не бъди глупава - отговори втората. - Забравила ли си, че той ще бъдат държани в Ниските Зони, или някъде на по-лошо?

- Горката! - каза Тобиас и се усмихна. - Тя се страхува от освобождаването на един безсъвестен и жесток съпруг.

След известно време, което прекарахме да наблюдаваме духовното множество, стигнахме до Министерството на Комуникациите. Ние чакахме пред огромните сгради, използвани за информационни услуги. Хиляди лица бяха притеснени и се блъскаха помежду си. Всички те искаха информация и разяснения и така беше невъзможно да ги задоволиш. Изключително изненадан от силния шум, видях някой на балкона горе в една от сградите, който ги молеше за тяхното внимание. Беше стар мъж с внушителен външен вид. Той обяви, че Губернаторът ще направи обръщение в рамките на десет минути.

- Това е Министър Еспиридиан - информира ме Тобиас.

Шумът и объркването утихнаха и чухме гласа на Губернатора чрез многобройни високоговорители:

- Братя от Наш Дом, не се поддавайте на агитация в мисъл и дума. Скръбта не е конструктивна; безпокойството няма да ни вдигне. Ние трябва да знаем как да бъдем достойни за призива на Господ. Нека се подчиняваме на Божествената Воля и мълчаливо да работим на нашите постове.

Този ясен и завладяващ глас, който говореше с авторитет и любов, имаше изключителен ефект върху тълпите. В кратък период от един час цялата колония се бе върнала към обичайното си спокойствие.

42 ГЛАВА

ОБРЪЩЕНИЕТО НА ГУБЕРНАТОРА

В неделята след призива на рога Губернаторът обеща да участва в редовната молитва на среща в Министерството на Възстановяването. Основната причина за посещението, обясни Нарсиза, беше подготовката на нови училища в помощ в Министерството на Помощта и на центрове за обучение в Министерството на Възстановяването.

- Въпреки, че конфликтът е толкова далеч - каза Нарсиза, - някой трябва да организира специализирани услуги за първа помощ, както и подходящо обучение срещу страха.

- Против страха? - попитах аз, изненадан.

- Да. Може да не знаеш колко е висок процента на човешките животи угаснали само от разрушителните вибрации на ужаса, които са

заразни, както всяка опасна епидемична болест. Ние класифицираме страха като един от най-лошите врагове на човечеството, защото се установява в най-вътрешните кътчета на душата и подкопавайки нейните най-дълбоки ресурси на сила.

Отбелязвайки учудването ми, тя продължи:

- Бъди спокоен. При извънредни ситуации като тази правителството оценява обучението срещу страха далеч над курсовете за сестрински грижи. Спокойствието гарантира успех. По-късно ще осъзнаете огромното значение на тези мерки.

Не намерих нищо, за да ѝ отговоря. В навечерието на въпросния

ден, имах честта да бъда избран, заедно с много други, да чистим

и украсяваме голямата зала, предназначена за ползване от най-големия лидер на Колонията. Бях разбираемо обезпокоен, тъй като щях да се срещна за първи път с благородния наставник. Не бях сам в чувствата си. И много от моите спътници бяха в същото състояние като мен.

Изглеждаше, че социалният живот на нашето министерство е започнал да се центрира около голямата естествена зала от зората на тази неделя, когато каравани започнаха да пристигат от всички отдели в Министерството на Възстановяването. Най-добрият хор на Храма на Правителствения Дом, заедно с хора на момчетата от училищата на Министерството на Изясняването започнаха церемонията с чудесен химн, озаглавен Винаги с теб, Господи Исусе, изпят от две хиляди гласа.

Последваха и други изключително красиви химни, които изпълваха залата със своята небесна музика. Нежното шумолене на ароматния бриз изглеждаше отговаряше на меките ноти.

Целият персонал на Възстановяване получи привилегии за вход в

огромната зелена зала, защото молитвеното събрание беше посветено на тях. Повечето други министерства бяха представени от делегации. За първи път имах възможност да видя работници от Министерствата на Издигането и Божествения съюз, който изглеждаха облечени в ярък светлинен блясък. Красотата на тържествата надхвърли всичко, което можех да си представя. Музикални инструменти с възвишена вибрационна сила изпълваха атмосферата с меки мелодии.

В десет часа Губернаторът влезе, придружен от дванадесетте Министри на Възстановяването. Никога няма да забравя благородната и внушителна фигура на този старец, със снежнобяла коса и забележително бляскави очи, чието лице сякаш отразяваше, както мъдростта на възрастта, така и енергията на младежа; нежността на светеца и спокойствието на добросъвестния и справедлив

администратор. Висок и слаб в блестящата си бяла туника, той се облегна на един човек от персонала, въпреки младежката си походка.

Удовлетворявайки моето любопитство, Салустиус ми каза:

- Губернаторът винаги е предпочитал патриархалните нагласи, защото той вярва, че човек винаги трябва да се управлява с бащинска любов.

Когато зае почетното си място, детските гласове изпяха химна На Теб, Господи, Нашите Животи, придружен от мелодичните звуци на

арфи. Енергичният и любящ старец хвърли поглед към претъпканите хиляди пред него и отвори една светла книга:

- Евангелието на нашия Господ Исус Христос, - ми каза приятелят ми.

След като внимателно избра страница, той зачете бавно:

- "И ще чуете за войни и за слухове за войни; Внимавайте да не бъдете смутени, защото всичко това трябва да стане, но това още не е края."

(Думи на Учителя, Матей, 24, стих 6).

С гласа си, силно усилен от електрически вибрации, губернаторът

призова благословенията на Христос. След това, след поздрав към представителите на Божественият съюз, Издигането, Изясняването, Комуникацията и Помощта, той се обърна към всички работници на нашите служби. Невъзможно е да опиша нежната, но твърда интонация на този незабравим глас, в същото време любящ и завладяващ, или да изразя на хартия възвишената цел на тези божествено вдъхновени коментари на Евангелието, вдъхновени от дълбокото почитането на свещените въпроси.

Завършвайки речта си, Губернаторът се обърна към Възстановяването и каза:

- Братя, чийто труд е по-тясно свързан със земните дейности, към вас се обръщам с личната си молба, очаквам много от вашето благородно посвещение. Нека дадем най-доброто от себе си в смелост и служение. Сега, когато легионите на тъмнината засилват трудностите на по-ниските

сфери, наложително е да запалим новите светлини, за да разсеем плътните сенки, скриващи Земята. За вас, служители на Министерството, аз посветих тази среща със сърдечно доверие. В момента, искам да се нагърбят с тази огромна задача не нашите братя, чиито умове вече функционират във висшите планове на живота, а вие, които все още носите част от световния прах върху сандалите си.

- Наш Дом се нуждае от тридесет хиляди работници, обучени в отбранителна служба, тридесет хиляди сътрудници, желаещи да се откажат от всички изисквания за почивка и лични съображения, докато нашата битка се води срещу освободените сили на невежеството и престъпността. Ще има много работа за всички в колебливите гранични региони между нас и долните нива; защото ние не можем да чакаме врага пред портите си.

В колективните организации, превенцията трябва да се разглежда като една съществена мярка за запазване на вътрешното спокойствие. Ние в Наш Дом сме над един милион души, посветени на по-висшия замисъл и

на нашите собствени морални подобрения. Ще бъде ли милосърдно да позволим нашата колония да бъде завладяна от милиони бунтовни духове? За това не трябва да има колебание в защитата на общото благо. Знаем, че много от вас мислят за Великият Разпнат в този момент. Да, Исус се предаде на тълпа от бунтовници и престъпници в името на изкуплението, но Той не предаде света на безредие и разруха. Всички трябва да сме готови на индивидуални жертви, но ние не можем да се откажем от своето жилище и да го оставим на злодеите.

Разбира се, нашата основна задача е братството и мира, любовта и помощта. Очевидно е, че ние разглеждаме всяко зло като загуба на енергия и престъплението като една болест на душата. И все пак трябва да имаме предвид, че Наш Дом е божествено наследство, което трябва да защитим с най-добрите енергии на нашите сърца и души. На това, което ние не можем да запазим, не сме достойни да се наслаждаваме.

Следователно, нека подготвим легиони от работници, за да отидем на мисии на братска любов на Земята и в Ниските Зони и Регионите на Мрака, които да учат, помагат и успокояват. Но преди всичко трябва да организираме тук в тази служба специално легион на отбраната, за да запазим нашите духовни постижения в нашите вибрационни граници.

Той продължи по този начин дълго време, подчертавайки важността на някои съществени мерки, които трябва да бъдат изпълнени, излагайки дълбоки съображения, които никога няма да мога да възпроизведа тук. Най-накрая завърши обръщението си чрез повтаряне на стиха от Матей, който той използва за начало, и отново призова благословиите на Исус на всичките си слушатели, така че никой от нас да не получи напразно божествените блага.

Развълнуван и очарован, аз слушах химн, който министър Венеранда

нарече Великият Йерусалим, изпят от децата. Като Губернаторът

слезе от катедрата в атмосфера на нова надежда, един нежен бриз, може би от далечни сфери, ни обсипа всички с прекрасни, сини и розови листенца, които се разтопяваха щом докоснеха челата ни, изпълвайки сърцата ни със силна радост.

Глава 43

ЕДИН НЕОФИЦИАЛЕН РАЗГОВОР

Празничната атмосфера все още преобладаваше в Министерството на Възстановяването въпреки заминаването на Губернатора и неговите най-близки съветници. Имаше много приказки за току-що приключилата церемония, и

стотици, в отговор на призива на нашия духовен лидер, се заявиха доброволци за усилената работа по отбраната. Потърсих Тобиас да се консултирам с него за възможността да последвам техният пример, но великодушия ми брат се усмихна на невинността ми и каза:

- Андре, ти тъкмо започна нова работа. Не бързай да искаш повече отговорности. Губернаторът току-що ни каза, че ще има работа за всеки. Не забравяй, че нашите Поправителни Зали са центрове на активна работа, както ден и нощ, а сега с тридесет хиляди работници пренасочени за постоянно бдение, и ще има големи липси в задния охраняващ пост, което ще трябва да се попълни по някакъв начин.

Възприемайки моето разочарование, моя любезен спътник добави с хумор, след кратка пауза:

- Горے главата. Винаги можеш да се запишеш в курса против страха.

Повярвай ми, ще ти бъде от голяма полза.

Междувременно Лизиас, който беше дошъл на фестивала в делегацията от Министерството на Помощта, ме потърси и с разрешението на Тобиас го последвах за един тих разговор.

- Срещал ли си министър Беневенуто, от Възстановяването? - попита той. - Този, който току-що е пристигнал от Полша?

- Страхувам се, че не съм имал удоволствието.

- Тогава да отидем да го намерим. Ще ви запозная с него. - продължи Лизиас споделяйки с мен вибрациите на своето голямо братско сърце. - Имах честта да го зачисля сред моите лични приятели от дълго време.

След няколко минути се озовахме в голям зелен парк, където Беневенуто обикновено работеше. Няколко групи посетители си говореха тук и там под широко разклонените дървета. Водейки ме до най-голямото скупчване, където министърът обменяше впечатления с няколко приятели, Лизиас ме представи с добри думи. Беневенуто ме приветства любезно и сърдечно ме включи в кръга си. Когато разговорът продължи, забелязах, че обсъжданата тема беше ситуацията на земята.

- Толкова болезнени бяха сцените, на които бяхме свидетели. Привикнали сме с мира в Америка, никой от нас не си е представял огромните трудности в работата на духовна помощ на бойните полета на Полша. Всичко е тъмнина и трудност там. Човек не може да очаква искри от вяра нито от агресорите, нито от мнозинството жертви, които се предаваха изцяло на отвратителните впечатления. Нашите въплътените братя ни не ни помагаша, а просто ни консумираха силата. Трябва да кажа, че от началото на работата си никога не съм виждал

такова ужасно масово страдание.

- А делегацията остана ли там за дълго? - попита с интерес един от присъстващите.

- Доколкото можахме. - Отговори министърът. - Главата на експедиция, нашият колега от Помощта смята, че е препоръчително да се посветим единствено на задачата, за да можем да се възползваме напълно от тази възможност. Страхувам се, че ние сме далеч от това да притежаваме изключителния капацитет на съпротивата на тези посветени служители, които работят там. Цялата първа помощ там работят ефективно, въпреки задушавашата атмосфера, наситена с разрушителни вибрации. Бойното поле, невидимо за нашите земни Братя, е един истински ад от неописуеми пропорции. Човешкия дух никога не показва така ясно обстоятелствата на една паднала душа, с всичките си дяволски характеристики, както във войната. Видях интелигентни и културни мъже, които полагат максимална грижа да локализират регионите на мирна дейност, за да се извърши това, което наричат директни попадения. Бомби с висока експлозивна сила унищожават търпеливия труд на редици години. Излъчванията от омраза се смесваха с отровните флуиди от оръжията и правеха почти невъзможна всякаква служба на помощ.

Но онова, което ни притесняваше най-много, беше жалкото положение на военните агресори. Тъй като бяха отрязани от техните телесни форми, повечето от тях преминаха под влиянието на силите на тъмнината и избягваха мисионерските духове, наричайки ги "Призраци на кръста".

- И не бяха ли спасени някои? - прекъсна го някой.

Министърът отговори подчертавайки:

- Винаги ще бъде възможно да се помогне на мирните лунатици в техния дом, но какво можем да направим с яростните безумци, освен да ги затворим в една лудница? Нямахме какво да се направи с такива лица, освен да ги оставим на бездните на тъмнината, където те ще бъдат принудени да променят своята психическа нагласа и да отворят умовете си към нова тенденция на мислене. За това е справедливо патрулите на Помощта да ограничават спасяването си до онези, които имат известна вероятност за усвояване на помощта Отгоре. Така, че скъпи приятели, виждате, че нашите наблюдения от всякъде погледнато, бяха наистина тъжни.

Възползвайки се от паузата в разговора, един от членовете на групата отбеляза:

- Липса на религиозна подготовка, приятели.

Беневенуто заяви:

- А развитата интелигентност не е достатъчна. Човек трябва преди всичко да просвети своят дух във вечните неща. Всичките вероизповедания са свещени в тяхната основа, и техните представители извършват божествена мисия, само когато преподават Истината на Бог. Те никога няма да могат да утолят духовната жажда на цивилизацията, ако те се отклонят в политическите или светски канали. Без божествения дъх, религиозен личности могат да вдъхновят уважение и възхищение, но никога вяра и упование.

- Но какво да кажем за общуванията с духа? - попита някой рязко. - Не са ли били първите прояви в Америка и Европа над повече от петдесет години? Не продължава ли това ново движение да разпространява вечните истини?

Беневенуто се усмихна, махна с ръка и продължи да обяснява:

- Доктрината на Духовете (Спиритизма) е нашата голяма надежда и във всяко отношение е Утешителя за инкарнирания човек, но напредъкът и все още е много бавен. Това е един божествен подарък, който повечето хора нямат очи да видят. Преобладаващ процент на новите посветени приближават божествения източник все още под въздействието на старите религиозни пороци. Те искат да извлекат ползите от нея, но не желаят да дадат нищо от себе си. Те се позовават на истината, но не отиват да я търсят.

Докато учените принизяват медиумите до обикновени човешки опитни мишки, многобройни вярващи действат, както определени пациенти, които, макар и напълно излекувани, вярват повече в болест, отколкото в здравето, и никога не успяват да се изправят на крака. С една дума, там те търсят материализиране на духове за изпълнение на временни феномени, докато ние тук прекарваме времето си в търсене на одухотворени хора за извършване на сериозна работа.

Играта на думите на министъра донесе добродушен отговор у слушателите му.

Глава 44

Тъмните региони

В добавка към щастието на това събиране, Лизиас ме изненада с неговата голяма култура и чувствителност. Той извири майсторски няколко стари песни на цитрата си, напомняйки ми за музиката на Земята. Какъв прекрасен ден! Още духовни радости следваха една след друга, като че ли бяхме в Рая. Когато най-сетне се озовах

сам с добрия ми приятел от Помощта, аз се опитах да му кажа за моите впечатления.

- Не се съмнявай - каза той, усмихвайки се, - че когато сме в компанията на онези, които обичаме, нещо успокояващо и конструктивно се случва вътре в нас. Това е подхранването на любовта, Андре. Когато душите се присъединяват към преследването на някой общ интерес, техните мисли се смесват, формирайки центрове на живи сили, чрез които, от общата вибрация, всеки член на групата ще получи своя дял на радост или страдание. Ето защо на планетата средата е такъв важен фактор в живота на всеки човек. Ние винаги ще се храним с това, което култивираме.

Ако се поддадем на чувствата на тъга, ние ще станем техни роби. Ако сме неправомерно погълнати от идеите за болест, ще пострадаме от техните

последствия. Няма мистерия. Това е закон на живота, който работи за добро или зло. Където преобладава атмосфера на братство, надежда, любов или радост, ние ще отнесем със себе си част от тези чувства. От друга страна, когато ние напускаме едно събиране, където низшите тенденции на егоизъм, суета или престъпност преобладават, ние отнасяме разрушителната вибрация на тези чувства.

- Ти си прав - възкликнах аз. - Виждам, че животът в земните домове е еднакво управляван от тези принципи. Когато има взаимно разбирателство, животът се превръща в състояние на небесно блаженство, но ако преобладават недоразумения и липса на доброта, домът става истински ад на Земята.

Лизиас се съгласи с усмивка. След това се възползвах от възможността да попитам за едно нещо, което ме озадачаваше.

- Губернаторът, в своето обръщение, спомена сферите на Земята, Зоната на Сенките и на Мрака. Аз досега никога не съм чувал споменаване на Мрака. Чудех се дали Зоната на Мрака може да е самата Сенчеста Зона, където аз самият бях прекарал няколко години скитащ се в гъстите сенки. Не идваха ли многобройните разстроени същности и пациенти от всякакъв вид в Залите на Поправителното от Сенчестата Зона?

Спомняйки си, че Лизиас ми беше дал ценна информация за моето собствено положение след като пристигнах в Наш Дом, му казах за съмненията и въпросите си.

Със забележително изражение на лицето си, приятелят ми обясни:

- Ние наричаме най-ниските региони, които познаваме с името "Мрак ". Нека приемем, че всички същества са едни пътници в живота: неколцина от тях напредват решително по пътя към основната цел на пътуването. Тези вече са духовно еволюирали и осъзнати за божествената същност в себе си, те напредват без колебание към своята върховна цел. Повечето, обаче, се задържат по пътя. Безбройни души прекарват векове, повтаряйки същото преживяване.

Докато първите напредват по права линия, другите се движат в един и същи кръг. Така се провалят, започват от начало и отново се падат

изложени на безкрайни превратности. Мнозина ще се заблудят в гората на живота, объркани от лабиринта, който те самите са прокарали. Към този клас принадлежат и милионите същества, скитащи в Сенчестите Зони.

Други, заради техните егоистични мисли, ходят в Мрак и често ще падат в пропасти, където ще останат за едно неопределено време. Виждаш ли сега?

Обяснението не можеше да бъде по-ясно. Впечатлен от дължината

и сложността на темата, продължих с въпросите си:

- Ами тези падания? Дали те се случват само на Земята? Само инкарнираните ли могат да бъдат хвърлени в пропасти?

След моментно размишление Лизиас отговори:

- Това е добро наблюдение. Където и да се намира, духът може да хвърли себе си в пропастите на злото. Въпреки това, в по-високите сфери защитите са по-силни. Затова и отговорността за извършената грешка е също по-голяма.

- Да, но - настоях аз, - мислех, че падането не би било възможно, освен на Земята. Струваше ми се, че божествената атмосфера, познанието за истината и по-висшата помощ ще бъде непогрешима защита срещу отровата на суетата и изкушението.

Моят приятел се усмихна и продължи:

- Проблемът с изкушението е по-сложен. Самата Земя е пълна с божествена атмосфера, познание за истината и небесна помощ. И все пак толкова много хора се борят с разрушителни битки, докато са заобиколени от подслона на дърветата и цъфтящите полета. Много други извършват убийства на лунна светлина, нечувствителни към успокояващия език на звездите. Други потискат по-слабите хора, докато слушат около себе си възвишени откровения на истината.

В действителност на Земята не и липсват изрази на божествено присъствие.

Думите на Лизиас потънаха дълбоко в моя дух. Вярно е, че по принцип, битки се водят през Пролетта и Лятото, когато Природата показва своите съкровища на цвят, аромат и светлина на земята и в небето, докато кражба с взлом и убийството предимно се извършват през нощта, когато луната и звездите обгръщат Земята в една атмосфера на небесна поезия. Повечето земни тирани са хора на голяма култура, които са обърнали гръб на божественото вдъхновение. Макар, че моето схващане за духовното падане се беше променило, моето любопитство още не беше

удовлетворено:

- Сега, Лизиас, можеш ли да ми дадеш идея къде се намира районът на Мрака? Ако Ниските Зони са свързани с човешкия ум, къде е това място на страдание и ужас?

- Навсякъде съществува сфера на живота. - Приятелят ми възобнови. - Пустотата е просто литературен образ. Навсякъде има живи сили и всеки вид същества се движи в една специална зона на живот.

След една кратка пауза, през която той сякаш се замисли дълбоко, продължи:

- Разбира се, както се случва с повечето от нас, ти постави сферата на живота след смъртта на физическото тяло в зоните точно над повърхността на земно кълбо, без да знаеш за тези под него. И все пак животът пулсира в дълбините на океана и в недрата на Земята. Освен това духът се подчинява на принципите на гравитацията, както и материалните тела. Земята не е само поле на действие, което ние

можем да пренебрегваме и злоупотребяваме по своя воля. Това е една жива организация, с определени закони, които или ще ни поробят, или ще ни освободят, според нашите действия.

Очевидно е, че душата, претоварена с прегрешения, няма да може да се изкачи на повърхността на прекрасното езеро на Живота. Трябва да имаме предвид, че свободните птици могат да се издигнат до големи висоти; а тези, които са оградени с плътни гъсталаци тръстика ще срещнат големи затруднения при полета, а онези, които са вързани за големи тежести стават обикновени роби на неизвестното. Разбираш ли моята гледна точка?

Лизиас не трябваше да задава този въпрос. Изведнъж огромната област на изкупителните борби в най-ниските зони на живота сякаш проблясваха пред моите духовни очи. Сякаш имаше нужда внимателно да претегли следващите си думи, Лизиас мисли и мисли и после отново заговори:

- Както носим в недрата на нашите същества потенциала за добро

и зло, така и планетата притежава, както високи, така и ниски проявления, с които да коригира виновните и да отвори пътищата за вечния живот на онези, които тържествуват.

Като лекар на Земята ти научи, че мозъкът на човека съдържа някои

елементи, които контролират чувството му за посока. Сега ти осъзнаваш, че тези елементите не са наистина физически, а по същество са духовни. Ако живееш изключително в тъмното, ти ще затъмниш своето божествено чувство за посока и ще свършиш хвърляйки себе си в сенките, защото бездните привличат бездни. Всеки от нас ще достигне целта, към която насочва стъпките си.

Глава 45

МУЗИКАЛНИТЕ ПОЛЕТА

Към вечерта Лизиас ме покани да го придружа до Музикалните Полета.

- Ти трябва да се отпуснеш малко, Андре. - каза той любезно.

Виждайки моето нежелание, добави:

- Ще говоря с Тобиас. Самата Нарсиза си взе почивен ден. Хайде.

Досега забелязах една необикновена промяна в себе си. Въпреки краткото време, в което работех там, аз се чувствах много привързан към Залите на Поправителното. Ежедневните посещения на министър Женезио, компанията на Нарсиза, вдъхновяващия пример на Тобиас и компанията на колегите ми ме бяха докоснали дълбоко. Нарсиза, Салустийус и аз прекарвахме цялото си свободно

време, опитвайки се да направим малки подобрения на мястото, за да стане по-ведро и удобно за пациентите, които обичахме с цялото си сърце. Като се има предвид моята относително скорошна позиция в Залите, аз имах нужда от разрешението на Тобиас, за да изляза, за това ние и двамата отидохме да го потърсим.

С уважителна фамилиарност, Лизиас разговаря с моя инструктор, който с готовност се съгласи:

- Добра идея. Андре трябва да се запознае с Музикалните Полета.

Потупвайки ме нежно по гърба, добави:

- Иди и се забавлявай. Върни се късно вечерта, когато поискаш. Всички наши различни клонове на служба са добре обгрижени.

Аз последвах Лизиас в дома му в Министерството на Помощта. Беше

истинско удоволствие да видя отново Лаура и да науча, че отдадената майка на Елоиза се връща от Земята следващата седмица. Къщата беше изпълнена с радост. И вътрешната зона и градината бяха по-красиви от всякога. Когато си тръгнахме, майката на Лизиас взе ръката ми и каза игриво:

- Защото, разбира се, аз трябва да увелича духовните си постижения и да изплатя дълговете си към Земята, които все още са значителни. Вярвам, че Лавиния и аз ще се върнем на физическия план до около тридесет години време. Междувременно ние възнамеряваме скоро да се установим в един наш собствен щастлив малък дом.

След това пристигнахме на Музикалните Полета. Светлини с изящната красота къпеха Парка. Беше като сцена от приказка. Осветени фонтани издигаха своите води, оформяйки прекрасни форми. Гледката беше съвсем нова за мен.

Аз се готвех да изразя своето възхищение, когато Лизиас проговори:

- Лавиния винаги идва с двете си сестри. Надявам се, ти ще им направиш един приятен ескорт.

- Но Лизиас, - обърнах се аз, със съмнение, имайки предвид стария ми брачен статус. - Знаеш, че все още съм свързан със Зелия ...

Приятелят ми се разсмя и добави:

- Ами аз никога! Никой не се опитва да наруши чувството ти за вяност. И все пак не мисля, че бракът трябва да те накара да забравиш за социалния живот. Забравил ли си как да се държиш като брат, Андре?

Доста засрамен, аз също се засмях. Вече бяхме на входа.

Лизиас се приближи до портата и ни купи билети. При влизане в парка аз забелязах голям брой хора около една грациозна сцена, където един малък оркестър свиреше някаква лека музика.

Очертани с цветя пътеки се простираха пред нас в няколко посоки, водещи до интериора на парка.

Забелязвайки моята висока оценка за песните, които чух, Лизиас ми обясни:

- На външните краища на полетата се възпроизвеждат няколко стила музика, да удовлетворят личния вкус на всяка група от тези, които все още не могат да разберат възвишеното изкуство. В центъра обаче има универсална и божествена музика, най-висшето и свято изкуство.

Всъщност, след ходене по приятни алеи, където изглежда всяко цвете управляваше в свое собствено царство, аз започнах да чувам една прелестна мелодия. На земята има малки групи, които предпочитат хубавата музика, докато множествата предпочитат тяхната собствена регионална музика. А тук обаче беше точно обратното. Центърът на парка беше претъпкан. Вече бях виждал многобройни събирания в Колонията, като фестивала, проведен в нашето Министерство в чест на Губернатора, но това, което аз видях в този парк надмина всичко, което преди това ме изпълваше със страхопочитание.

И все пак блясъка на сцената не се дължеше на свръх излишък на нещо, а по-скоро на художественото смесване на простота и красота. Жените там излъчваха изтънчена елегантност и добър вкус, без някакъв излишък, който да отнеме от божествената простота.

Клоните на големите дървета, различни от тези на Земята, украсяваха

прекрасни, меко осветени беседки. Влюбени двойки се задържаха по цветните пътеки, докато групи от дами и господата оживено обсъждаха възвишени и конструктивни теми. Въпреки, че се чувствах незначителен преди това отбрано събрание, аз също усетих мълчаливото съчувствие от онези, които ме погледнаха.

Чух части от дискусии по отношение на физическата сфера, но не открих и най-малката следа от злоба или укор към инкарнираните хора.

Те обсъждаха любовта, интелектуалната култура, научните изследвания и конструктивната философия в атмосфера на разбиране и добра воля, без никакъв сблъсък на мнения. Наблюдавах как тези с по-голямо просветление понижаваха вибрациите на интелектуалната си сила, докато по-малко надарените се опитваха да повишат своите. В многобройни групи можех да чуя позоваване на Исус и Евангелието, но това, което ме впечатли най-много беше преобладаващото чувство на радост във всички разговори. Никой не споменаваше Учителят с отрицателни вибрации на безполезна скръб или неоправдано обезкуражение. Вместо това

те го помнеха като Върховния Инструктор на видимите и невидими земни организации, изпълнен с разбиране и доброта, но също и съзнателен за енергията и бдителността, необходими за запазване на ред и справедливост. Бях очарован от тази оптимистична общност, която сякаш е изпълнението на надеждите на много благородни земни мислители.

Макар и възхитен от музиката, чух, че Лизиас да обяснява:

- Нашите инструктори по хармония поглъщат лъчи на вдъхновение в по-висшите сфери, точно както земните композитори понякога са довеждани до духовни нива като нашето, където получават мелодични изрази. Те от своя страна предават тези впечатления на човешките уши, след адаптиране и обогатяване на темите със собствения си гений. Вселената, Андре, е изпълнена с красота и възвишеност. Вечните и блестящи лъчи на Живота произхождат от Бога.

В този момент към нас се приближи една грациозна група. Беше Лавиния и нейните сестри. Лизиас сложи край на обясненията си, за да можем да ги приветстваме.

Глава 46

ЖЕРТВАТА НА ЕДНА ЖЕНА

Мина една година в конструктивна работа, която беше голяма утеха за сърцето ми. Тъй като постепенно се научих как да бъда полезен и да намирам удоволствие в служенето, станах по-уверен и щастлив.

Въпреки, че копнеех да се върна в моя земен дом, все още не ми беше дадена възможност. Когато няколко пъти се канех да поискам разрешение, сякаш нещо ме задържаше. Не бях ли получил най-добрата помощ от всички? Не бях ли заобиколен от приятелството и уважението на всички мои другари? Разбрах, че желанието ми би било удовлетворено, ако беше полезно за мен, и реших да изчакам търпеливо. Въпреки, че работех във „Възстановяването“, Лаура и Тобиас постоянно ми напомняха, че министър Кларенсио все още е човекът, отговорен за престома ми в Колонията. Често се срещах с щедрия Министър на Помощта, но той никога не споменаваше темата. Кларенсио никога не промени запазеното си отношение при упражняването на властта, присъща на задълженията му. Веднъж, по време на коледните празници в Министерството на Издигането, вероятно усещайки колко дълбоко ми липсва моята съпруга и деца, той леко се допря до темата, като ми каза, че денят не е много далеч, когато той ще ме придружи до стария дом. Радостна надежда изпълваше сърцето ми и аз му благодарих емоционално. И все пак сега беше септември 1940 г. и аз все още не бях видял мечтата си осъществена.

Знанието, че съм прекарал времето си в полезна служба в Залите ме утешаваше. Нашата работа продължаваше непрекъснато и аз работех неуморно. Запознах се със сестринството в различните отделения и се научих как да чета мислите на пациентите. Поддържах връзка с бедната Елиза и се опитвах да ѝ помагам непряко чрез борбата ѝ за духовно възстановяване. Но като постепенно достигнах емоционалното равновесие, желанието да посетя любимите ми хора ставаше все по-интензивно. Носталгията по дома ме нараняваше дълбоко.

Единствената утеха, която имах, бяха случайните посещения на майка ми. Въпреки, че живееше в по-висша сфера, тя никога не ме изоставяше на моята

съдба. Последният път, когато се срещнахме, каза, че има предвид някои нови планове, които скоро ще ми каже. Нейното отношение на примирение ме впечатли дълбоко и аз очаквах следващото ѝ посещение, нетърпелив да узная тези планове.

Най-сетне, в началото на септември 1940 г., тя дойде в Залите. След обичайните си любезни поздравявания, тя ме информира, че възнамерява да се върне на физическия план. С един нежен глас тя разкри своя план. Бях изненадан и разстроен от идеята и протестирах:

- Наистина не съм съгласен. Защо да се връщаш към плътта? Защо да започваш отново уморителното скитане, без да има неотложна нужда?

С почтително спокойствие майка ми отговори:

- Забравил ли си състоянието на баща си, синко? В продължение на много години се опитвах да го издигна, но всичките ми усилия бяха напразни. Лаерт се превърна в скептик с отровено сърце. Ако той продължи да упорства с това поведение, той можеше да бъде завлечен в по-дълбоки пропасти. Какво да направя тогава? Ти имаш ли сърце да виждаш баща си в такова състояние, и въпреки това да се въздържаш и да не направиш всичко по силите си, за да му помогнеш.

- Разбира се, че не. - Щях да работя усилено, за да му помогна. Но майко, ти, можеш да намериш средствата да му помогнеш тук.

- Без съмнение бих могла. Но духовете, които наистина обичат, не са доволни от подаването на ръка за помощ от дистанция. Каква полза от всички богатства в света, ако не можем да ги споделим с нашия любим човек? Би ли се задоволил да живееш в дворец, от който са изключени децата ти? Не, не мога да поддържам дистанцията си. Сега, когато мога да разчитам на теб от тази страна, ще се присъединя към Луиза и ще помогна на баща ти да намери пътя към изкуплението.

След няколко минути дълбок размисъл, аз настоях:

- Но майко, сигурна ли си, че няма друг начин да го направиш?

- Не, не би било възможно. Аз подробно разгледах темата и всичките ми висшестоящи се съгласиха с моето решение. Не мога да повдигна по-нисшия при по-висшия, но мога да направя обратното. Няма нищо друго, което мога да направя, и не трябва да има и минута колебание от моя страна. В теб имам подкрепа за бъдещето. Не губи пътя си, сине мой, и когато можеш да минете през сферите, които ни отделят от Земята, дай на майка си цялата помощ, която е в твоя сила. Междувременно не забравяй сестрите си, които все още може да бъдат в тъмните зони, подложени на активно пречистване. За много кратко време ще се върна във физическия свят, където ще се срещна с Лаерт, за да изпълнява задачата, която Отеца ще ни възложи.

- Но, - попитах аз, - как ще се срещнете с него? В дух?

- Не. - Отговори майка ми, а лицето ѝ прие многозначителен израз. - С помощта на някои приятели започнах да подготвям незабавното му прераждане, а миналата седмица го установих на Земята. Той никога не е бил наясно с каквато и да е директна помощ от нас, защото ние се възползвахме от времето, когато той се опитваше да избяга от жените, които все още го обсебваха (до степен на подчинение). Това ментално отношение беше много полезно и успяхме да го обвържем с новото му физическо тяло.

- Това възможно ли е? Ами нашата лична свобода? - попитах аз.

Майка се усмихна доста тъжно и обясни:

- Има някои прераждания, които се извършват доста драстично и ако пациентът няма куража да приеме свещеното, но горчиво лекарство, неговите приятели му помагат да го погълне. Душата не може да претендира за неограничена свобода, освен ако напълно не разбира своите задължение и не ги изпълнява. Освен това трябва да имаме предвид, че длъжникът е роб на дълговете си. Бог е създал свободна воля; човека е създал фаталността. Ние трябва да скъсаме веригите, които сами сме си надянали.

Докато се изгубих в дълбоката мисъл, майката продължи с наблюденията си:

- Бедните момичета, които го преследваха, няма да се откажат от намерението си. Ако не беше нашата духовна стража, той можеше да бъде лишен от тази възможност за прераждане.

- Мили Боже - възкликнах аз. - Възможно ли е това? Дали сме оставени на милостта на злите сили до такава степен? Дали сме просто марионетки в ръцете на нашите врагове?

- Тези въпроси, детето ми, - обяви майка ми с голямо спокойствие, - трябва да дойдат от нашето сърце и устни, преди да склучим морален дълг и да превърнем своите братя в наши противници. Никога не вземай заеми от порока...

- А какви са тези жени? - попитах аз. - Какво ще стане с тях?

- Те ще бъдат мои дъщери - отвърна майка с усмивка. - Не трябва да забравяш, че се връщам в света, за да помогна на баща ти. Никой не е в състояние да подпомага ефективно, като засилва силите на врага, точно както на Земята не можете да угасите пожар с бензин. Любовта е незаменима, Андре. Тези, които пренебрегват тази истина, се заблуждават и стават скитащи в пустинята. Тези, които грешат, напускат магистралата и постепенно потъват в блатото. Баща ти сега е скептик и тези нещастни жени, блуждаещи в калта на невежеството и заблудата, носят тежко бреме. В близко бъдеще аз ще ги събера в майчините ми ръце и така ще изпълня новата си мисия.

Очите ѝ блестяха от изсъхнали сълзи, и гледайки към бъдещите хоризонти, тя отбеляза:

- А по-късно кой знае? Мога да се върна в Наш Дом, като донеса други свещени чувства за един велик празник на радостта, любовта и единението!

Изпълнен с благоговение за нейното върховна саможертва, аз коленичих и целунах ръцете ѝ. От този момент майка ми вече не беше просто майка ми за мен, но много повече. Тя също беше пратеник на божествената доброта, която можеше да превърне най-жестоките си врагове в деца на сърцето си, за да им даде възможност да проследят стъпките си и да започнат отново като истински Божии деца.

Глава 47

ВРЪЩАНЕТО НА ЛАУРА

Майка ми не беше единствената, която се готвеше да се върне във физическата сфера. Лаура също се озова пред този ангажимент. Научих, че много работници в колонията, особено тези в Министерствата за Помощ и Възстановяване, планират прощално парти, което трябваше да се проведе вечерта, когато счетоводният отдел ѝ представи пълната си служебна карта.

Невъзможно е да се изразят с обикновени думи духовното значение на това малко празненство. Очарователната музика и светлината в дома на семейството. Дори цветята изглеждаха по-красиви. Много семейства бяха дошли да поздравят приятелката си, която се канеше да замине. Повечето от посетителите напуснаха малко след като представиха своите прощални пожелания. По-близките приятели на Лаура обаче останаха до късно през нощта. Така имах възможност да чуя много мъдри и любопитни наблюдения.

Лаура изглеждаше предпазлива и сериозна. Видях, че тя полага големи усилия да се присъедини към общия оптимизъм. В претъпканата всекидневна тя говори с представителя на Счетоводния Отдел:

- Не вярвам, че ще остана повече от два дни. Завърших подготовката си в Подготвителната служба и в Министерството на Разясняването.

С тъжен поглед тя възобнови:

- Както виждате, аз съм готова.

Длъжностното лице, в братски тон, говореше окуражително:

- Прекрасно е да се върнете във физическия свят във вашите обстоятелства. В общност от над един милион души имате хиляди и хиляди часове полезна служба в своя полза. Освен това децата, които напускате, ще продължат да бъдат най-големият ви стимул.

- Всичко това наистина е много утешително. - Тя отговори, без да може да скрие дълбоката си загриженост. - И все пак не трябва да забравяме, че прераждането винаги е начинание от първостепенно значение. Знам, че съпругът ми е предшествал мен, а любимите ми деца ще бъдат мои постоянни приятели, и все пак ...

- Елате сега, не се хващайте за предположения! - прекъсна я министър Женезио,
- трябва да се доверим на Божествената Защита и на самите нас. Ресурсите на Провидението са неограничени. Трябва да разбием тъмните очила, през които виждаме физическия план като едно горчиво изгнание. Не мислете за възможностите за слабост; визуализирайте само вероятността за успех. Освен това, справедливо е да разчитате на нас, на вашите приятели, поне малко. Що се отнася до „вибрационното разстояние“, ние няма да бъдем далеч. Помислете за радостта да помагате на стари приятели и за възвишената слава да бъдете полезна.

Лаура се усмихна и очевидно по-весела, отбеляза:

- Призовах духовното съдействие на всички мои другари, за да мога да продължа да помня уроците, които научих тук. Разбрах, че Земята е пълна с божествена красота. Достатъчно е да помним, че нашето Слънце тук е същото, което свети на въплътените хора. Но, скъпи Министър, аз се боя от временната забрава, която ни засяга като тъмна материя. Въпреки, че вече не болят, белезите остават - най-малката драскотина би била достатъчна, за да ги накара отново да кървят.

Министърът кимна с разбиране и обобщи:

- Не пренебрегвам това, което представляват сенките на по-ниската сфера, но ние трябва да съберем смелостта си и да продължим решително. Ние ще ви помогнем да работите усилено за доброто на другите, а не за удовлетворение на себе си. Не забравяйте, че най-голямото препятствие, сега и завинаги, е да бъдете погълнати от коварните изкушения на егоизма.

- Тук - продължи мъдро Лаура - можем да разчитаме на духовната вибрация на повечето жители на Колонията, които живеят според учението на Изкупителното Евангелие. Въпреки, че нашата слабост може да се промъкне на повърхността, ние намираме защитата си в самата атмосфера, която ни заобикаля. На Земята обаче нашите добри решения са като трептящ пламък в огромно море на агресивни сили.

- Не казвайте това - отговори великодушният министър. - Не трябва да придавате толкова голямо значение на влиянието на по-ниските зони - това би било същото като въоръжаването на противника срещу нас. Полето на идеите също е бойно поле. Всяка наистина конструктивна светлина, която можем да запалим на Земята, ще блести завинаги, защото ураганът на човешките страсти никога не може да угаси нито една от Божиите светлини.

Нашата домакиня изглеждаше дълбоко впечатлена от думите на министъра. Тя радикално промени психическата си нагласа и заговори весело:

- Сигурна съм, че посещението ви беше провиденческо. Имах нужда от вашето увещание да ми помогне да събера всичките си енергии. Вие сте прав, нашата мисловна зона е постоянно бойно поле. Трябва да прогоним злото и тъмнината от себе си, да ги изтласкваме и да не им позволяваме да приемат значението, за което винаги претендират. Да, сега го виждам ясно.

С доволна усмивка, Женезио добави:

- Не забравяйте, че в нашия индивидуален свят всяка идея работи сякаш е отделна единица. Когато подхранваме елементите на доброто, ние работим за собственото си щастие, защото те ще се развият в нашата защита. От друга страна, когато култивираме някакъв елемент от злото, ние работим за изграждането на сигурна база за нашите врагове.

Когато министърът спря да говори, служителят на отдел „Счетоводство“ отбеляза:

- Трябва да помним, че Лаура се връща на Земята, надарена с необикновен духовен кредит. Тази сутрин секретарката на Губернатора изпрати бележка до Министерството на Помощта, в която препоръчва експертите по прераждането да вземат най-голяма грижа, като се справят с генетичния фон, избран да оформи новото тяло на сестра ни.

- О, да - каза тя, - попитах за това, за да не бъде твърде засегната от законите на наследствеността. Бях доста загрижена за кръвта.

- И забележете - продължи служителят, - че заслугата ви тук наистина е голяма. Самият Губернатор се погрижи за мерките, които трябва да бъдат предприети във вашия случай.

- Така, че не се притеснявайте, скъпа приятелко - възкликна с усмивка Женезио.

- Ще бъдете подпомагани от многобройни приятели и спътници, всички работещи за вашето благополучие.

- Благодаря на Бога. - възкликна Лаура, успокоена. - Думите ви ми сториха толкова добро. Сега знам, че трябваше да ви чуя.

Лизиас и неговите сестри, включително и любезната и щедра Тереза, показаха искрената си радост от промяната в отношението на майка си.

- Майка ми трябва да забрави загрижеността си. - Отбеляза отдадения медицински помощник. - В края на краищата няма да останем тук и да не правим нищо.

- Ти си прав. - Тя се съгласи. - Ще подхранвам надежда и ще се доверя на Господ и на всички вас.

През останалата част от вечерта разговорът генерира увереност и оптимизъм, а завръщането на Земята беше обсъдено като благословена възможност да се избавим от старите дългове и да се научат нови уроци. Когато си тръгнах късно вечерта, Лаура каза:

- Надявам се да се видим отново утре вечер, Андре. Провеждаме малки интимни събирания. Министърът на Комуникацията ни обеща една визита от съпруга ми. Въпреки, че вече е обвързан с физически връзки, той ще бъде доведен с помощта на някои добри приятели. Освен това ще се сбoguвам с всички вас. Моля, ела със сигурност.

Благодарих й с емоция и се опитвах с усилие да сдържа преждевременните сълзи от заминаването на добрата ми приятелка.

Събиране за домашна молитва

Един духовник не би се изненадал от това, което видях в дома на Лизиас, но за мен това беше ново и интересно преживяване. В просторния му хол бяха събрани над тридесет души. Подредбата на мебелите беше проста. Удобни кресла бяха поставени в редици от дванадесет пред една платформа, където министър Кларенсио, който председателстваше церемонията, и Лаура и децата ѝ седяха. На дванайсет фута разстояние стоеше голям кристален глобус с височина около шест фута. Неговата долна част беше увита в жици, свързващи го към малък апарат, идентичен с нашите високоговорители.

Много въпроси се въртяха през ума ми, докато оглеждах тази голяма стая. Посетителите вече бяха заели местата си, но все още можех да чуя приятелски разговори в различните групи.

Бях седнал до Никълъс, стар служител в „Помощта“, така че помислих, че мога да го помоля за някаква информация. Той с желание отговори:

- Ние вече сме готови, просто чакаме нареждането от "Комуникация". Нашият брат Ричард все още е във физическото си детство, така че няма да му е трудно да напусне материалната си форма за кратко време.

- Ще дойде тук ли? - попитах аз.

- Защо не? - отговори той. - Не всички инкарнирани хора са оковани към Земята. Подобно на домашните гълъби, които често прекарват времето си в полети назад и напред между местата, има някои инкарнирани духове, които всъщност живеят между два свята... - Това - добави той, сочейки към оборудването - е кутията, която ще ни го покаже.

- Но защо в кристалния глобус? Не може ли той да се представи извън него? - попитах любопитно.

- Трябва да помним - продължи Николас, - че нашите емоции могат да предават тревожни вибрации. Кристалната кутия е направена от изолационен материал и ще защити Ричард от нашите психични енергии.

Точно тогава Лизиас отговори на обаждане от „Комуникация“. Време беше срещата да започне. Изминаха четиридесет минути след полунощ. В отговор на въпроса ми, Никълъс прошепна:

- Само сега е достатъчно тихо в новия земен дом на Ричард. Цялата къща трябва да е тиха, а родителите му да спят. На този ранен етап от живота му духът му е все още доста свободен и не е тотално ограничен до люлката.

Никълъс не можеше да продължи. Кларенсио се изправи и помоли за свършено единство на мисълта и истинско сливане на чувствата. В тишината, която последва, Кларенсио предложи една проста, но вълнуваща молитва. Лизиас

свири красиво на флейтата изпълвайки стаята с интензивни вибрации на мир и очарование. Когато отмряха и последните мелодични акорди, Кларенсио отново заговори:

- Братя - каза той, - нека всички изпратим на Ричард нашето послание за любов.

Видях дъщерите на Лаура и една внучка да напускат платформата и да се позиционират близо до музикалните инструменти. След тях ги последва Лизиас. Джудит, Йоланда и Лизиас съответно се приближиха до пианото, арфата и цитратата, докато Тереза и Елоиза стояха при тях, съставяйки семейния хор.

Аз чух мелодични звуци, меки в началото, които постепенно се издигаха до възторжена и божествена хармония. Усещах, че съм пренесен във върховни сфери на извисена мисъл. След няколко минути се присъединиха мелодични гласове. Това бяха Лизиас и неговите сестри, които пееха прекрасна песен, композирана от самите тях. За мен е трудно да поставя тези емоционални стихове, изпълнени с духовност и красота, в човешки думи *10.

Ще се опитам да ги възпроизведа, само за да покажа колко красива и възвишена е любовта в сферите на живота отвъд сенките на смъртта:

Скъпи татко, когато най-накрая нощта ...

донася благословиите на сладката почивка,

Помни, добре мили татко

Колко те обичаме и сме загрижени.

Докато блестят звездите, мелодия те пеят нежна,

Доведи сърцето си при нас известно време.

Ела да се присъединиш към нас в молитвата ни.

Нека никакви изпитания не безпокоят

Твоята кратка забрава,

Не позволявай страданието да ти носи скръб.

Стой далеч от болката на злото.

Не бой се от земна агония.

Помисли за нашия съюз и ще бъдеш силен в знанието,

че утрешния ден ще донесе вечното царуване на радостта.

Докато спиш в света, в нашите спомени

сега разгъни несравнимите Небесните зори,

тук, в този живот по-горе.

Погледни към бъдещето щастливо,

Чакай ни; един ден отново ще бъдем Заедно,
за да споделим радостите на градината на твоята любов.
Ела при нас, о, скъпи татко,
в красотата на нашата сфера.
Ела пак при това, наше гнездо,
Въпреки, че идваш в сънища,
За известно време забрави плътта.
Ела да пиеш водата ни прясна,
пълна с надежда и нежност,
от потоците на този астрален град.
Нашият дом не е забравил теб,
Твоите жертви, твоята милост,
И яснотата възвишена от твоите уроци по Пътя.
Прекоси сенките големи,
освободи се от теглото на материята,
Над планината ще се изкачиш.
Ела и се присъедини към нас, в молитва."

Когато стигнаха до последните думи на песента, аз забелязах, че пред нас е пълно със сивкаво млечно вещество. Скоро там стоеше красивата фигура на мъж на средна възраст. Беше Ричард. Трудно ми е да опиша свещените емоции на семейството, докато го поздравяваха.

Посетителят за пръв път се обърна към жена си и децата си. След това, като се обърна приятелски към нас, той поиска да изпеем отново същата прекрасна песен за него. Докато слушаше, той се развълнува до сълзи.

После се обърна към нас и каза:

„О, мои деца, колко голяма е милостта на Исус, защото Той е увенчал нашия домашен кръг с най-висшите радости на тази вечер! В тази стая ние заедно се стремим да намерим пътя към по-висшите сфери. Ние често сме получавали духовния хляб на живота тук и сега сме се събрали тук, за да получим този свещен стимул. Колко съм щастлив!

Лаура плачеше дискретно; Очите на Лизиас и сестрите му бяха пълни със сълзи. Забелязах, че посетителят не може да говори с лекота и очевидно имаше съвсем кратко време да остане при нас. Вероятно всички хора в стаята имаха подобно впечатление, защото Джудит, която обгръща кристалния глобус, възкликна в любящи тонове:

- Скъпи татко, кажи ни какво искаш да направим; кажи ни как можем да помогнем на твоето посветено сърце.

Ричард погледна с любов към жена си и каза с тих глас:

- Майка ти скоро ще дойде и ще се присъедини към мен, моето дете. Така ще бъде и с вас, във времето. Какво друго бих искал да ме направи щастлив? Нека да помолим Учителя да ни благослови завинаги!

Всички бяхме развълнувани до сълзи. Когато сивото вещество отново започна да се формира в земното кълбо, чух Ричард да възкликва с емоция:

- Слушайте, деца мои. Имам какво да ви помоля от дъното на сърцето си! Молете се на Господ, за това аз никога да нямам на Земята лек живот, така че светлината на благодарността и разбирането да се запазят винаги ярки в духа ми.

Нашата домакиня стоеше на платформата, заобиколена от своите посетители, всички с нетърпение да изкажат своите поздравления и прощални пожелания. Когато се приближих до групата, за да се сбогувам с добрия си приятел и да и кажа дълбокото си впечатление и благодарност, някой ме докосна леко по рамото.

Кларенсио каза любезно:

- Слушайте, Андре. Утре ще отидем с нашата сестра Лаура във физическата сфера. Ако искате, можеш да дойдете с нас да посетите семейството си.

Аз бях стъписан, но докато сърцето ми подскачаше от радост, веднага си спомних за работата си в Залите. Великодушния служител, който усещаше мислите ми, продължи:

- Имате доста допълнителни прослужени часове на кредит. Затова Женецио лесно ще ви даде една седмица отпуск след първата година на активно сътрудничество.

Обзет от радост, аз му благодарих, като плачех и се смеехме едновременно. Най-сетне отново щях да видя любимата си съпруга и деца.

Бележка на преводача:

***10** - Не по-малко труден е и превода им, в който успяхме да предадем само приблизително оригиналния португалски стих.

ВРЪЩАНЕ У ДОМА

Като дете, водено от благодетелите си, аз пристигнах в родния си град с неописуемото усещане на пътник, който се завръща у дома след дълго отсъствие. Провинцията не се е променила забележимо, старите дървета в квартала все още бяха там, както и морето и небето и същият този неопределен аромат. Изпълнен с вълнение и радост, аз вече не забелязвах тревожното и загрижено изражение на Лаура. Напуснах малката каравана, която продължи напред. Кларенсио ме прегърна и каза:

- Имате цяла седмица на ваше разположение. Ще идвам да ви посещавам всеки ден, тъй като трябва редовно да се връщам, за да се погрижа за някои проблеми, свързани с прераждането на Лаура. Ако искате да се върнете в Наш Дом, можете да го направите в моята компания. Всичко добро, Андре.

След последното сбогуване с отдадената майка на Лизиас, аз се озовах сам, дълбоко вдишвайки въздуха от миналото. Не губех време да разгледам обкръжението си, но бързо си проправих път през улицата към дома си. Сърцето ми биеше бързо, приближих се до голямата порта. Както и в миналото, вятърът тихо шептеше през малкия парк. Там бяха цъфнали азалии и рози, поздравяващи пролетта. Срещу входната врата грациозно се издигаше палмовото дърво, което Зелия и аз бяхме засадили на първата ни годишнина от сватбата.

Опиянен от радост, влязох в къщата. Забелязах, че тя е силно променена. Къде беше старата дървена мебел "джакаранда" * 11? А голямата картина на нашето семейство, където Зелия, аз и децата бяхме формирали такава прелестна групичка? Какво се беше случило? Обезпокоен и тревожен, започнах да преливам от емоция. Отидох в дневната, където видях най-малката си дъщеря, сега вече една млада дама. Почти в същия момент Зелия излезе от спалнята ни с един джентълмен, който на пръв поглед изглеждаше като лекар.

Извиках радостта си с пълната сила на дробовете си, но думите отекнаха в дома ми незабелязани. Изведнъж разбрах ситуацията и разочарован млъкнах. Аз държах Зелия в ръцете си с цялата нежност, която бях задържал толкова дълго, но тя изглеждаше абсолютно нечувствителна към моите ласки. Изглеждайки изключително разтревожена, тя попита господина нещо, което не можех да уловя. Той сниши гласа си и отговори:

- Няма да мога да направя сигурна диагноза до утре. Пневмонията има сериозни усложнения поради високото му кръвно налягане. Д-р Ернесто ще се нуждае от максимална грижа и абсолютна почивка.

Кой би могъл да бъде доктор Ернесто? Бях изгубен в едно море от въпроси, докато не чух жена си да извиква с мъчителни нотки:

- О, докторе! За Бога, спасете го! Не мога да понеса за втори път вдовица!

Зелия заплака и извиваше ръце, показвайки остър нервен стрес. Гръм да ме беше ударил, нямаше да е с по-голяма сила. Друг мъж бе взел вещите от моя дом и жена ми ме беше забравила! Къщата вече не беше моя. Беше ли полезно да чакам толкова дълго, за да бъда посрещнат с такова разочарование? Изтичах в стаята си само за да открия, че просторната стая напълно се промени. На леглото лежеше мъж на средна възраст, очевидно в лошо здравословно състояние. До него се приближиха три тъмни същества, които направиха всичко възможно да влошат страданията му.

Първият ми инстинкт беше да презирам натрапника с цялата си сила, но вече не бях същият човек. Господ ме беше призовал да практикувам неговото учението за братска любов и прошка. Въпреки че знаех, че е заобиколен от по-нисши същества, посветени на злото, не можах да му помогна веднага.

Седнах, объркан и разочарован, гледайки как Зелия влиза и излиза от стаята няколко пъти като погали пациента с любящата нежност, която беше цялата моя. След няколко часа горчиви наблюдения и медитация се върнах в дневната, където седяха двете ми дъщери. Последваха нови изненади. По-голямата се беше омъжила и носеше малко бебе в ръцете си. Ами синът ми? Къде би могъл да бъде?

След като даде необходимите инструкции на стара медицинска сестра, Зелия, очевидно по-спокойна, се присъедини към момичетата:

- Дойдох да те видя днес, майко, - каза моето най-голямо дете, - не само за да направя на д-р Ернесто малко посещение, но и защото цялата сутрин мисълта за баща ми не е напуснала ума ми, а сърцето ми изглежда, че усеща присъствието му. Чувство, което не мога да определя ...

Тя не можа да приключи и очите ѝ се изпълниха със сълзи. За моя голяма изненада, Зелия ѝ отговори с остра властност:

- Глупости! Това е последната капка. Каквато съм обезпокоена, все още трябва да се примирявам с глупавите ти нагласи. Трябва да контролираш тази старомодна сантименталност, дете мое. Строго забранявам всяко споменаване на баща ти в тази къща. Не знаеш ли как го дразни Ернесто? Продадох всичко, което ми напомня за мъртвото минало, дори стената беше предекорирана. Не можеш ли да ми помогнеш в моите усилия?

- Тъй като сестра ми се занимава с този проклет Спиритизъм - добави по-младото момиче, - тя си пълни главата с глупости. Такава глупост! Идеята за връщането на мъртвите е върхът на абсурда.

- Аз не изразявам религиозните си убеждения. - отговори тя, все още плачейки. - Дали ви се струва престъпление да си спомняме и да ни липсва баща ни? Няма ли любов в сърцата си? Няма ли чувства? Ако татко беше тук, майко, единственият му син нямаше да действа така лудо.

- Глупости - отвърна раздражено Зелия. - Всеки от нас трябва да следва съдбата, определена от Бога. Андре е мъртъв. Не забравяйте, и моля престанете да оплаквате непоправимото минало.

Приближих се до плачещото си дете и изсуших сълзите ѝ, мърморейки думи на утеха и насърчение, които тя възприемаше субективно като утешителни мисли. Ами сега. Тук бях в доста неочаквана ситуация. Най-накрая разбрах защо приятелите ми толкова дълго забавиха посещението ми в моя земен дом.

Тъга и разочарования последваха в бърза последователност. Чувствах се така, сякаш домът ми беше трансформиран от крадци и разрушен от ненаситни червеи. Принадлежностите, позициите, обичта, нищо не беше останало, освен вярното сърце на една дъщеря. Всички дълги години страдания и мъчения в тъмните райони извън гроба, дори и смущаващата агония от първите дни след смъртта, не ме накараха да отроня такива сълзи. Нощта дойде и отмина, и изгря новия ден, намирайки ме в същото объркано състояние, в което чух думи и свидетелствах за нагласи, които никога не бих могъл да си представя.

Вечерта Кларенсио дойде да ме види, както бе обещал. Виждайки колко съм отчаян, той се опита да ме успокои с приятелски и мъдри думи:

- Разбирам тъгата ти, но не мога да не се радвам на тази прекрасна възможност. Нямам нови инструкции за теб, тъй като всеки съвет сега би бил неподходящ. Но, скъпи приятелю, не мога да забравя препоръките на Исус да обичаме Бог над всички неща и ближния си като нас самите. Това, когато го следваме, върши истински чудеса на щастие и разбиране в живота ни.

Благодарих му с емоция и помолих за неговата постоянна подкрепа. Кларенсио се усмихна и си тръгна. Тогава, изправен пред горчивата реалност, напълно самостоятелно в този час на изпитание, започнах да размишлявам върху смисъла на заповедта на Евангелието. Постепенно мислите ми станаха по-спокойни. В края на краищата, защо осъждах действията на Зелия? Ако аз бях съпруг, останал сам на Земята, щях ли да понеса продължителната самота? Не бих ли намерил хиляди извинения за да оправдая втори брак? И защо да мразя бедния, болен човек? Не беше ли той също и мой брат в Дома на нашия Господ? Нашият дом може да е в още по-лошо положение, ако Зелия не беше приела неговата подкрепа.

Трябваше да се боря и да побеждавам безмилостния си егоизъм. Исус ме доведе до нови източници на просветление и вече не можех да действам като обикновен човек на Земята. Семейството ми вече не се състоеше само от съпруга и три деца, но беше съставено от стотици пациенти в Залите на Поправителното. То се разширяваше и включваше цялата вселенска общност. Докато се поддавах на тази нова тенденции на мислене, усетих, че истинската любов започва да тече от благословените рани, нанесени на сърцето ми.

Бележка на преводача:

***11** - Висококачествено бразилско дърво.

ЕДИН ГРАЖДАНИН НА НАШ ДОМ

Чувствах се ужасно уморен втората нощ. Започвах да осъзнавам стойността на духовното хранене чрез взаимна любов и разбиране. В Наш Дом можех да остана за няколко дни активна работа без обикновена храна. Присъствието на нашите скъпи приятели, тяхната привързаност, усвояването на чисти елементи от въздуха и водата бяха достатъчни, за да ме освежат. Но тук, в моя земен дом, нямаше нищо, освен бойно поле, където любимите ми хора бяха престанали да бъдат мои приятели.

Помислих си за вдъхновяващите думи на Кларенсио и те донесоха спокойствие и утеха в сърцето ми. За първи път започнах да разбирам човешките нужди. Не бях стопанин на Зелия, а нейният брат и приятел. По същия начин аз не бях господар на моите деца, а техен спътник по пътя към духовно просветление.

Спомних си, че Лаура ми казваше, че всички трябва да се държим като пчелите, приближавайки се до цветята на живота, спомените от благородните души, които сме срещнали по пътя, и да извличаме от всяко субстанцията на добрите примери, за да придобием мед от мъдрост.

Реших да я послушам и започнах да си спомням майка си, която се пожертва, за да се върне на Земята и да приеме тези нещастни жени като любими дъщери. Подобни поучителни примери изобилстват в Наш Дом. Министър Венеранда от векове работи за ползите на духовната група, тясно свързана с нея. Нарсиза служеше в Залите, за да получи духовна подкрепа за завръщане във физическия свят, за да помогне на близките си. Хилда бе преодоляла дракона на нисшата ревност. А какво да кажем за безбройните жестове на братството, които получих от приятелите си в Колонията? Кларенсио ме посрещна с отдадеността на един баща, майката на Лизиас ме прие като син, а Тобиас ме направи свой брат. Всеки от новите ми приятели ми предложи нещо полезно, за да ми помогнат да изградя нова психическа нагласа.

Опитах се да се дистанцирам от привидната неблагоприятност, която открих в стария си дом. С божествената любов над всичко аз поставих нуждите на моя събрат пред личните си чувства. Макар и изключително уморен, влязох в стаята на болния, чието състояние се влоши от миг до момент. Зелия стоеше до леглото и държеше главата си в ръце. В сълзи тя умоляваше:

- Ернесто, Ернесто, съжали ме. Не ме оставяй, скъпи. Какво ще стане с мен, ако умреш?

Болният погали ръцете ѝ и успя да отговори с гореща привързаност, въпреки силния задух, който го измъчваше. Молех се на Господ да ми даде необходимата сила, за да бъда разбиращ, и да гледам на тази двойка като на мои брат и сестра. Видях, че Зелия и Ернесто се обичаха дълбоко и ако наистина исках да бъда техен брат, със сигурност трябваше да направя всичко по силите си, за да им

помогна. Аз започнах да работя. Започнах, като се опитах да просвещавам невежите същности, които поддържаха тясна връзка с пациента. Трудностите ми бяха огромни и аз се чувствах изтощен.

В тази спешна ситуация си спомних, че Тобиас веднъж ми каза, че не всички жители на Наш Дом се нуждаят от аеробус за транспортиране - тези, които бяха по-развити, можеха да използват волицията (носене в пространството) като по-удобно средство. Те също така можеха да общуват на дълги разстояния ум-с-ум, използвайки мисловния език. Тези, които са съ-настроени (в унисон), използват процеса на умствена комуникация по желание, независимо от разстоянието.

Спомних си колко полезна би била помощта на Нарсиза и реших да опитам. Съсредоточих се и във вибрациите на пламенната молитва към Бога и се обърнах към Нарсиза с молба за помощ. Казах ѝ ментално за болезненото си преживяване и за голямото си желание да помогна и настоятелно призовах с нея да не ме изоставя.

Тогава се случи неочакваното. След двайсет минути, докато все още бях концентриран в молитвата си, усетих леко докосване на рамото ми. Нарсиза отговори на повикването ми.

- Чух обаждането ти, приятелю - каза тя, усмихвайки се, - и ето ме.

Не можех да съм по-щастлив. Отдадената сестра се огледа и веднага разбра сериозността на обстоятелствата;

- Нямаме време за губене - каза тя. Тя незабавно започна да прилага укрепващи пасове към пациента, издигайки бариера между него и тъмните същества, които изчезнаха като на магия. После се обърна към мен и каза твърдо:

- Трябва да прибегнем до Природата.

Последвах я бързо. Усещайки моето любопитство, тя обясни:

- Човекът не е единственият, който получава и излъчва флуиди. Цялата Природа прави същото. В случая на нашия пациент се нуждаем от дърветата. Те ще ни помогнат.

Чудейки се на този нов урок, аз я последвах мълчаливо. След като пристигна на място, изпълнено с огромни дървета, Нарсиза извика на някого с думи, които не можех да разбера. След няколко мига откликнаха осем души. За моя голяма изненада видях Нарсиза да ги пита дали има манго и евкалиптови дървета в квартала. След като получи необходимата информация от нейните приятели, които бяха непознати за мен, Нарсиза се обърна към мен и ми обясни:

- Братята, които току-що ни помогнаха, са обикновени работници в Растителното Царство - каза Нарсиза. Виждайки моето учудване, тя продължи:

- Виждаш ли, няма нищо безполезно в Дома на нашия Отец. Където има хора, които се нуждаят от обучение, ще има и такива, които желаят да преподават. Всеки път, когато възникне някаква трудност, Провидението се появява. Единственото жалко същество в Божественото Творение е разточителния дух, който се осъжда на бездните на злото.

С еманациите на евкалиптовите и манговите дървета, Нарсиза бързо манипулира определено вещество, което ние прилагаме към пациента чрез обикновеното му дишане и чрез усвояване през кожата му. Ернесто се подобри видимо. Рано на следващата сутрин лекарят забеляза изключително учуден:

- Каква необикновена реакция! Истинско чудо на Природата!

Зелия беше щастлива и къщата отново беше пълна с живот. Що се отнася до мен, чувствах голяма радост в сърцето си. Дълбок кураж и красиви надежди ми дадоха нови сили. Разбрах, че дълбоко в мен самия, силните вериги на малоценност бяха разрушени завинаги, а истинска братска любов и искрено желание за служене бяха заели тяхното място.

Същия ден последвах Нарсиза обратно в Наш Дом. За първи път опитвах волиция. След миг ние бяхме покрили големи разстояния. Знамето на щастието се разгъна в душата ми. Казах на щедрата сестра за лекотата, която чувствах, и тя обясни:

- В Наш Дом, голям брой от нашите приятели лесно биха могли да се справят без въздушния автобус и да се справят сами в зоните на нашия вибрационен диапазон, но тъй като мнозинството все още не са придобили тази способност, всички ние се въздържаме да го използваме на публични места. Това въздържане обаче не ни пречи да го използваме извън града, когато е необходимо да се покриват дълги разстояния и да се спести време.

По-висше разбиране и нова радост обогатиха духа ми. Инструктиран от Нарсиза, аз се движех между земния дом и духовния град без никаква голяма трудност. Така успях да засиля лечението на Ернесто, който бързо се подобри. Кларенсио ме посещаваше всеки ден и чувстваше доволство от работата ми.

В края на седмицата, първият ми отпуск от Залите на Поправителното беше приключил. Здравето на Ернесто беше възстановено и двойката, която сега обичах като мои скъпи брат и сестра, отново бяха щастливи. Сега беше време да се върна към задълженията си. В спокойната светлина на великолепия залез, аз тръгнах за Наш Дом напълно променен. През тези седем кратки дни научих скъпоценни практически уроци за разбирането и братската любов. Сублимната красота на вечерта изпълваше ума ми с възвишени мисли.

- Колко велико е Божественото Провидение! - Казах си аз. - Как мъдро Всемогъщият планира нашата работа и житейски ситуации. Как се грижи Той за Творението Си с такава любов!

Изведнъж нещо наруши медитацията ми. Над двеста от моите другари идваха в моята посока. Те ме посрещнаха с радост, отдавайки ми щедри приветствия. Лизиас, Лавиния, Нарсиза, Силвейра, Тобиас, Салустийус и много други работници от Залите бяха там. Обхванат от изненада, аз се обърках и не знаех какво да правя. Тогава министър Кларенсио се приближи и протегна ръка:

- Андре, до сега си бил мой ученик в този град. Днес, от името на Губернатора, те обявявам за гражданин на Наш Дом!

Защо такава щедрост, когато моят триумф беше толкова малък? Не можех да задържа сълзите от емоция, които ми задавиха гласа. Мислейки за мъдростта на Божествената Милост, аз се хвърлих в бащините ръце на Кларенцио, плачейки от благодарност и радост.

Превод: Павлина Николова

Още книги на Спиритизма може да намерите на адрес:

<http://spiritismallankardecbg.blogspot.com>